

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

VANESSA VALE

hannah and the hitman

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

HANNAH VE TETİKÇİ

VANESSA VALE

Çeviri Kitaplar Telegram

<https://t.me/cevirigiller>

Hannah ve Tetikçi Yazan: Vanessa Vale

Copyright © 2024 by Bridger Media

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, her iki yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak tasarımı: Bridger

Media Kapak grafiği: Phia

Cooch ISBN: 978-1-7959-5937-7

AYRICA VANESSA VALE TARAFINDAN

Kitaplarımın en güncel listesi için: vanessavalebooks.com

Hannah ve Tetikçi

İnsan Avında

Man Hunt

Man Candy

Man Cave

Man Splain

Man Scape

Adam Kulp

Adam Yayılma

Milyarlık

Mirasçılar

Yaralı Kusurlu

Kırık

Alfa Dağı

Kahra

man

Asi

Savaşçı

Milyarder Çiftliği

Kuzey

Güney

Doğu

Batı

Bekarlığa Veda

Müzayedesi Bana

İpleri Öğretin Dizginleri

Bana Verin Eyere Geri

Dönün

Kurt

Çiftliği

K a b a

Vahşi

Vahşi

Vahşi

Acımasız

iki işaret

Evcilleşmemiş

Baştan

Çıkarılmış

Arzu Edilmiş

Bir Kovboydan Daha

Fazlası Güçlü ve

İstikrarlı Sert ve Hazır

Vahşi Dağ Adamları

Dağ Karanlığı Dağ

Zevkleri Dağ Arzusu

Dağ Tehlikesi

A Sınıfı Biftek

Sığır Fileto T-

Bone

Tri-Tip

Porterhouse

Etek Biftek

Küçük Kasaba

Romantizmi

Montana Ateş

Montana Buz

Montana Isı

Montana Vahşi

Montana Maden

Steele Çiftliği

Mahmuzlu

Karışık

Kementli

Bridgewater County

Ride Me Dirty

Claim Me Hard

Take Me Fast Hold

Me Close Make Me

Yours

Öp Beni Deli

Slate Springs'in Mail Order Gelini

Şehvetli Bir Kadın

Vahşi Bir Kadın

Kötü Bir Kadın

Bridgewater Ménage

Onların Kaçak Gelini

Onların Kaçırılmış

Gelini Onların Asi

Gelini Onların Esir

Gelini Onların Değerli

Gelini Onların Noel

Gelini Onların İsteksiz

Gelini Onların Çalınmış

Gelini Onların Arsız

Gelini Onların Asi

Gelini Onların Pervasız

Gelini

Bridgewater Gelinler Dünyası

Lenox Çiftliği Kovboyları

Kovboylar ve Öpücükler

Mahmuzlar &
Saten Dizginler &
Kurdeleler
Markalar &
Fiyonklar Lassos
& Dantel

Montana
Erkekleri

Kanun Adamı
Kovboy Kanun
Kaçağı

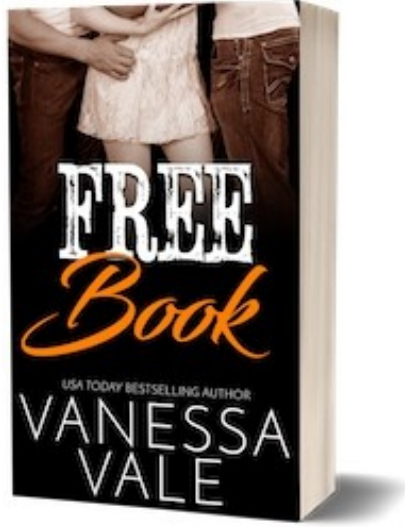
Standalones

Hannah ve Tetikçi Acımasız
Hepsi Benim & Gelin
Anlaşması Benim
Sert Aşk İki Kat
Lezzetli
Kanunla Flört Ökseotu
Evliliği
Erkek Şekeri - Bir Boyama Kitabı

BEDAVA VANESSA VALE KİTABI ALIN!

Yeni çıkan kitaplardan, ücretsiz kitaplardan, özel fiyatlardan ve diğer yazar çekilişlerinden ilk siz haberdar olmak için Vanessa'nın posta listesine katılın.

<http://freeromanceread.com>

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38

[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)
[Bölüm 59](#)
[Bölüm 60](#)
[Bölüm 61](#)
[Bölüm 62](#)
[Bölüm 63](#)
[Bölüm 64](#)
[Bölüm 65](#)
[Bölüm 66](#)
[Bölüm 67](#)
[Bölüm 68](#)
[Bölüm 69](#)
[Bölüm 70](#)
[Bölüm 71](#)
[Bölüm 72](#)
[Bölüm 73](#)

[Epilog #1 Epilog](#)
[#2 Bonus İçerik](#)
[Vagon Trenine](#)
[Katılın! Ücretsiz Bir](#)
[Kitap Alın!](#)
[Vanessa Vale](#)
[tarafından da Vanessa](#)
[Vale hakkında](#)

**Seksi, ukala bir tetikçi ve bir kadın
gizlice müstehcen küçük kasaba kütüphanecileri bir
araya geliyor?
Kıvılcımlar uçuşuyor.**

Ben bir tetikçiyim. Dışarıdaki kötü adamlar yüzünden işlerim çok canlı. Uçakta kıvrımlı bir kadının yanına oturup omzunun üzerinden kitap okuyana kadar işimden başka bir şeye odaklanacak vaktim yok. Kendi mutlu sonunu hayal eden ama gerçek aşkın sadece kitaplarda bulunan bir fantezi olduğuna inanan küçük kasaba kütüphanecisine anında takıntılı hale geldim.

Yeni işim mi? Benimle bir HEA yaşayacağını kanıtlamak.
Çünkü o benim.

Ama büyük bir sorun var. Ona tetikçi olduğumu söylemedim.
Görünüşe göre, onun da kendine ait birkaç şok edici sırrı var. Bir mafya patronu son bir vuruşla dikkatimi dağıtmamdan hoşlanmadığında, bir süper kahraman olup Hannah'yı hayatta tutabilir miyim, yoksa pelerini giyen ben değil miyim?

***Hannah ve Tetikçi'de bolca ateş, bolca kahkaha ve
eğlenceli, doğaüstü bir dokunuş var.***

JACK

Jorge baş üstü bölmelerindeki sıra numaralarına bakarak, "Ticari uçuşlar saçmalık," diye homurdandı.

Jorge aynı zamanda *El Cejas*, yani Kaşlar olarak da bilinirdi. Bira fıçısı gibi yapılıydı, fıçı göğüslü ve bodurdu ve tek kaşı yerine koyu renkli, tüylü bir tırtılı vardı. Yıllarımı onun gibi adamlarla -ve beni takip eden ortağı Joe ile- uğraşarak geçirmiş ve onları görmezden gelmişim. Bugün bunu yapmak o kadar kolay değildi. Denver'a giden o tıka basa dolu uçakta değil.

"Bu düşen uçak tipi değil mi?" Joe sordu.

İçimi çektim ve gözlerimi devirdim. Lakabı mı? Joey Brains. Zeki olduğu için değil, kulübedeki en keskin alet olmadığı için.

Bu uçuş için ben de çok heyecanlı değildim, ancak şikayet etmek ya da *kaza*, *bomba* ya da *fıstık alerjisi* gibi tetikleyici bir kelime söylemek, içinde olmamız gereken özel jetin tamir edilmesini sağlamayacaktı.

Joey Brains'e, "Benimle Denver'a gelmeni isteyen senin patronundu," diye hatırlattım. "Hâlâ çölde taşaklarını terletiyor olmayı mı tercih ederdin?"

Terli taşakları konusunda anlaşılmış gibi homurdandı, ama ben onunkileri düşünmek istemiyordum. Ya da terli olup olmadıklarını.

Ben mi? Ben Jack Hollister. İşim ne? Tetikçi.

Patronları Sal Reggiano'nun Vegas'taki mafya lideri için bir suikastı yeni bitirdim. Tony the Tuna Shemansky'yi indirmişt看. Bu lakapları kim buldu? Yarış girişimlerinden birkaç milyon kazanmanın yanı sıra, atları sevmediğim şekillerde uyuşturmayı severdi. Borç umurumda değildi ama hayvanlara yaptığı zulüm yüzünden beynine bir kurşun yemişti.

Bu Sal Reggiano için ilk işim olduğundan, oğlu Paul ile çalışmaya başlamak için iki adamının benimle birlikte geri dönmesini istediğinde tartışmayacaktım. Belki de Paul terli taşaklardan bıkmıştı çünkü işlerini yeni bölgelere yaymak için Colorado'ya taşınmıştı. Ben de Denver'lı olduğum için, onun için sürekli olarak bir sürü iş yaptım. Her şey düşünüldüğünde iyi bir adamdı.

Sal'in özel uçağı bozulmasaydı şu anda onunla uçuyor olacaktık. Şimdi onlarla birlikte ekonomi sınıfında uçuyordum. Benim adım Joey Brains değildi. Çenemi ne zaman kapalı tutacağımı ve anlaşma yapacağımı bilirdim.

Bunlardan herhangi birini sevdim mi? Sikeyim hayır. Ama Tony the Tuna ölmüştü, tonla para alıyordum ve Denver'a döner dönmez Eyebrows ve Joey Brains'ten kurtulacaktım. Yarın gece, bir sonraki işime geçecektim. Tetikçilik işi patlıyordu.

Kaşlar kendi sırasını bulduğunda koridordaki koltuğa oturdu. Onaylamak için biletime baktıktan sonra aynı sıradaki diğer koridor koltuğuna yerleştim. Yüzümü buruşturarak kıcıımı kaydırdım ve emniyet kemerini hareket ettirdim, sonra iç çektim. Yanımdaki orta koltukta oturan otuz yaşlarındaki siyahi adam çenesini kaldırıp bana baktı, sonra da telefonundaki oyuna geri döndü.

"Ben C'deyim, sen A'da. Pencerede oturmuyorum," dedi Kaşlar. "Oturuyorsun."

"Hayatta olmaz," diye karşı çıktı Joey Brains. "Sen al."

"Neden o almıyor?"

Kaşlar beni ifade ediyordu.

Kaşlarımı çattım. Çok sinirlenmişim. Joey Brains'in arkasında bekleyen ve her geçen saniye daha da sabırsızlanan insan kuyruğuna baktım.

"Herkesi bekletiyorsunuz," diye tersledim ikisini. "Oturun yerinize. İki saatlik bir uçuş bu."

Kaşlar onu içeri almak için ayağa kalktı, arka koltukta sıkışıp kalmak yerine av tüfeğine binen bir kardeş gibi sıırttı.

Joey Brains pencereye doğru kayarken, "Dizinden vurulmak bundan daha az acı verici olurdu," diye homurdandı ve giderken yanlışlıkla önündeki sırada oturan bir kadının saçını çekti.

Eğer çantama koymak yerine silahım yanımda olsaydı, haklı olup olmadığını anlamak için onu kendim vururdum. Bu 265 numaralı uçuştı. Bu kadar tanık varken bir adamı çıplak ellerimle bile öldüremezdim. Özellikle de Eyebrows ya da Joey Brains'i.

Sıkıcı.

Denver'a ne kadar çabuk dönersek, o kadar çabuk başımdan giderlerdi. Kendimi bebek bakıcısı gibi hissediyordum. Biraz kestirmenin uçuşu hızlandıracağını düşünerek gözlerimi kapattım.

"Affedersiniz, sanırım bu benim koltuğum."

Yumuşak sesle gözlerim fal taşı gibi açıldı. Görüşümü dolduran tek şey -dar bir koridor için şükürler olsun- mükemmel bir kıçtı. Tam karşımda. Jean giymiş. Yuvarlak. Dolgun. Mükemmel bir şeftali. Sertçe kavranmak isteyen geniş kalçalar... lanet olsun. Benim neyim vardı da başka bir yolcu için uçağa yarı çıplak biniyordum? *Herhangi bir* yolcuya değil, özellikle de Kaşlar ve Joey Brains arasındaki orta koltuğa oturmuş gibi görünen bu yolcuya.

"Elbette, bebeğim," dedi Kaşlar ona.

Ayağa kalkabilmesi için geri çekildi. Ne yazık ki tek yaptığı kasıklarının yüzüme doğru getirmek oldu.

Kefal gitmişti.

"Bunu benim için başüstüne koyabilir misin lütfen?"
Sorduğunu duydum.

"Elbette, bebeğim," dedi Kaşlar tekrar, kadınlarla nasıl konuşulacağını bilip bilmediğini merak etmeme neden oldu.

Adam çantaya yer açmak için geri çekildi ama kadın çantayı kendisi taşımaya başladı. "Oh, um... düşündüğüm kadar zor değilmiş. Bu çok garip. Boş ver."

Gerinip tekerlekli bavulu başucuna yerleştirirken kışını bir kez daha -ilk seferki kadar muhteşem- seyrettim. Kaşları elini bavulun üzerine koydu ve son birkaç santimi yerine yerleştirmesine yardım etti.

Koltuğuna kaydı ve Kaşlar da onu takip etti.

Şimdi siyah saçlı ve kalkık burunlu olduğunu görebildiğim kadın öne doğru eğildi ve önündeki koltuğun altına bir sırt çantası soktu. Kamburlaşmış sırtının üzerinden, erkeklerin kot pantolonunun üstündeki tişörtünün yukarı sıyrıldığı deri parçasına nasıl baktıklarını fark edemedim.

Uçuşta kimseyi öldüremeseler de, aralarındaki orta koltuğa sıkışmış kadını rahatsız etmekten geri kalmazlardı. Eğlence olsun diye. Yerleşirken onu sıkıştırdıklarını, kolçaklarını kaldırdıklarını ve kucağına bir kitap koyarken dirseklerini her iki yanına bastırdıklarını izledim.

"Siz ikiniz çok büyüsünüz," diye yorumladı, ihtiyatlı bir bakışla aralarına bakarak. "Belki... kol dayayabilir miyim? Olmaz mı? Tamam."

Hapşırdı.

Pislikler sırttı.

Evet, hiçbir masum kadın iki Reggiano katilinin arasında kalamazdı. O masumdu, bu kesin. Onun *da* bir katil olması istatistiksel olarak imkânsızdı, değil mi? Kıpırdandı, sonra emniyet kemerini altından çekmek için uzandı, bu da onu yer değiştirmeye zorladı ve göğüsleri - lanet olsun, üzerinde *Benim* Göğüslerim yazan tişörtünün altında yüksek ve doluydular.

TBR Seninkinden Daha Büyük, ne demekse artık-istemeden Kaş'ın koluna bastırdı.

Gözlerini dikti ve pantolonunun içindeki aletini düzeltmek için uzandı. Yüksek sesle homurdandım, öyle ki bakışları Eyebrows'un fıçı göğsünün etrafından dolaşıp koridorun karşısındaki benimkiyle buluştu. Bakışlarımız devam edince yanakları pembeleşti. Dudakları dolgun ve öpülebilirdi. Saçları biraz vahşi. Burnunun üzerinde çiller vardı. Eğer parlak bir dudak parlatıcısından daha fazlasını sürdürseyse, o zaman gerçekten çok inceydi. Buna ihtiyacı yoktu. Komşu kıızıydı ve en karanlık fantezilerimin her biri 7B koltuğuna rahatsız edici bir şekilde yerleşti.

Evet, o masumdu. Tatlı. Konu kadınlara geldiğinde tatlı ve masum olanları ya da en azından büyükannesiyile kurabiye pişirmiş ve Cumartesi sabahları yogadan sonra kız arkadaşlarıyla brunch'a gitmiş gibi görünenleri sevmezdim. *Herhangi* bir kadın için fazla zamanım yoktu. Ya da bir ilişkiye. Elbette, çalışıyordum. Kendi evim vardı. Çok yüklü bir birikim hesabım vardı. Otuz üç yaşındaydım ve saçlarım uzamıştı.

Kağıt üzerinde, ben bir avdım.

Ama ben yaşamak için insan öldürdüm.

Pek çok kadın bunu kabul etmezdi.

Bu kadın mı? İki kötü adamın arasında oturduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Muhtemelen Eyebrows ve Joey Brains'ten daha fazla öldürmüş olsam da, sadece kötü adamları öldürdüm. Ölmeyi fazlasıyla hak edenleri. Ayrımcıydım. Bir kuralım vardı.

Şu iki piç Kaş ve Joey Brains mi? Sıfır kural. Sıfır ahlak.

Emniyet kemerimi açtım. Durdum. Kapüşonlu ve kocaman kulaklıklılı bir genç koridorda ilerlerken bana şöyle bir baktı, sonra koşarak yanımdan geçti.

"Çekil," diye homurdandım ve başparmağımı salladım.

Yukarı baktı. "Ne oluyor lan?"

Eğildim. "Arkandaki sırada bir çocuk var. Küfür ederken dikkat et." Gördün mü? Ahlaklıydım. "Ve yanındaki kadın gerçekten bir kolçak için para ödedi."

"Kıçına sürünerek giren ve ölen de ne?" Tek kaşı alnında kavis çizerek ayağa kalktı ve sordu. Ondan daha uzun ve daha geniştim, ama kirli oynuyordu, bu da ona atabileceğim kadar güvenmediğim anlamına geliyordu, ki bu da böyle bir uçakta bir adım bile değildi. Dostum, ben de ticari uçuşlardan nefret ederdim.

Eye brows'un sorusunun cevabı kolaydı. Bu iki et kafalıyla sıkışıp kalmak ve bunun kadının göğüslerinin nasıl hissettirdiğini bildiğini bilmek. Bunu bilecek biri varsa o da bendim.

"Sen. İşte." Artık boş olan koltuğumu işaret ettim. Kaşlar bir hışımla yerime yerleşti.

Kadının gözleri ilk kez benimkilerle buluştu. Bana şaşkın şaşkın baksa da aramızda sanki bir elektrik akımı cızırdadı.

Çok garipti. Gözlerini kırptırdı.

"Bir saniye zıpla ve diğerini dışarı çıkar," dedim ona.

"Ben mi?" diye sordu, sanki onunla konuştuğuma inanamıyormuş gibi kendini göstererek.

Başımı salladım. "Lütfen."

Tekrar gözlerini kırptırdı, sonra hapşırdı. "Tamam." Sıradan kaydı ve ayakta durdu, bilinçaltındaki bir hayatta kalma moduyla bir kitabı göğsüne bastırdı. Bana itaat etmesi egomun çok hoşuna gitmişti. Joey Brains'in pencere kenarından koridora geçmesine izin vermek için onu kendime doğru çekmem gerekti.

"Oh," diye nefes aldı. Statik elektrik bizi çarptığında, gözleri şaşkınlıkla irileşerek benimkilere dikildi.

Ben de kıvılcımı hissettim, ama lanet olsun, göğüslerinin bana ne kadar yumuşak, peluş ve mükemmel bir şekilde bastırıldığına odaklanmıştım. Joey Brains koridora girip yoldan çekilince

Tişörtünün kısa kolunun altında çıplak olan üst kolunu kaldırdı ve onu pencere kenarındaki koltuğa yönlendirdi. "Önce sen."

Her iki puşta da ters ters baktıktan sonra, onun yanındaki orta koltuğa kaydım, ayaklarımı uzattım ve küçük sırt çantasını önündeki koltuğun altına taşıdım. Joey Brains koridordaki koltuğa yerleşti, ben de ona dirsek atarak kol dayama yerini kaptım, bu sırada dikkatim uzun zamandır gördüğüm en güzel kadının üzerindeydi.

"Daha iyi mi?" Ben sordum.

Bana küçük bir gülümseme sundu, sonra başını salladı. "Teşekkürler." "O ikisi arasında sıkışıp kalmana izin veremezdim."

şimdi yüzünü yakından inceledim. Çok kurnazdı. Gizli bir gündemi yoktu. Beni arkamdan vuracak kötü düşünceler yok. Narenciye kokusu aldım. Kesinlikle onun kokusuydu. Yanımdaki Joey Brains daha çok bayat sigara dumanı ve vücut kokusu gibi kokuyordu. Hapşırmasına şaşmamalı.

"Kolçağı bile sana veririm." Göz kırptım.

Tişörtüne uygun olarak pembenin güzel bir tonunda kızardı ve ardından kitapçığını açarak yer imli bir sayfaya geldi.

Uçuş görevlisi konserve güvenlik anonsuna başlarken, uçak kapıdan uzaklaştı ve piste doğru taksi yapmaya başladı. Havalandığımızda sıkılmıştım. Benim okuyacak bir şeyim yoktu ama koltuk arkadaşımın vardı ve her kelimesini okuyabiliyordum çünkü o kadar yakındı ki.

Ben onu doldururken sırtı kamburlaştı. "Evet! Daha sert!" diye soluk soluğa bağırdı, ben onu hiç bilmediğı bir şekilde doldururken. Bu kedi benimdi, ona sahip çıktım ve onu benim büyük-

Vay anasını. Bu masum küçük şey seks okuyordu. Belki de o kadar da tatlı değildi.

Ticari uçuşları ne kadar sevdiğimi söylemiş miydim?

HANNAH

Nefes al, Hannah! Kitabını oku ve nefes al!

Nefes almam, patronluk taslayan seksi adamın kokusunu ciğerlerime çekmem anlamına geliyordu çünkü o *tam oradaydı*. Yani birkaç santim ötemde. Sanki okuduğum aşk kitabındaki kahraman gerçeğe dönüşmüştü.

Sağlam, seksi bir vücut. Kontrol et.

Koyu renk saçlar, için için yanan güzel bakışlar. Kontrol et. Güçlü bakışlar.

Kontrol.

Büyüyen ve garip bir şekilde koruyucu. Kontrol et.

Şövalyece, koltukları yeniden düzenlemek diyebilir miyim? Kontrol et.

Onun sayesinde iki ürkütücü adamın arasında sıkışıp kalmadım. *Tanrıya şükür*. Kolçakların üzerinden sızmışlar ve neredeyse tüm alanımı kaplamışlardı. Aralarında sıkışıp iki saat nasıl uçacağımdan emin değildim, özellikle de biri deodorantını bırakmış gibi keskin kokarken, diğeri hapşırmama neden olan güçlü, zehirli bir kolonya kokuyordu. Çağrı zilini çalıp yeni bir koltuk tahsis edilmesini istemeyi düşünmüştüm çünkü sıkışık olmalarının yanı sıra beni tuhaf bir şekilde rahatsız ediyorlardı. Aldığım tişörtün içinde mütevazı bir şekilde örtülü olmalarına rağmen birinin göğüslerime baktığını biliyordum.

Bir gün önce bütün hafta sonunu geçirdiğim büyük romantik kitap imza gününde. Diğer bacaklarını kasıtlı olarak açarak kalçasını benimkine bastırdı. Sanki benimle oynuyorlardı, iki huysuz erkek kedinin arasına sıkışmış bir fare, saldırıp öldürmeden önce yiyecekleriyle oynamak istiyordu.

Koridorun karşısındaki siyah takım elbiseli adam ayağa kalkıp adamlara çekilmelerini emredinceye kadar sıkışıp kalmıştım. Ya benim rahatsızlığımı fark etmişti ya da adamların biraz pislik gibi davrandıklarını. Birlikte seyahat ediyor olmalıydılar ama pek anlaşıyor gibi görünmüyorlardı. Takım elbiselerine bakılırsa -biri diğerinden daha iyiydi-muhtemelen iş arkadaşlarıydı. Birlikte çalıştığınız insanları sevmek zorunda değildiniz. Hatta ailenizi bile sevmek zorunda olmadığınızın farkındaydım.

Aralarındaki ilişki ne olursa olsun, bir hırıltı ve ters bakıştan sonra koltuklarını değiştirdiler. Ben de öyle. Hareket ettim ve itaat ettim. Belli ki pencere kenarına yerleşmiştim.

Kitabım açıkken okumaya çalıştım. Ancak gözlerim adamın pantolonunun keskin hatlarına, etkileyici kalçalarının üzerindeki gerginliğine takıldı. Ya da kolçağın üzerinde duran, damarlı ve büyük eline. Takım elbise ceketinin eteğinden ve beyaz gömleğinin ince çizgisinden görünen dövme parçasını kaçıramazdım.

Birbirimize bakmıyorduk ama onu yanımda *hissedebiliyordum*. Kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu. Ya koridorda birbirimize dokunduğumuzdaki o parazit? Hala derimin altında uğuldadığını hissedebiliyordum. Bu çekim çok garipti. Bu adamda bir çekim vardı ve daha yakın olamazdık.

Yutkundum ve kitabım *To Have And To Puck*'a odaklanmaya çalıştım. Akılda kalıcı başlığına bakılırsa, baharatlı bir hokey romantizmi olduğu açıktı.

Kalçalarını kavradım, küçük çürükler olacağını biliyordum. Günlerce göreceği izler, onun iyi ve gerçekten sahiplenildiğini biliyordu. Benim tarafımdan.

Evet. Baharatlı. Kahramanımız 6-4'lük bir savunma oyuncusuydu.

takımın infazcısıydı. Ne istediğini bilen ve onu alan bir adam - rıza, oral seks ve prezervatifle.

Kitabın başında hayal ettiğim baskın hokey seksi dışında yanımdaki iş adamına dönüşmüştü. Dikkatim dağılmış bir şekilde, onun ne iş yaptığını merak ettim. Beni ürkütücü adamlardan koruyan milyarder bir CEO mu? Bu mecazın gerçek hayatta... benim başıma gelme olasılığı midemi hoplattı, sonra bunun olasılık karşısında duyduğum heyecan değil, uçağın bir türbülansla alçalması olduğunu fark ettim.

Zihinsel olarak başımı salladım. Fantezim sadece buydu. Gerçek değildi. Hiçbir milyarder Vegas'tan kalkan ticari bir uçağın yedinci sırasında uçmazdı. Arkasında birkaç dakikada bir koltuğunu tekmeleyen bir çocuk varken ortada oturmazdı, özellikle de bana yardım etmek için. Beni fark etmesine bile şaşırmıştım. Ya da... bu koku da neydi? Tanrım, kim osurdu?

Adam elini kaldırdı ve kurnazca burnunu sıktı. Evet, o da bu tatsızlığı fark etmişti. Beni daha önce adamlardan kurtarmış olabilirdi ama başka birinin bağırsak sorunlarından kurtaramazdı.

Sertçe yutkundum, sonra uzandım ve havalandırma deliğini çevirdim. Bana doğru baktı, sırtıttı, sanki bu yolculuk macerasında birliktymişiz gibi. Kitaplarda okuduğum pek çok şeyi hep merak etmişimdir. Bunlardan birini mi? Saat beş gölgeleri. Kulağa çok pasaklı geliyordu. Kaba. Garip bir şekilde kasıtlı. Daha erken tıraş olmak gibi, belki? Ya da sakal mı değil mi?

Bu adamın kare şeklindeki çenesinde kirli sakal vardı ve bu bir sanat eseri idi. Kafasındaki saçtan biraz daha koyuydu. Bahse girmem gerekirse yumuşaktı ve iç bacaklarımda harika bir his uyandırırdı.

Kahretsin. Hayır! Hayır! Koltuk arkadaşım hakkında

seksi düşünceler yok! Neyse ki serin hava ısınmış
yanaklarıma yayıldı.

Belki de bana oral seks yapacağını düşündüğü için kızardığımı fark etmedi.

Evet, lütfen.

Hayır! Bu Eylül ayında rastgele bir Pazar günüydü. Uçaktaki bir yabancıydı. En iyi arkadaşım Brittany'nin tavsiyesine uyup oraya geri dönmem ve aklımı başımdan almam gerektiğini biliyordum - onun sözleri benim değil - ama Bay Sıcak Orta Koltuk'u kastettiğinden şüpheliydim.

Bütün uçuş boyunca aptal gibi ona bakmaya devam edemezdim, bu yüzden osuruk sonrası bakışımı kestim ve okumaya geri döndüm. En sevdiğim yazarlardan birinin kütüphanedeki bir kitabıydı. Yüzden fazla yazarla birlikte LoveNLust Romance Con'a katılmıştı. Eğlenceli oyunlar, yazar ve okuyucu panelleri ve imza günleriyle dolu bir hafta sonu kongresiydi. İnanılmazdı. Kitabın muhteşem folyo ve spreylili kenarlarıyla imzalı özel bir baskısını almış olsam da, omurgasını kırmamın ya da bozmamın imkanı yoktu. Diğer tüm favorilerimle birlikte rafımda yerini alacaktı. İyi kullanılmış ciltsiz bir kopyasını okuyordum. İkinci bölümdeydim ve şimdiden bağımlısı olmuşum.

Kahraman ateşliydi. Kenarları sertti ve söz konusu kadın kahraman olduğunda *dokun ve öl* havası vardı. Elbette mükemmel değildi ama kim mükemmel bir erkek ister ki? Hayır, bir kadın kendisini ve sadece kendisini gören bir adam isterdi. Yanımdaki adam gibi ona bir kraliçe gibi davranan ama büyük olasılıkla onu bir-

Boğazımı temizledim. Gah! Beynim daha da edepsiz bölgelere gidiyordu. Bay Seksi Kirli Sakal'ın nasıl sikiştiğini düşünmek yok. Oku, kadın! Ben de öyle yaptım, uçuşun büyük bir kısmında hikâyenin içinde kayboldum, gözlerim kelimelerin üzerinde uçtu, özellikle de yazar iyi kısımlara, yani seks sahnelerine beşinci bölümde geldiğinden beri.

"*Sen iyi bir kızsın Mia, beni çok iyi karşılıyorsun. I-*" Kahramanın bundan sonra ne söyleyeceğini okumak için çaresizce sayfayı çevirdim.

"Bekle," diye mırıldandı yanımdaki adam, seks okumamı yarıda keserek. Gözlerimi kırıştırdım ve ona doğru döndüm. "Çok hızlı okuyorsun. Yetişemiyorum."

Eğer uçağın düştüğünü söyleseydi, daha az şaşırırdım. Ya da paniğe kapılmazdım. Kitabı kapattım ve gözlerimi kapattım. Sanki öyle yaparsam görünmez olacaktım. Bir uçağın cam kenarında, müstehcen şeyler okumayı sevdiğimi bilen Bay Ateşli'nin yanında sıkışıp kalmayacaktım.

"Şimdi durma. İşin iyi kısmına geliyoruz," diye ekledi, meme uçlarım anında sertleşti, keşke bunu bana başka bir yerdeyken söyleseydi. Mesela bir yatakta.

"O da öyle dedi," diye mırıldandım ve sonra elimi ağzıma kapattım. Bunu gerçekten söylemiş miydim? Aman Tanrım.

Kıkırdadı, her nasılsa beni aptal bulmamıştı. "Demek istediğim, Colin'in Mia'yı bir yardım müzayedesinde onu satın alan kadından daha fazlası olduğuna nasıl inandıracağını bilmem gerekiyor. Sanırım ona ağabeyinin yeni takım arkadaşı olduğunu söylemesi gerekiyor, değil mi?"

Bunun akıllıca bir hareket olup olmadığından emin değildim ama gözlerimi açtım ve ona doğru baktım. Koyu renk gözlerinde bir eğlence parıltısı belirdi ama benimle dalga geçiyor gibi görünmüyordu. Annemin deyiimiyle "o kitapları" okumayı ne kadar sevdiğimle dalga geçmiyordu. Ya da kardeşim Perry'nin söylediği gibi günah içinde yaşadığımıla.

Sanki. Ben resmi olarak iyi bir kızdım. Kuralları çiğnemek beni terletirdi.

"Vay canına, bir süredir birlikte okuyormuşsunuz," dedim, her zamankinden daha mahcup bir şekilde. Bakışlarım gözlerine doğru kaydı, ancak henüz doğrudan göz göze gelemiyordum. Beyaz gömleğinin yakasında bir kan lekesi fark ettim. Tıraş olurken kendini mi kesmişti? Onu daracık bir boxer külot içinde, lavabosuna yaslanmış, usturayı boynunda gezdirirken hayal ettim ve-

GAH! İyiydim. İyi bir kız gibi davrandım ama aklım çok kötüydü.

Kendine çok güvenen bir adamın rahat tavrıyla omuz silkti. "İyi bir kitap."

Kapağını görebilsin diye ters çevirdim.

"İş için," dedim, baharatlı aşk romanları okumayı sevdiğimi itiraf etmedim. Ailem benimle yeterince dalga geçiyordu. Bu ateşli yabancının da dalga geçmesine ihtiyacım yoktu.

Dudakları kıvrıldı. "Kitaptan yola çıkarak, işinizin ne olduğunu gerçekten merak ediyorum."

"Ben bir kütüphaneciyim. Colorado'da." Ona neden eyalet meselesini anlattığımı hiç bilmiyordum. Miami gibi bir yerde kütüphaneci olmak farklı bir şey değildi.

"Ah."

"Evet, o kadar da heyecan verici değil," diye itiraf ettim, kucağımdaki kitaba bakarak. Pek çok insan kitapları heyecan verici, bir kaçış ya da farklı dünyaları ziyaret etmenin bir yolu olarak görmezdi. Ya da bir karaktere aşık olmak, çünkü kitap sevgilileri en iyi türdendi. Hayat hedeflerinizi severler, selülitlerinizi seksi bulurlar, size iki kez bakan her erkeğe hırlarlar ve sizi uygun olan her yüzeye çarpmak isterlerdi.

Eski sevgilim bunların hiçbirini yapmamıştı.

"Bazen heyecan abartılıyor," diye mırıldandı. "Eğer bugünlerde kütüphanenizdeki raflarda bu kitaplar varsa, bir uğramam gerekebilir."

Durun. DURUN!

Boğazımı temizledim. "Pek okuyan biri değilsin o zaman?" "Fazla zamanım yok."

"Ne iş yapıyorsun?" Merak ettim. Bu adamla konuşmalı mıydım? Omzumun üzerinden okuyordu. İçimdeki Brittany - en iyi arkadaşım- "kesinlikle evet" dedi.

"Ben bir aşk kitabı kahramanı değilim, bu kesin," dedi kendini küçümseyerek.

Bundan pek emin değildim. Hemen hemen her şartı yerine getirdi.

"Yani bir hayır etkinliğinde açık artırmayla satılan profesyonel bir hokey oyuncusu değilsin?" Kitabın konusuna atıfta bulunarak sordum.

Okuyorduk.

Ağzının köşesi kıvrıldı. "Hayır." "Rodeo şampiyonu Stock Show'a mı gidiyor?"

Başını salladı. "Bu bir aşk kitabı kahramanı mı?"

Başımı salladım. "Evet. Çok ateşli."

Sanki bir rodeo şampiyonunu seksi bulmamdan hoşlanmamış gibi göğsünden garip bir ses çıkardı. Bilinçli herhangi bir kadın -şalvar giyen bir erkekten hoşlanmıyorsa ya da atlara alerjisi yoksa- bir tanesine külotunu fırlatırdı.

"Tekrar dene," diye dürtükledi.

Olası tüm romantik kahraman seçeneklerini düşünerek çeneme vurdum. Bu konuşmayı yaptığımıza inanamıyordum. "Kurtadam şekil değiştiren bir sürünün alfa lideri."

Kaşları kanatlandı. "Um... ne?"

Uçak biraz daha türbülansın üzerinden atladı, sonra duruldu.

Dudaklarım eğlenerek seğirdi. "Güven bana. O kitaplar iyidir."

"Çantanda bir tane var, bir dahaki sefere okuyabiliriz-" Kolundaki saate baktı. Gerçekten güzel, süslü olanına. "- Otuz dakika mı?"

Başımı salladım. "Özür dilerim. Ne yaptığınızdan hiç bahsetmediniz." Gerçekten bilmek istiyordum.

"Hitman." Bunu yüzünü ekşitmeden söyledi ve beni güldürdü, gözlerim orta koltukta sıkışmış onu tarıyordu. Koridordaki adamın homurdandığını duyduğumu sandım. Belki de o daha uzaktaydı ve daha fazla mide sorunu yaşıyordu. En azından hapsirmama neden olan kötü kolonyalı diğer adam o değildi. "Ne?"

"Özür dilerim. Tetikçi mi? Bu kesinlikle bir aşk kitabı kahramanı.

Ya sen? Göremiyorum."

Kırılmış gibi elini göğsüne koydu. "İşte şimdi duygularımı incittin. Belki de her şeye rağmen bir aşk kahramanı olmak istiyordumdur. Bir tetikçiye gitmeyeceğini mi söylüyorsun?"

"Eski sevgilim gibi aşığılık, aldatan, bencil bir ezik olmadığın sürece, mesleğinin ne olduğu umurumda değil."

"Bir adam *seni* aldattı mı?" Gözleri kısıldı ve çenesi sıkıştı. "Adı neydi?"

Kaşlarımı çattım. "Neden? Onu öldürecek misin?"

Cevap vermedi ve bir an için küçük şakamı ciddiye aldığından endişelendim. Gerçi son birkaç ay içinde eski sevgilim Kevin'i yaptıkları yüzünden öldürmek istediğim anlar olmuştu.

"Tamam. Kendini beğenmiş ezikler yok," diye neredeyse homurdandı. "O zaman neyi tercih edersin?"

Kızardım, çünkü sesi daha sessizleşti, ama aynı zamanda daha da derinleşti. Daha samimiydi, tabii kalabalık bir uçakta bu mümkünse. Hayal mi görüyordum yoksa bir santim daha mı yaklaşmıştı?

Uçak başka bir hava tümseğinin üzerinden geçerken sertçe yutkundum. Eğlenceli şakalaşma başka bir şeye dönüşmüş gibiydi. "Um... ne?"

Başını, kapağında seksi bir hokey oyuncusunun resminin bulunduğu kapalı kitaba doğru eğdi. "Yatakta böyle bir adam mı?"

Yutkundum ve gözleri boğazımın çalışmasını izlemek için düştü. Neredeyse fısıldaşıyorduk; başlarımız birbirine o kadar yakındı.

"Seks yaptığım bir erkekte ne istediğimi söylememi mi istiyorsun?"

"Siktir," diye mırıldandı çok yumuşak bir sesle, bu kelime tüylerimi diken diken etti. Etrafıma bakındım ama ondan başka görececek bir şey yoktu. Uçağın yan tarafı, önümdeki koltuk ve... o. "O kitapta okuduğumuz şey kesinlikle sevişmekti."

"Sana bunu söyleyemem," diye tısladım neredeyse, saçlarımı geriye atarak. Seksle ilgili tek deneyimim üniversitenin ilk yılında Craig Chlebek ve Kevin ile yaşadığım bir seferdi. Aşk kitaplarında okuduklarıma ve Brittany'nin sürekli söylediklerine bakılırsa, iki adam da seks konusunda uzaktan yakından yetkin değildi.

Yatakta. Beni tatmin edemedikleri için yatakta oldukça berbatlardı, bu da sadece vibratörümle ve aşk kitaplarında okuduklarımla iyi seks yaptığım anlamına geliyordu.

"Neden olmasın?" diye başını eğerek dürtükledi. "Otuz dakikamız var ve birbirimizi bir daha asla göremeyeceğiz."

Doğru. Dudağımı ısırdım. Kalbim bir sebepten dolayı çarpıyordu. Çünkü bu tamamen delilikti. Ama Vegas'tan gelen bir uçakta olanlar, Vegas'tan gelen bir uçakta kalırdı, değil mi? Onu bir daha asla göremeyecektim. "Tamam, ama önce sen git."

Bir süre beni inceledi, gözleri yüzümde gezindi. Ne aradığını bilmiyordum ama görüldüğümü hissettim. Sanki bu uçakta ikimizden başka kimse yokmuş gibi. "Sence cevaplarımla başa çıkabilir misin?"

Yapabilir miydim? Pek emin değildim, çünkü onun gibi bir adamın - için için yanan muhteşem ve görünüşte hoş - muhtemelen güçlü zevkleri ve ihtiyaçları vardı. Yine de bilmek istiyordum, ya da bu yüzden. Kesinlikle.

Ben de başımı salladım ve sikeceği kadında tam olarak ne istediğini söylemesine izin verdim.

JACK

"Boktan çıktı mı?" Dax çatıyı çevreleyen ve otuz altı kat aşağı düşmesini engelleyen alçak duvara rahatça yaslanarak sordu. Tırnaklarını temizlemek için bıçağını kullanıyordu.

Yanında durdum, bir HVAC ünitesinin yanına sıkışmış, elimde tüfek. Denver şehir merkezindeki yüksek bir binanın çatısındaydık. Kol saatime baktım. "Her an işi bitebilir."

Böyle bir vuruş için mükemmel bir geceydi. Rüzgar yoktu. Sakin bir gökyüzü. Tek yapmam gereken herifin sürekli bağırsaklarının boşalmasını beklemek ve her zamanki gibi yatmadan önce jakuzisine dalmak için çatı katının balkonuna çıkmaktı. Onun gibi rutini olan bir adam kolay bir hedefti.

Dax de bu yüzden gelmişti. Eğlenceli bir cumartesi gecesi ve eğlence olsun diye araya sıkıştırılmış bir cinayet. Yıllardır iş ortağıydık, tabii yaptığımız işe iş denebilirse. Yazılım mühendisi ya da tenis eğitmeni değildik. Ben vururdum, o da tamir ederdi.

Eğer bir kız olsaydım, ona en iyi arkadaşım derdim. O benim iş ortağımdı. Bir iş bitirici, tetikçi değil. Aradaki fark neydi? Ben sorun çıkaran insanları öldüren işleri alırdım, Dax ise başkalarının sorunlarını çözerdi. Bir örnek vereyim: *Oğlum iki erkek fahişeyle birlikte tutuklandı ve Omaha'da hapiste. Bunu ortadan kaldırdı.* Ki Dax bunu yaptı. Bazen insanlar ölürdü ama genelde değil. İşlerimde %100 ölü sayısı vardı.

Dax dışa dönüktü ve insanları severdi. Ben sevmezdim, bu da öldürme olayına yardımcı oldu. Dax dışında, ben yalnız biriydim. Beleşçi babam beni ve annemi terk edip gittiğinden ve annem kırk üç yaşında ölmeden önce iki yakasını bir araya getirmek için üç işte birden çalışmak zorunda kaldığından beri başkalarına pek güvenmiyordum.

Pinnacle Hills İlkokulu'nda aynı dördüncü sınıfta okuyorduk. Vinnie Mancuso, hınzır bir ısırığı olan kinci küçük bir pislik, Mabel Delmar'ın öğle yemeğini çaldığında, kafeteryanın yanındaki erkekler tuvaletinde ona bir swirlie vererek bunu ödetmeye karar verdik.

Kendimizi müdürün odasında bulduk ve benim babam olmadığı ve annem de çalıştığı için Dax'ın babası Koca Mike ikimizi de almaya geldi. Ek iş olarak kaba ve terli bir dövüş salonu işleten çivi gibi sert bir adamdı. Tetikçi ya da iş bitirici gibi bir unvanı olmasa da, her ikisinden de biraz yapıyordu. Kasabadaki kötü adamların icabına bakardı, hak eden ve polisin herhangi bir nedenle dokunamadığı adamların.

Dax ve ben üç günlük uzaklaştırmamız sırasında birbirimize bağlandık, cezamız burayı baştan aşağı temizlemektir. Kirli jockstraps'tan çok çam temizleyicisi gibi koktuğunda, sırtımızı sıvazladı ve çöplerle ilgilenmemizden gurur duyduğunu söyledi. Bazı insanların, kafalarını klozet fırçası olarak kullanmak anlamına gelse bile, dışarı çıkarılmayı hak ettiğini söyledi. O andan itibaren bize bildiğimiz her şeyi gösterdi ve biz de her şeyin siyah ve beyaz olduğunu öğrendik. İyi adamlar ve kötü adamlar.

O günden sonra okulda kimse ikimizle de yatmadı. Mabel birkaç yıl boyunca öğle yemeğini benimle paylaşmayı teklif etti, sonra on altı yaşındayken bekaretini sundu.

Dax ve ben boks, MMA ve diğer daha ölümcül derslerle tekniğimizi geliştirdik. Koca Mike'a gelince, birkaç yıl önce Florida'ya emekli oldu ve işleri bize bıraktı.

Saatime baktım. Saat gece on buçuktu, hedefimin sıçtığı saatle aynıydı, saat gibi. Evet, araştırdım. Bir tetikçinin günlük işlerinden biri.

"Sonunda yeni mermileri alabildim," dedi Dax rahat bir tavırla ve elindeki bıçağı diğer tırnaklarını temizlemek için kullandı. Saçları daha açık renkti. Vücudu da öyle. Benimkine kıyasla ruh hali de öyleydi. O gülümsediğinde kadınlar külotlarını fırlatıp atıyordu, ki bu sık sık oluyordu.

"Onları test edebiliriz diye düşündüm." "Ben varım."

İki katilin eğlence için yaptığı şey buydu. Bira ve top oyunu yok. Eğlence amaçlı softbol takımı yok. İçi boş uçlu mermilerle karpuz vururduk. Cephane masraflarını ve hedefleri vurmak için serbestçe dolaştığımız Wyoming'e yaptığımız yolculuğu vergilerimizden düşebiliyorduk.

"Dün ticari uçuş yapmak zorunda kaldığına inanamıyorum," diyerek sohbeti devam ettirdi. Ya acıyarak ya da üzülerek başını salladı. "Cehennem gibi olmalı."

"Kesinlikle cehennem değil."

Yanımdaki koltukta oturan kadını düşündüm. Adını bile bilmiyordum. Ama kışının bir sanat eseri olduğunu, sağ yanağında bir gamzesi olduğunu ve o ilkel, iyi kız dış görünüşünün altında terli, kirli bir eğlenceye düşkün yaramaz bir cadalozun yaşadığını biliyordum. Okuma zevki ilk açık işaretledi, ama Denver'a son inişimizi yaparken bana söylediği şey başka bir şeydi.

Her erkek bir kadının çiçek ve ay ışığı istediğini düşünür, oysa her kadın aslında bir erkek tarafından tecavüze uğramak ister.

Pis konuşmacı. Sokaklarda bir hanımefendi ama çarşaflarda bir fahişe diye bir şey duydunuz mu? Biz de sokaklarda bir sterline razı olan bir beyefendi istiyoruz. Bir listem var ve hepsini yapmak istiyorum.

Aletim bütün zaman boyunca sertleşmişti. Ekonomiden rahatsızdım ama tepsi masasının bunu gizleyebilmesine şükrediyordum ve o paylaştığında neredeyse dört dolarlık zencefilli gazozumdan bir yudum alıyordum.

"Reggiano'nun jetinin nesi vardı?" diye sorarak beni Bayan Kütüphaneci ile Pound Town'a dair düşüncelerimden uzaklaştırdı.

"O Ring ya da öyle bir şey. Kaşlar ve Joey Brains açlıktan ölmek üzere olan çocuklar gibiydi."

Eğilerek tüfeğin dürbününden bir kez daha hedefin diğer binadaki dairesine baktım. Çatı katındaki ışıklar yanıyordu. Birileri iç tasarımda iyi bir zevke sahipmiş.

"Sal Reggiano işimi beğenmiş olmalı çünkü mesaj attı. Benim için başka bir işi varmış. Gelecek hafta. Rockies maçı için biri geliyor. Buradayken onu dışarı çıkarmak istiyor."

"Kim Rockies maçını izlemek ister?" Dax şaşkınlıkla sordu.

Beni orada yakaladı. Büyük lig beyzbol takımı bugünlerde en iyi ihtimalle vasattı ve haber manşetlerine çıkmıyordu. Birinin onları görmek için Denver'a gelmesi ikimizi de şaşırtmıştı.

"Turkleman adında bir adam. Teksaslı. Sanırım her büyük lig parkına gitme gibi bir şeyi var."

"Stadyumda vuruş yapmayacaksın, değil mi?"

Dürbünümden başımı kaldırıp ona doğru baktım. Sanki o kadar aptal olabilirmişim gibi. On bin tanığa ihtiyacım yoktu.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Yardıma ihtiyacınız olursa bana haber verin."

"Olur," diye cevap verdim.

Bu hafta üç iş ve önümüzdeki hafta bir iş daha beni can sıkıntısına sürükledi. Geç saatlere kadar uyumak, gazete okumak istiyordum. Köşedeki kafeye gidip arkadaşlarımla buluşmak. Koşmak. Raketbol oynamak. Normal insanlar ne yapıyorsa onu. Pazartesi gecesini bir gökdelenin çatısında bir seks tacirinin sıçmayı bitirmesini bekleyerek geçirmek değil, böylece kafasının arkasını uçurabilirdim.

Normal, uçaktaki kadın gibi. Normal olmak, herkesi ve her şeyi iyi ve kötü olarak görmemek nasıl bir şey olurdu?

"Hiç aşk kitabı okudun mu?" Diye sordum, sonra gözümün ucuyla gelen bir hareket beni döndürdü ve tekrar dürbüne baktım. "Çıktı."

Yatak odasının kapısı açıldı ve hedef, belindeki kuşak geniş göğsünün ve ağır göbeğinin büyük bir bölümünü ortaya çıkaracak kadar bol beyaz bir bornozla dışarı çıktı. Cep telefonundan biriyle konuşuyordu. Sıçarken telefonla mı konuşuyordu?

Dax döndü, bıçağını katlayıp pantolonunun cebine soktu, sonra kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Ceket olmayan bir takım elbise giymişti, gömleğinin kolları kıvrılmıştı.

Hedef olan Roger Thorndyke, adı gibi ahmaktı. İçeriden öğrenenlerin ticareti. Kurumsal açgözlülük. Bu onun bir pislik olduğu anlamına geliyordu ama adamı öldürmem için yeterli değildi. Ama müşterim, yeğenini kaçırıp sınırdan geçirerek Tijuana'daki bir geneleve götüren bir kaçakçılık çetesinin başı olduğu için onun ölmesini istediğinde, anlaşılmayı kabul ettim.

Güle güle de, pislik.

"Az önce bana *aşk romanı* okuyup okumadığımı mı sordun?" Dax sordu.

Cevap verirken dürbünden bakmaya devam ettim. "Evet. Aslında oldukça iyi. Gördüğüm tüm pornolardan çok daha iyi."

Dax o kadar uzun süre sessiz kaldı ki gözümü hedeften kaldırıp ona baktım.

"Ne?" Ben sordum.

"*Romantizm* okumaya ne zaman başladın?"

"Vegas'tan gelirken bir kadının omzunun üzerinden."

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Sapıkça şeyler okuyan bir kadının biraz eğlenmek isteyeceğini düşünürdüm."

Aklıma gizemli ve seksi kütüphaneci geldi ve Dax'ın onun hakkında bu şekilde konuşması beni heyecanlandırmadı. Muhtemelen haklı olsa bile. Kahretsin, gerçekten *de çarşafkların içinde bir fahişe miydi?*

Şu anda doğru kafayla düşünmek zorundaydım.

Pantolonumda bir tane vardı. Thorndyke'in mutfağında dolaşmasını izledim. Buzdolabının kapısı açıldı. Kapandı. Elinde bir şişe su, bir yandan konuşurken bir yandan da etrafta dolanıyordu. Otuz saniye sonra telefonunu tezgâha bıraktı, taşaklarını kaşdı ve balkona doğru yöneldi.

"Bu adam için iki milyon mu?" Dax

sordu. "Evet."

"Steep. Ne iş yapıyordu?"

"Kaçakçılık."

Dax'ın göğsünden karanlık bir gümbürtü çıktı. Konu bu boka geldiğinde o da benim gibi hissediyordu.

Bu kötü bir herifti ve ulaşılması zordu. Korumaları ve ciddi güvenlik önlemleri vardı. Çatı katının camları kurşun geçirmezdi. Ama her gece jakuzisine girdiğinde onu izleyen bir güvenlik yoktu.

Bu, ihtiyacım olan, en fazla birkaç dakika sürecektir dar bir pencereydi. Tetiği bir kez çekince, dünyada bir kötü adam eksilecek ve ben de birkaç milyon daha zengin olacaktım. Paraya ihtiyacım yoktu. Tek yaptığım çalışmak olduğu için param boldu. Aynı şey Dax için de geçerliydi. Ama çalışmasaydık, başka ne yapardık? Çiftler tenisine mi başladık?

Dürbünden Thorndyke'a bakarken bu fikir ağzımı sulandırdı.

Sal Reggiano ya da İngiltere Kralı gibi "yaratılmamıştık"; işten ayrılmanın tek yolu ölümdü. İstifa edip bu hayattan uzaklaşabilirdik. Ama özgeçmişimdeki "tetikçi" ibaresi bana haşere ve böcek kontrolü dışında bir iş sağlamazdı ve tulum içinde iyi görünmüyordum. Bunun dışında ne yapabilirdim ki? Çiçek düzenlemeyi mi öğrenecektim? Golf mü oynayacaktım? Toskana'da bisiklet turuna mı çıkayım?

İkimiz de kanunsuzduk çünkü tüm kötü adamların icabına bakılmasını istiyorduk. Ben mi? Ben onların ölmesini istiyordum. Yeryüzünden silinmeyi hak edenlerin. Pedofiller. Savaş lordları. Tecavüzcüler. Katiller. Sahtekar politikacılar. Belki Bayan Kütüphaneci'nin aldatan, bencil eski sevgilisi bile.

Bana bunu anlattığından beri sürekli düşündüğüm şey, onu kim aldatır ki? Eğer o benim olsaydı, ona dokunan herkesin elini keserdim. Küfürlü konuşur ve onu arzuladığı şekilde döverdim. Amının hak ettiği ilgiyi görmediğini bilmek utanç vericiydi. Onun her arzusunu yerine getirsem de, erkek arkadaşı olacak biri değildim. Biriyle çıkmadım. İlişkiye girmezdim. Ve seksi koltuk arkadaşım uzun vadeli çıgllıklar atıyordu.

Bir işi vardı, Coal Springs Halk Kütüphanesi'nden düzenli maaş alıyordu. Okuduğumuz kitabın önündeki barkod etiketinde böyle yazıyordu. Coal Springs, Denver'ın yukarısındaki dağlarda yer alıyordu, bu da onun küçük bir kasaba kızı olduğu anlamına geliyordu. Muhtemelen çitlerle çevrili bir evi vardı. Barınaktan kurtardığı bir köpeği. Muhtemelen köfte yapan ve sokağın aşağısında yaşayan bir annesi.

Ayrıca çok yaramaz bir zihni vardı. Ne okuduğunu bildiğimi öğrendiğinde yüzünde beliren ifadeyi hatırladıkça gülümsediğimi hissettim. Ya da bir erkeğin onu nasıl becermesini istediğine dair bana verdiği cevapları.

Colin'in Mia'ya odaklanmasını seviyorum. Onunla ilgileniyor ve takıntılı. Ellerini onun üzerinden çekemiyor. Bu benim seks listemdeki bir şey.

"Kahretsin," diye mırıldandım. Hatırladığım kadarıyla aletim pantolonuma bastırdı.

"Ne?"

Dürbünden geri odaklandım, hedefin jakuzinin yanında olduğunu ve iç ışıkların onu görmem için yeterli olduğunu gördüm.

Ona sertleştiğimi söylemeyecektim, özellikle de bir iş sırasında.

Açıklama olarak "Thorndyke bornozu düşürdü," dedim.

Gözlerimi korumak için alçak taşaklarına ve kıllı kışına baktım, adamın seyircisiz tırmanmasına izin verdim. Sertleşmem çoktan gitmişti. "Bağırsaklarım çıkarsa beni öldür çünkü onun mikro sikini görebileceğinden bile şüpheliyim."

Thorndyke gözlerini kapadı ve başını küvetin kenarına yaslayarak sıcak suyun ve hayatının son saniyelerinin tadını çıkardı.

Dax homurdandı. "İyi ki karanlıkta o kadar uzağı göremiyorum."

Dürbüne odaklandım, göreve yerleştim. Derin bir nefes aldım, nefes verdim. Tetiği çektim.

Ayağa kalktım ve tüfeğimi sökmeye başladım.

Duvarı itti, ellerini ceplerine soktu. "Açlıktan ölüyorum. Krep ister misin?"

"Evet." Silahımı çantasına geri koyduğumda ve çatıdan merdiven boşluğuna doğru ilerlediğimizde Dax'e "TBR'nin ne olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

HANNAH

"Eğer daha önce bir şüphen varsa, ben resmen senin en iyi arkadaşlarının en iyisiyim," diye homurdandı Brittany, apartmanımızın lobisinden daireme çıkan üç kat merdiveni çıkarken taşıdığımız ağır kitap kutusunun üstünden bana bakarak. "Bunun elli kilodan az olmasına imkân yok."

Kutu taşımacılığı bir yana, Brittany iki yıl önce koridorun karşısına taşındığımdan beri benim en iyi arkadaşımdı. Bir yaş büyüktü, Aslan burcuydu ve her gün topuklu ayakkabı giyyordu. Bu kutuyla boğuşmamızın nedeni topuklu ayakkabılar değildi. Kutu, havayollarının kontrol edilen çanta ağırlığının çok üzerindeydi. Ve ben tam bir zayıftım.

"Yetmiş yedi pound." Yanağımı omzuma yasladım, saçlarımı gözlerimden çekmeye çalıştım ama başaramadım. Sırtımdan ter damlıyordu ve sihirli bir ejderha gibi şişiyordum. "Kapıdaki görevliye geçmesi için yirmi dolar verdim. Bir tane daha," -avuç içlerimi tekrar beceriksizce düzelttim- "postayla geliyor. Göndermek zorunda kaldım."

"Vay canına, şu haline bak, kuralları çiğniyor ve asi oluyorsun. O iyi kız tacını elinden almak zorunda kalabilirim." Alaycılığı bir göz kırpma ve sinsî bir gülümsemeyle yumuşatıldı.

Her iki kutu da romantizm kongresinde bulduğum değerli kitaplarla doluydu. Brittany'nin süslü ayakkabılara para harcadığı yerde ben kitap almıştım. Ağır kitaplar.

Sorun ne mi? Yeni zulamı daireme tek başıma çıkaracak kadar güçlü değildim. Bu eski binada asansör yoktu.

Ağır yükün altında birlikte mücadele ediyorduk. Bir gün önce seyahatten döndüğümde eve gelmemiştii, bu da kutuyu lobinin köşesinde bırakmak zorunda kaldığım anlamına geliyordu. İşten yeni dönmüştü, sevimli bir pantolon ve kolsuz bir bluz giymişti. Bense yoga pantolonum ve yeşil bir tişörtüm vardı, kütüphanede geçirdiğim günün ardından çoktan rahat kıyafetlerimi giymiştim.

"Lobinin ötesine taşınması için şoför Raul'a rüşvet veremedim," dedim zor nefes alarak. "Aksi takdirde, senin en iyi arkadaşının yerinde olurdu."

"Raul," diye mırıldandı, bir adım atarken tökezledi ve bir an için dengemi bozdu. "Onu alabilirim. Tanrım, bu çok ağır."

Gülmekten kendimi alamadım, sonra kutu kayarak kalçama saplanınca inledim. Düzelttiğimde, ağırlığın büyük kısmını ben aldım. Birden o kadar da kötü olmadığını fark ettim. Sırtımı acıtmıyordu. Ağır değilmiş gibi hissediyordum, ki bu hiç mantıklı *değildi*.

"Anladın mı?" Brittany bana dikkatle bakarak ve ona tekrar ihtiyacım olması ihtimaline karşı ellerini uzatarak sordu. Kendimi bisiklete binmeyi öğrenen bir çocuk gibi hissediyordum.

Teksas'ta büyüyen Brittany, annesi ona Bay Doğru'yla ne zaman tanışacağını asla bilemeyeceğini söylediği için evden asla yüzü açık ya da saçlı çıkmayacak şekilde yetiştirildi.

İki aşırı başarılı çocuk arasında zar zor hatırlanan ortanca çocuk olarak büyüdüm. Ailem ne giydiğime dikkat etmezdi, ben de kendi standartlarımı belirleyerek her zaman güzel iç çamaşırları giymeye özen gösterdim, ne zaman bir kaza geçireceğimi ve sağlık personelinin bunu göreceğini asla bilemezdim.

Evden çıkarken kendimi toparlamadığımdan değil. Güzel giysiler giyerdim -en azından öyle sanırdım- ve makyaj yapardım. Brittany'ye yetişemiyordum. Muhteşemdi, harika dişleri vardı. Uzun boylu, zayıf ve muhteşem yumuşak kahverengi bir teni vardı. Bense o küçük sivilce bantlarından takmak zorundaydım ve güneş kremi olmadan pembenin çirkin bir tonunda yanıyordum.

Makyaja *ihtiyacı yoktu*. Ya da push-up sütyene. Ya da egzersize. Ya da smoothie'sine fazladan protein tozu koymaya. Benim hepsine ihtiyacım vardı, çok fazla egzersiz yaptığımdan değil. Ya da fazladan göğüs dekoltesi için bir nedenim yoktu. Fazlasıyla vardı.

Kutuyla uğraşırken kollarımda daha iyi yerleşmesini sağladım. O kadar da kötü değildi, çünkü Vegas'ta taksiye bindirmek için bir otel arabasına ihtiyacım vardı, sonra da taksiden kaldırım kenarındaki check-in alanına kadar bir kızak gibi ittim.

Şaşırtıcı bir sırıtışla, "Şu halime bak," diye homurdandım. "Aslında bende var. Ve bu en iyi arkadaş el kitabında yazıyor. Ağır kutuları birlikte taşırlar. Her ne kadar artık sen taşımıyor olsan da."

Tek başıma, daha önce yaptığımız gibi yanlamasına değil, yüzümü merdivenlerden yukarı döndüm. Brittany sözde gözcü olarak her adımda yanımdaydı. "Sanırım yanlış el kitabını almışsın. En iyi arkadaşlar birlikte manikür/pedikür yaptırır. Birlikte içki içerler."

"Buzdolabımda şarap var," diye teklif ettim bir sonraki inişte dönerken. "Süslü kutu türünden."

Gözleri parladı ve parmaklarını şıklattı. "Biraz daha koy, kızım."

Kutuyu taşımayan kadın söyledi.

On dakika sonra, ucuz IKEA sehpa'nın üzerinde şarap kadehlerimiz dolu ve kutunun yarısı boştu.

"Neden benim yardımına ihtiyacın olduğunu anlamıyorum. Gayet iyi başardın," dedi rahatça koltuğuma yerleşirken. İlk uçuşa yardım ettikten sonra bile, kısa saçları

Sıkı bukleleri vardı ve kıyafetleri kırıkmamıştı bile. "İyi ki spor salonuna geri dönüp ağırlık kaldırırıyorsun. Dişçilik okuluna hamal olmak için gitmedim."

Diş hekimiydi ve kasabada Dr. Todd adında bir hastayla paylaştığı küçük bir muayenehanesi vardı. Soyadı Aszkielowicz olduğu için fazla seçeneği yoktu.

"Dişçilik okuluna bana bedava diş fırçası almak için gittiğini sanıyordum." Açık kutunun yanında durdum ve kitapları teker teker çıkardım.

Şarabından büyük bir yudum aldı ve gözlerini devirdi.

"Asla spor salonuna geri dönmem. Geçen sene seninle gitmişim, hatırladın mı? Seninle tüm dersleri aldığım o otuz günlük ücretsiz deneme süresini? Gerçekten kilo almıştım." Kutudan bir kitap daha aldım, onu sevgiyle okşadım ve yeni evindeki rafa yerleştirdim.

Şarap kadehinin üzerinden beni değerlendirdi. "Huh."

"Evet. Unutmuşum, ama uçakta el çantamı bile tek başıma yüklüğe yerleştirdim. Ne olduğundan emin değilim."

Bu bana beni o iki pis kokulu, kalabalık pislikten kurtaran seksi adamı düşündürdü. Aslında onu düşünmeyi *bırakmamıştım*.

"Sen de kendi tarzında çok güçlüsün Wonder Woman. Artık başın ağrııyor, değil mi?" diye sordu, kara gözlerinde endişe vardı.

Başımı salladım. Mayıs ayındaki radyasyon tedavim ve iyileşme sürecim boyunca yanımda olmuştu. "Hayır. Vegas'ta yaptım çünkü etkinlik kalabalıktı ve odama gitmek için geçmem gereken kumarhane gürültülüydü."

Benim için yan etkilerden biri baş ağrısı olduğu için rahatlamış görünüyordu.

"Böyle bir yerde kim nasıl çalışır bilmiyorum. Kabadayı, sarhoş kumarbazlar."

"İnsanlara gülme gazı verdikten sonra parmaklarınızı onların pis ağızlarına sokuyorsunuz," diye karşı çıktım. "Bu ne demek oluyor?"

fark var mı? Ve o matkaplar, sakın bana onların seni yavaş yavaş sağır yapmadığını söyleme."

Yine gözlerini devirdi ve konuyu değiştirdi. "Bana seyahatinden bahset. Lütfen kumar oynadığını ya da o seksi erkek striptizci revüsüne gittiğini ya da ateşli biriyle takıldığını falan söyle."

Ben de ona bir bakış attım. "Yüzde doksan beşi kadın olan bir aşk kongresindeydim. Ayrıca, bu benim, sıkıcı Hannah Highcliff."

Bardağını bana doğru eğdi, sonra sağlıklı bir yudum aldı. "Orada mankenler var. Fotoğrafları gördüm. Ve sen sıkıcı değilsin."

Sıkıcı kısmı konusunda onunla tartışmayacaktım çünkü diğer pek çok şeyi yapmaktansa burnumu bir kitaba sokmayı tercih ettiğim bilinen bir gerçektir.

"Hangi muhteşem erkek model benimle ilgilenecek ki?" Sırtım ona dönük, rafıma bir kitap daha koyarak sordum.

"Zeki biri," diye cevap verdi sertçe, ona doğru bakmamı sağlayarak. "İki yıldır koridorun karşısında oturuyorum. Erkeklerin sana nasıl baktığını görüyorum."

Güldüm çünkü özel bir şey değildim. Unutulabilir. "Lütfen, eğer yan yana duruyorsak, sana bakıyorlar demektir. Ve benim erkeklerle olan geçmişim tamamen boktan."

İç çekerek bardağını sehpanın üzerine koydu. "Senin bu öz imajın üzerinde çalışmalıyız. Kevin'dan bahsetme bile. Sen tam bir avsın ve o da tam bir salak. Seni terk ettiği için kar küreme makinesiyle ezilmesi gerekirdi."

Demek istediği, ona beynimde tümör olduğunu söyledim ve o da bana işinin bittiğini söyledi.

"Ve beni aldattı," diye hatırlattım. Belli ki bir erkeğin dikkatini ya da ilgisini çekebilecek bir kadın değildim. Kevin'e göre, cinsel açıdan kusurluydum. Ve fiziksel olarak. Kesinlikle çekici değildim.

Hırladı. "Hatırlatma bana. Gidip bütün dişlerini çekmek istiyorum. Gerçek yüzünü gösterdi. Zamanına değmez ya da

Enerji. Hayatta yeni bir sayfa açtınız ve bu harika biriyle olmalı."

"İnanılmaz alacağım." Kulağa hoş geliyordu ama pek gerçekçi değildi. Bu küçük kasabada büyüdüm. Bütün erkekleri tanırdım. Seçme şansım azdı. Kevin burada yaşıyordu ve muhtemelen arkadaşlarına benden bahsetmişti, ama ben onun hiçbir arkadaşıyla çıkmak istemiyordum.

Yirmi altı yaşındaydım. Zayıf, biraz kilolu, tıbbi borçları olan ve yatakta kötü olduğu söylenen bir kütüphaneciye dim. Pek çekici biri değildim.

Cips paketini aldı ve kucağına koyup üstünü yırtarak açtı. "Peki, Vegas'a gidelim. Büyük ikramiye yok, erkek model yok, sadece kitaplar mı?"

Sosyal hayatıma benden daha çok yatırım yapıyordu.

"Çok harikaydı," dedim. Gülümsemekten kendimi alamadım çünkü etrafım kitaplarla ve sektördeki diğer kişilerle çevriliyken mutlu olduğum yerdeydim. "Kitaplarını mağazama koymak istediğim o kadar çok yazar var ki."

Hayalim, Coal Springs'teki Ana Cadde'de yer alan bu küçük dükkânda bir aşk kitapları dükkânı açmaktı. Yeri seçmiştim, iş planını yazmıştım ve başlamak için param vardı. Neredeyse gerçekleşecekti. İşaret parmağımı ve başparmağımı birbirine yaklaştırırsam, tam oradaydım. Sonra radyasyon tedavisi planlarımı aylar ya da yıllar sonraya erteledi.

Brittany uzandı, elimi tuttu, sıktı ve sempatik bir gülümseme verdi. "Gerçekleşiyor ve harika olacak."

Sertçe yutkundum çünkü hayallerimin sekteye uğramasından duyduğum hayal kırıklığını bastırmaya çalıştım ama bu çok zordu. Vegas'taki imza gününe gidebilmemin tek nedeni, tüm kayıt, otel ve uçak biletlerini radyasyondan önce ödemiş olmamdı. Sadece faturalar gibi somut sorunlar değildi. Zihinsel jimnastik de vardı. Bir doktor tarafından beyin tümörüm olduğunun söylenmesi, tamamen tedavi edilebilir olduğunu söylediğinde bile yıkıcı olmuştu

özel bir tür radyasyon prosedürü ile. Bu bir "yap ya da öl" durumuydu ve ben ölmek istememiştim.

Tümöre radyasyon verdiler. *Onu aldılar.* Hala yavaş yavaş ölüm olasılığını, doksan yaşında değil de bu yıl başıma gelebileceğini kabulleniyordum. Hayatta kalmayı. Şanslı olduğumu düşünüyordum, oysa hiç de öyle hissetmiyordum.

"Uçakta bir adam vardı," diye itiraf ettim. Konu sonsuza dek mutlu sona ulaşmaya geldiğinde Brittany gibi Pollyanna'vari bir umut ve güneş ışığına sahip değildim - ve ben bir kitap aşığıydım - çünkü bugünlerde her şey hakkında fazla gerçekçiydim. Yine de Brittany'yi bu şekilde görmek eğlenceliydi.

Gözleri büyüdü ve bardağını yere bıraktı, neredeyse sevinçle ellerini çırpıyordu. Aşk hayatıma benden çok daha fazla ilgi duyuyordu. "Anlat!"

Omuz silktim, ne kadar yersiz göründüğünü hatırladım. "Uzun boylu, esmer ve yakışıklı. Kare çenesi ve saçları vardı. Koyu renk gözleri. Parmaklarını gezdirmek isteyeceğin saçlar. Takım elbise, kesinlikle hazır değildi." O malzemenin ya da kesimin alışveriş merkezindeki bir zincir mağazadan alınmış olmasına imkân yoktu. "Kaybolmuş ve Ekonomi'de yanıma düşmüş bir milyarder gibiydi. Manikür yaptıran ve dört asistanı olan bir milyarder değil, gizlice ayılarla güreşen ve BASE atlayışları yapan bir milyarder."

Brittany yüzünü yelpazeledi. Ne hayal ettiğini sadece hayal edebiliyordum. Bekârdı ve bir ilişkiye ilgi duymuyordu, istediği orgazmı sorunsuzca elde etmek için tek gecelik bir ilişki yaşamaya fazlasıyla istekliydi.

Konsepti sevdim ama uygulamayı beceremedim. Ben uzun vadeli bir kızdım, Bay Doğru'yu beklerdim, Bay Doğru Şimdi'yi değil.

"Omzumun üzerinden okuyordu, B." Hissettiğim utancın derinliğini anlamamış bir şekilde bakmaya devam edince, "*Sahip Olmak ve Puck İçin*" diye ekledim.

Ağız açık kaldı. Sonra kapandı. Sonra tekrar açıldı. "Bana bunun bir seks sahnesi olmadığını söyle."

Utangaç bir şekilde başımı salladım. "Muhtemelen on beş bölüm okumuştur."

Ağızına bir cips tıktırdı ve çıtırdatmaya başladı. "Ön kapıyı kapat!"

Elimi yüzüme götürdüm ve ne kadar utandığımı hatırladım. Brittany muhtemelen emniyet kemerini çözer, onun kucağına oturur ve kitaptaki her şeyi yapardı.

"Ve..." Devam etmemi sağlamak için yağlı parmaklarını daire şeklinde döndürdü.

"Ve bana sayfayı çevirmememi söyledi çünkü takip edemiyordu. Ne olduğunu bilmek istiyordu." Onu düşünürken ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim. Sonunda karanlık gözleriyle buluşacak kadar cesaretimi topladıktan sonra bana nasıl baktığını.

Sıcak pembe parmak uçlarını dudaklarının üzerine koyarak bir gülümsemeyi bastırdı.

"Çok utanç vericiydi!" Kollarımı havaya kaldırarak söyledim. "Kadın kahraman bir hokey oyuncusu tarafından öyle bir hırpalandı ki adını hatırlayamadı ve bir hafta boyunca doğru düzgün yürüyemedi."

"İyi bir vuruştan sonra adınızı hatırlayabiliyor ya da yürüyebiliyorsanız, bu işi doğru yapıyorsunuz demektir."

İtiraz edemezdim, çünkü parmaklarım ya da vibratörüm garantili orgazmlar sunuyordu ama insan yapımı olan çok daha iyiydi. Ya da ben öyle duydum. Kevin hiç orgazm olmadı. Birbirimizin ilkleri olduğumuz için üniversitedeki adamın hiç becerisi yoktu.

Tanrım, çok iyi becerildiğim için doğru yürüyememeyi çok isterdim. Hayal bile edemiyorum.

"Bir sohbet başlattınız ve şimdi aşıksınız, evleniyorsunuz ve onun bebeklerini doğuruyorsunuz." *Artık* bir romantizm tutkunuydu.

Kanepenin en ucuna çöktüm. Kitap okumak ya da televizyon izlemek için kıvrıldığım rahat köşeme. *Benim yerim* olarak da bilinir. "Konuştuk." Ona *ne* hakkında konuştuğumuzu, bir erkekle yatakta ne istediğimi nasıl söylediğimi anlatmıyordum. Patronluk taslamak. Raylı. Bu onu, adamın adını ve adresini öğrenmek için FAA ile temasa geçmeye itebilirdi. "Sonra uçak indikten sonra, kendisiyle seyahat eden iki pis kokulu adamla birlikte indi ve gitti."

Sanki kalabalık terminalde kaybolduğundan beri onu düşünmüyormuşum gibi omuz silktim. Gözden ırak olan gönülden de ırak olur. Hayır.

"Oh." Şarabına uzandı ve sağlıklı bir yudum aldı. Bacaklarımı çaprazladım ve bir yastığı kucağıma çektim.

"Kütüphaneci olan, aşk romanları okuyan ve bir aşk romanları kitapçısı açmak isteyen kişinin ben olduğumu biliyorum-"

"Açılacak," diye açıkladı.

"Açacak," diye tekrarlardım, onun benim en büyük şampiyonum olduğunu biliyordum. "Bir aşk kitabı dükkânı açacak ama gerçek hayatta hiçbir kahraman uçakta yanıma oturup beni kurtarmayacak."

Başını salladı. "Bu doğru."

Kaşlarımı çattım, kafam karışmıştı. "Ha?"

Kanepeye uzandı ve dizimi okşadı. Statik elektrik elini geri çekmesine neden oldu. Ciddi gözleriyle gözlerime baktı. "Kendini kurtaracaksın. Bir erkeğin senin için hiçbir şey yapmasına ihtiyacın yok. Kitaplarındaki gibi seni iyi ve sert sikmesi dışında. Doğru adam sana gerçekten iyi bir D verebilir." Bir an düşündü, hatta parmağını dudaklarına götürdü. "Bu bir tişörtte olmalı."

"Uçaktaki adam bana biraz D verebilir," dedim düşünmeden. "Hiç şüphe yok."

"Onu bir daha göremeyecek olman çok kötü." Evet, çok kötü.

JACK

"Nereye gidiyorsun?" Dax sordu, sesi cipimin eller serbest arama sisteminden geliyordu.

Bir hafta önce krep yerken, lanet olası Kaçakçı Thorndyke'ı alt ettikten sonra, "TBR "nin ne anlama geldiğine baktık. Okunacak için Toplam Yatak İstirahati ve Toplam İş Dönüşü'nü çabucak eledik. Tişört çok mantıklıydı ama araştırmanın rastlantısallığı yüzünden Dax'e uçuşla ilgili tüm hikayeyi anlatmak zorunda kalmıştım. Kadın hakkında. Tişörtünü. Seksi kitabı. Hepsini. Hepsini değil. Göğüslerinin gömleğindeki harfleri nasıl gerdiğini atladım. Ya da omzunun üzerinden okuduğumu öğrendiğinde nasıl kızardığını. Ya da bana fantezisinin tecavüze uğramak olduğunu söylemesini.

Evet, raylı.

O zamandan beri her gün bunu hayal ediyordum ve takıntım daha iyiye gitmiyordu. Onu her düşündüğümde aletim sertleşiyordu ve elimden bıkılmıştı. Belki de bir tetikçinin hayatı sıkıcı olduğu içindi. Ya da benim hayatım insanların hayal ettiği gibi değildi. Masumiyet ve pisliğin tatlı bir anlık görüntüsü tek bir gür, kadınsı pakette ve ben daha fazlasını istiyordum.

Ellerimi onun üzerinde istedim. Sikimin içinde olmasını istedim.

Aletim sertleşirken bir elimle direksiyonu kavradım... tekrar, sonra gözümü kırıştırıp otoyolun çıkış rampasında yavaşlarken diğer elimle vites değiştirdim. "Coal Springs."

Denver'dan bir saat uzaklıkta, dağların arasında şirin bir şekilde yerleşmiş küçük bir kasabaya giriyordum. Çeşitli plakalara sahip arabalara bakılırsa, turistler aşırı pahalı, el yapımı dondurma, testereyle oyulmuş ayılar ve Rockies manzarası için pitoresk Ana Cadde'ye akın etmiş gibiydi. Her süslü ışık direğindeki pankartlar buranın "Dünyanın En İlginç Kasabası" olduğunu ilan ediyordu. Asılı sepetlerden canlı çiçekler taşıyordu ve... kavşakta bir yaya geçidi görevlisi mi vardı?

Sanki kışın tonlarca kar yağan bir Disney film setine düşmüş gibiydim.

Suç oranı sıfır olmalıydı ve muhtemelen kasabadaki tek katil bendim.

"Coal Springs? Neden?" Dax dürtükledi.

Cipimin ekranındaki yönlendirmeleri takip ederek bir ara sokağa girdim.

Eğer bir kadın ona "*Kuyruklanmak istiyorum*" derse, bu görev için gönüllü olurdu. Bana bunu söyleyen *bu* özel kadın farklıydı. Benim ligimin çok dışındaydı. Mary Poppins gibiydi, tek farkı seks sahneleri okumasıydı.

Disney artı kütüphaneci eşittir tetikçi kız değildi. Ya da kaçamak. Ya da herhangi bir şey.

Yine de kütüphaneye doğru yola çıkmıştım.

"Bekle... Görünüşe göre zaten oradasın. Geçen hafta bana bahsettiğin kütüphaneciyi ziyarete gidiyorsun, değil mi? Uçaktaki. Bayan TBR. Bunun için vaktin var mı? Bu hafta hindi avında olman gerekmiyor muydu?"

Kahretsın. Evet. Teksaslı Turkleman'ı kastediyordu. "Evet," diye mırıldandım. "Ve evet, Bayan TBR için Coal Springs'deyim."

"En azından Nitro'ya onu araştırmasını söyledin mi?"

Nitro bizim bilgi işlemcimizdi. Evindeki ofisi sayamayacağım kadar çok monitörü, çok sayıda klavyesi ve yüksek teknoloji ürünü sandalyesiyle NASA'nın komuta merkezine benziyordu. Dax ve ben bir kez onun evine gitmiştik. Masasına yaslanmış, muhtemelen Federal Rezerv'i alaşağı eden bir düğmeye basmıştım ve bir daha hoş karşılanmamıştık. Asla. Artık telefon görüşmeleri ve şifreli e-postalar üzerinden iş yapıyorduk.

Nitro herhangi birini bulabilir, herhangi birinin transkriptindeki notlarını değiştirebilir, herhangi bir IRS borcunu çözebilir ve duyduğuma göre, geçen Aralık ayında Noel Baba'nın takibini NORAD'dan devraldı.

Gerçek adını bilmiyordum. Sormaktan daha iyisini biliyordum.

Dax'e, "FAA uçuş kayıtlarına bakmasına ihtiyacım yok," dedim. "Coal Springs'te bir kütüphane var. Bunu kendim buldum." Nitro'dan bilgilerini aldığım Turkleman'ın aksine, Coal Springs Halk Kütüphanesi'ni bulmak için tek gereken hızlı bir internet aramasıydı. Dışarıdaki tabelaya ve ön panelimden gelen GPS sesine bakılırsa varmıştım. Girişin karşısındaki caddeye yanaştım ve paralel park ettim.

Kütüphane eski bir tuğla binaydı. Ön girişte iki pamuk ağacının yanı sıra bir bisiklet askısı ve kasaba duyuruları ile topluluk broşürlerinin yer aldığı bir ilan panosu bulunuyordu.

"Artık kütüphanede olduğuma göre seksi kütüphaneciyi bulmak kolay olmalı." Saate baktım. Beşi biraz geçiyordu, yani kütüphane kapandığında. Umarım onu kaçırmamışımdır.

Yüzünü tekrar görmek istedim. Gözlerinin koyu rengini görmek için. Onu nasıl kızartabileceğimi izlemek. Joey Brains'in osuruğu bizi öldürmeden onun yumuşak kokusunu içime çekmek.

"Son zamanlarda kendini dinledin mi?" diye sordu.

Gözlerim girişte gezindi. Her yer sessizdi. "Ne oldu?"

"Servisi ara, onlara yeni ateşli kütüphaneci fetişi ve bunu sisteminden çıkar."

Az önce söylediği hiçbir şeye ilgi duymuyordum ve son

zamanlarda özel eskort ajansından yararlanmamıştım.

Sorgusuz, sualsiz ya da beklentisiz bir şekilde benimle ilgilenmelerine rağmen aylar geçti.

Fetişim yoktu. Sadece seksi ve kütüphaneci olan bir kadın için vazgeçemeyeceğim bir ereksiyonum vardı. *Onu* istiyordum. Adı her neyse. Dax'e bu gerçeği hatırlatmayacaktım çünkü o daha da azgın olacaktı. beni uzaklaştırmak için.

Uçaktan beri onu düşünmeyi bırakmamıştım. Birlikte okuduğumuz kitabı, kitabı bitirip bitirmediğini -tabii ki bitirmişti- ve Colin karakterinin kitaptaki kadın kahramanı becerdiği gibi onu becerdiğini hayal ederek kendine dokunduğunu. Belki de bahsettiği kurt adam hikâyesine geçmiştir.

Dax'e bu sabah kahve içerken aşk kitaplarının olay örgülerine baktığımı söylemiyordum. Bahsettiği şekil değiştirenlerin büyük ısırıkları ve daha büyük penisleri olduğunu. Eğer kütüphanecim kurgu değil de gerçek bir penis istiyorsa, ben gönüllüydüm. Eğer istediği buysa, ben de ısrabilirdim.

Yavaş giden bir minibüs geçerken yan aynaya bakarak, "Rol yapma oyunlarıyla ilgilenmiyorum," dedim. Kütüphanecimi mi gözetliyorlardı? Onları takip edip öldürmek zorunda mıydım? Hay sikeyim. Bekle bir dakika. Burası Coal Springs'ti ve hız sınırı yirmi beşti. Buralarda kötü adamlar yoktu. Arka camda, arabayı süren kişinin çok fazla çocuğu olduğunu gösteren çubuk figürlü çıkartmaları gördüm. Ve bir köpek. O da mı kaplumbağaydı?

"Gerçeğini istiyorum."

"Ne? Randevu mu? Yani ne yapacaksın? Kütüphaneye gidip kütüphane kartı için kayıt yaptırmak mı isteyeceksin? Uçaktaki bir adam onu iş yerine kadar takip ettiğinde çıldırmayacağını mı sanıyorsun? Omzunun üzerinden okuyan bir adam mı? Bunun için bir terim var. Takip."

"Onu takip etmiyorum," diye mırıldandım, bana seslenildiğini hissederek.

Kütüphanenin kapısı açıldı ve dışarı yaşlı bir kadın çıktı. Gri saçlı, pembe pantolonlu, çiçekli gömlekli. Sonra o geldi. Koyu renk saçlar, hatırladığım gibi uzun. Uçaktaki kot pantolon ve tişörtün yerini dizlerine kadar inen mavi bir elbise almıştı. Üzerinde bir tür desen vardı ve kesimi boldu, muhtemelen rahatlık ve serin tutmak içindi, muhteşem göğüslerini veya mükemmel şeftali kışını dikizlemek için değil.

Sokağın karşısında oturmuş onu izliyordum, onu takip ediyordum.

Kapıya doğru dönüp kilitlemesini izlerken Dax homurdandı. "Coal Springs'ten bir kütüphaneci, Aralık ayında her yıl Kuzey Kutbu geçit töreni yapılan ve elektrik direklerini şeker kamışları ve dreidellerin süslediği kasabadan. İstedığinin o olduğuna emin misin?" Haklıydı ama hoşuma gitmesi gerekmiyordu. Bir saplantıya engel olamıyordum, özellikle de onu şimdi tekrar karşımda görünce.

Bu kadının beni neden çıldırttığı ve sikimi neden sertleştirdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Başka türlü daha basit olurdu, ama hayır. Onu istiyordum.

"Evet," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdandım. Elim kapıyı açıp ona gitmek için kaşınıyordu ama hayal ettiğim gibi yalnız değildi.

"Peki, diyelim ki senin bir sapık olduğunu umursamıyor. İlk randevunuzda ne iş yaptığını sorduğunda ne yapacaksın? Yalan mı söyleyeceksin?"

Arkasını döndü ve bakışları caddenin karşısına, benim cipime doğru kaydı.

Kahretsin! Beni görmemesi için eğildim. Koltuğuma yığıldım, kalbim küt küt atıyordu. *Neyin vardı senin?* Kendime kızgın bir şekilde üç dişli mızrak amblemlili direksiyona bakarken kendime sordum. *Bu kadar yol geldin! Onu görmeye geldin ve şimdi lanet bir korkak gibi saklanıyorsun.* Dax'in sözleri benimle dalga geçiyordu.

"Uçakta ona gerçeği söyledim," diye mırıldandım, Coal Springs'te olmamın ve aynı zamanda burada saklanarak oturmamın neden sorun olmadığını doğrulayacak bir bahane bulmaya çalışıyordum. Bu pozisyon hiç rahat değildi. Direksiyon simidinin alt kısmı göğsüme sıkışmıştı.

Sessizlikle karşılaştım ve bir an için arabanın eller serbest sisteminin kesildiğini düşündüm.

"Ona tetikçi olduğunu söylemişsin." "Evet."

"Benim bir tetikçi olduğumu söylemiştin."

"Oldukça."

"Ve sana inandı mı?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır. Aşk romanı mecazlarından bahsediyorduk."

"Ne oluyor lan?" Bana gülüyordu. Bunu duyabiliyordum.

"Sen duydum beni." I sıkılmış benim Dişler. I oldu Kendimi tekrar etmemek için. Yan pencereden dışarı baktım. O ve yaşlı kadın binanın yan tarafında iki arabanın park ettiği küçük otoparka doğru yürüyorlardı. Benim takıntım küçük, eski model bir sedanın kilidini açarken, diğer kadın yeni bir mini-SUV'a gitti. Beyaz. Coal Springs için berbat bir seçimdi. Dört tekerlekten çekişli değildi ve kışın kar yağıyordu. Kimse onu göremezdi. Dört tekerlekli bir ölüm tuzağıydı. Yeni bir arabaya ihtiyacı olacaktı.

kar yağmadan önce.

Onu evine kadar takip edebilirdim. Nerede yaşadığını görebilirdim. Evinin güvenli olduğundan emin olurdum.

Olmazsa, bir arabaya **ve** yeni bir eve ihtiyacı olacak.

"Evli olup olmadığını bile biliyor musun?" Dax beni düşüncelerimden dürterek sordu.

Diğer kadına el salladı - kahretsin, gülümsemesi çok güzeldi - sonra arabasına bindi. "Aldatan bir eski sevgiliden bahsetti."

Birinin onu aldatması hâlâ anlamsız geliyordu. Onu öldürmeli miydim yoksa ona bir meyve sepeti mi göndermeliydim emin değildim.

aptal olduğum için. Kesinlikle ilk seçenek.

"Gidip patlamış mısır yapmalıyım."

Önce diğerk kadın arabayı sürdü. Sonra benim kız onu takip etti, otoparktan çıkarken iki tarafa da baktı, sonra bana doğru döndü. Arabasının geçtiğini duyana kadar tekrar eğildim. "Ne için?"

"Daha sonra beni arayıp neler olduğunu anlattığında. Ya taşaklarına vurulacaksın ya da tutuklanacaksın. Ya da ikisini de. Eğer kefaletle serbest bırakılman gerekirse, bunun altıdan önce olmasını sağlayabilir misin çünkü bu gece planlarım var."

"Şerefsiz." Aramayı sonlandırdım. Dax'in düşündüğü kadar aptal mıydım? Muhtemelen. Biz sıradan kadınlarla çıkmazdık. Kahretsin, çıkmıyorduk. Nokta. Tonlarca düşmanım vardı; öldürdüklerimin arkadaşları ve akrabaları. Kim olduğumu, nerede yaşadığımı bilselerdi, büyük ihtimalle ölmüş olurdum. Değer verdiğim herkes de ölmüş olurdu.

Birden fazla açıdan tehlikeliydim. Hayatımdaki ya da yatağımdaki bir kadın için, her şeyden çok işlemsel olan bir hizmet, gidilecek en güvenli yoldu. Ölmemi isteyen hiç kimse sırf onunla birkaç saat geçirdim diye bir eskortu öldürmezdi.

Buraya gelerek bencillik mi ettim? Tabii ki evet. Ama elimde değildi. Bu his deliceydi. Mantıksız.

Bir özlem.

Ama ben tam bir korkaktım, ondan saklanıyordum. Ya beni görüp benimle hiçbir şey yapmak istemezse? Kahretsin, okuldaki kafeteryada yedinci sınıf öğrencisi gibi konuştum. Kendimi toparlamam gerekiyordu. Coal Springs'e böyle olmak için gelmedim. Onun arzuladığı türden bir adam olmadığını ilk elden biliyordum.

Bu boku tersine çevirmem gerekiyordu. Derin bir nefes aldım.

"Onu istiyorum," dedim kendi kendime SUV'umun sessiz sınırları içinde, bu da delirdiğim anlamına geliyordu. Kendimle *hiç* konuşmazdım. "Ona sahip olacağım. Adını öğreneceğim. Yap

onu gülümset. Boşalmasını sağla. Taşaklarımı geri aldığımda."

Çünkü bir adamı öldürebilir ve sonrasında bebek gibi uyuyabilirdim, ama aptal gibi davranmadan bir kadını takip edemezmişim gibi görünüyordu.

HANNAH

Kütüphaneden Bayan Metcalf ile birlikte çıkarken bana bu akşam katılacağı doğa yürüyüşü hakkında her şeyi anlattı. Şehir tarafından organize edilen grup, gün batımında sivrisinekleri yemek ve yarasalar geceleri ne yapıyorsa onu yapmak için uçan yarasaları izlemek üzere Mallory Mağarası'na gidiyordu.

"Gitmek istemediğine emin misin?" diye sordu çantasından güneş gözlüklerini çıkarırken. Parlak, bulutsuz bir gündü. "Her yaşa açık."

Ana kütüphane kapısını kilitledim, sonra döndüm. "Hayır, teşekkürler." Çocukken ailemle bir kez gitmiştim ama Briana mağaraya tırmanmaya çalıştığından ve Perry konuşmayı kesmediğinden gitmemiz istenmişti. "Sivrisinekler beni sever. Beş dakika içinde böcek ısırıklarıyla kaplanırdım. Ayrıca, yeni bir kitabım var."

Akşamı kitap okuyarak geçirmek istememe ya da sivrisineklere hiç karşı çıkmadı. Bir kütüphaneci olarak, rahat bir kanepenin, eşofmanların, atıştırmalıkların ve harika bir hikayenin gücünü anlıyordu. Hızlı okurdum ve saat ne kadar geç olursa olsun uyumadan önce bitirirdim.

"Başlık ne?"

Binadan dönerken, yürüyüş yolunda ilerlerken kütüphanemin anahtarlarını çantamın küçük cebine soktum. "*Uzaylı'nın Kaçak Geline*."

Yukarıya ve caddenin karşısına baktım. Gözlerimi kısarak güneşin parıltısı, süslü bir SUV gördüm... Gözlerimi kırptım. Ne gördün? Hayır. Bir an için geçen hafta uçakta gördüğüm adam olduğunu sandım ama arabada kimse yoktu.

"-sadece bu komployu hayal edin." Bayan Metcalf'ın söylediklerinin yarısını bile duymamıştım. "Bildığınız gibi ben daha çok gizem okuyan biriyim, ama nasıl olduğunu bana bildirmeniz gerekecek. Ödünç alabilirim."

Orta koltukta oturan sahte milyarder aşk okuyucusunu gördüğümü düşününce kalbim hızla çarpmaya başladı. Birden dışarıısı çok sıcak oldu.

"Hannah?"

Gözlerimi kırptım, sonra olduğum yerde donup kaldığımı fark edince bir gülümseme yapıştırdım. "Üzgünüm, o kitaba dalmak için sabırsızlanıyorum." Sesim yüksekti ve sahte bir coşkuyla gerilmişti. Rastgele park etmiş bir arabaya verdiğim tepki gerçekten üzücüydü. Bir an için, gelenin uçaktaki adam olduğuna dair mutlulukla umutlanmıştım. Kütüphaneye uğrayacağını söylemişti ama bunu sadece kibar bir konuşma olarak söylediğini biliyordum.

Eğer ortaya çıksaydı, gurur mu duymalıydım yoksa korkmalı mıydım emin değildim. Bu bir aşk kitabı değil, gerçek hayattı. Bay Orta Koltuk Coal Springs'te ortaya çıkmayacaktı, tıpkı benim iki kat donanımlı bir uzaylıyla eşleştirilip uzaya gönderilmem ve her türlü ateşli seks yapmam gibi.

İç çektim. Brittany ve geçen haftaki bir kutu şarap beni doğru olmayan düşüncelere sürüklemişti. Kafamı bulutların arasından çıkarıp gerçeğe dönmem gerekiyordu. Bazen hayat berbattı. Ciddi bir sağlık sorununuz olduğunda erkek arkadaşlarınız sizi aldatıyor ve terk ediyordu. Sağlık faturaları birikimlerinizi çaldı ve bir kitapçı açma hayallerinizi raydan çıkardı.

İlerlemeye devam etmek zorundaydım. Sağlıklı, ama çok bekâr. Uçaktan inen erkekler yok, sadece uzaya gönderilen ve orada sahiplenici ve cinsel açıdan yetenekli bir uzaylı için mükemmel bir eş olacak bir kadın kahramanın hayaliyle yaşıyorum. Tüm gece boyunca iki kez penetre edildikten sonra komik bir şekilde yürümek dışında hiçbir sağlık sorunu olmayacaktı. Borç mu? O da neydi öyle? Uzayda kimin paraya ihtiyacı olur ki?

JACK

"Kütüphaneciye ne oldu?" Dax o gece asansör kapıları arkasından kapandıktan sonra sordu. Kendime ait özel bir asansörüm vardı ve doğrudan daireme açılıyordu. Ağzı eğlenceyle açılmıştı. Benim mutsuzluğumdan zevk alıyordu, şerefsiz herif. Üzerinde siyah bir takım elbise ve altında siyah bir gömlek vardı, bu renk kanı sakladığı için tipik bir iş bitirici üniformasıydı. Bu da ya bir işten yeni geldiği ya da bir işe gitmekte olduğu anlamına geliyordu.

Deri koltuğuma yayılmıştım, kedim göğsümdeydi. Adını en sevdiğim yemekten alan Pancake'i şehir merkezindeki gölgeli bir barın çöp konteynerinin arkasında bulmuştum. Bir adamın işini bitirmiştım ve adam yere düştüğünde, ceset kediye saklandığı yerden ürkütmüştü. Omzuma atlamıştı ve pençeleri Gucci takımıma battığı için onu çıkaramamıştım.

Onu götürdüğüm veteriner Sibiry cinsi olduğunu söyledi, ne demekse artık. Siyah, kahverengi ve beyaz tüylerin bir karışımıydı, sanki süslü bir kuaföre gitmiş ve folyo yaptırmış gibiydi. Kulakları sivri ve gözleri altın sarısıydı. Ben olduğum için

veterinere taşaklarını kesmesi için izin verdim, onu eve getirdiğimde bana pislik gibi davranacağını düşündüm.

Yanıldığım ortaya çıktı. Yüksek hayatı severdi. Kelimenin tam anlamıyla. Çatı katımı, hizmetçimin onun için aldığı süslü kedi mamasını ve benimle takılmayı seviyordu. Nihai kedi hayatını yakalamıştı.

"Hiçbir şey," diye mırıldandım.

"Hiçbir şey mi? Ne yaptın, korktun mu?" Ben hiçbir şey demeyince güldü ve başını salladı. Saçlarını oldukça kısa kestirmişti ve bir elini saçlarının üzerinde gezdirdi. "Lanet olsun, korktun. Korktun."

"O lanet bir kütüphaneci ve ben dün gece bir adamın kafasını uçurdum." Los Angeles'a uçmuş ve bir uyuşturucu baronundan kurtulmuştum. Zor bir iş günü daha. "Tahmin et hangisi korkutucu."

Bunu yüksek sesle itiraf ettiğime inanamıyordum. Sekiz yaşımdayken babam beni terk ettiğinden beri hiçbir şeyden korkmamıştım. Kendimi en son o zaman savunmasız hissetmişim ve o zaman bir daha böyle hissetmeyeceğime yemin etmişim. Güçlü olabilmek için bile savaşmayı, öldürmeyi öğrendim. Sonra belirli bir kadına baktım ve başım büyük beladaydı.

"Bir *kütüphaneciden mi* korkuyorsun?" Kaşları kanatlandı. "Vay anasını, ondan gerçekten hoşlanıyorsun."

Dax takım elbise ceketinin düğmelerini açtıktan sonra karşımdaki deri kanepeye çöktü, aramızda cam bir sehpa vardı. Dairem modern bir erkek eviydi, koyu renk ahşap, pırıl pırıl metal ve büyük pencereler vardı. Tüfeğimin dürbünüyle gördüğüm Thorndyke'ın evine kıyasla benimki daha iyiydi. Daha çok para kazanıyordum. Pisliğin teki değildim. Çatı katları söz konusu olduğunda sonuncusu bir fark yaratmıyordu. Ama beni güvende tutmak için kurşun geçirmez cama ihtiyacım yoktu çünkü kötü bir adam değildim. Kimse beni öldürmeye çalışmıyordu.

Pancake'i yakaladım, otururken onu yere bıraktım. Kibirli suratını havaya kaldırdı ve kabarık kuyruğunu ileri geri sallayarak tırısla uzaklaştı.

"Yarın geri dönüyorum," dedim, kendime söylediğim kadar ona da söylüyordum. Ondan gözüm korkmuştu. Benim için fazla iyiydi. Zekiydi. Benim de sokak zekâm vardı ama bu aynı şey değildi.

"Aferin sana," dedi Dax. "Onu becer ve sisteminden çıkar."

"Öyle bir şey değil." Bileğimin birkaç hareketiyle kıyafetlerimdeki kedi tüylerini temizledim.

"Onu becermek istemiyor musun?"

"Tabii ki, onu becermek istiyorum!" Beni bilerek kızdırmıştı ve ben de yemi yutmuştum. Sonraki sözlerime bir iç çekiş eşlik etti. "Ama o farklı."

"Büyülü amcık mı?"

"Dikkat et," diye uyardım ve ona ters ters baktım. Ses tonu ya da ima ettiği şey hoşuma gitmemişti. Yine de doğru olduğuna dair bir şüphem vardı. Belki de daha önce cipimde başımı eğmemin nedenlerinden biri de onun tüm hayatımı mahvedeceğini bilmemdi.

Ellerini kaldırdı. "Düğün hediyesini nereye göndermemi istediğinizi bana bildirin."

Biraz daha baktım.

"Planların olduğunu sanıyordum," diye mırıldandım, neden uğradığını merak ederek.

"Evet. Kaza yapıp yanacağını ve benimle gelmek isteyeceğini düşündüm."

"Yani moral konuşman tamamen saçmalıktı."

Ellerini çırttı ve ayağa kalktı. Hatta sıırıttı. Çok neşeliydi. "Kesinlikle."

"Pislik."

Ama ben batmış ve yanmıştım. Hayır, korkup kaçmıştım, ki bu daha kötüydü. Kanepede bir kız için debeleniyordum, bu da muhtemelen Dax'i daha çok eğlendiriyordu.

"Hadi gidelim." Silahımı ve anahtarlarımı aldım ve Dax'i apartmandan çıkarken takip ettim.

Kütüphanecinin ne tür bir adamla ilgilendiğini biliyordum.

Uçakta bana açıkça söylemişti. O adam bendim.

Daha önce korkak olduğum zamanlar hariç.

Coal Springs'e geri dönecek, o kütüphaneye girecek ve o kadını benim yapacaktım.

HANNAH

Ertesi gün telefonuna cevap verdiğimde annem "Bu akşam patates salatayı unutma," dedi.

İşteydim, dolaşım masasının arkasındaki arka odadaydım. Küçük bir odaydı ve cam bir pencerenin altında geniş bir çalışma alanı vardı, böylece bankoya gelen olursa görebiliyordum. Alanın geri kalanında en çok kullanılan malzemeler için raflar ve depolar vardı. Öğleden sonra kendime en sevdiğim fincanımda bir fincan kahve yapmıştım. *Sabahları kitap kokusunu sevdiğimi* söylüyordu.

"Hamburger yiyeceğiz."

"Ne için?" Kitap bırakma kapısının altındaki sepete giderek sordum. Dış duvar ara sokağa paraleldi, böylece müşteriler arabayla iade yapabiliyordu. Birkaç parça kitap ve iki DVD vardı, ben de uzanıp boştaki elimle onları aldım.

"Akşam yemeği."

Holding ve öğeler için benim Göğüs, I
kaşlarını çattı. "Ne yemeği?"

İç çekti. Bu sese çok aşınaydım. Hayal kırıklığı, kızgınlık ve duyulabilir bir sesin karışımıydı.

göz devirmenin bir versiyonu. "Geçen hafta sonu sana bahsettiğim yemek."

"Geçen hafta sonu seninle konuşmadım." Ya da bunu da, gerçi bunu ona hatırlatmadım. "İmza günündeydim."

"Doğru, Las Vegas'taki şu aptalca olay."

O yapmadı kabul ettiğin değilariyorum
Ben, sadece eğirme Hoşuna gitmeyen bir şey
yaptığım için ben suçluydum. "*Aptalca* bir olay değildi,"
diye karşı çıktım. "Birden fazla
bin okuyucu, artı yazarlar ve-"

"Yine mi bu?" Sanki çocukları arasında en ağır yük
benmişim gibi derin bir iç çekti. "Ağabeyinin her Pazar o
kadar çocuğu oluyor ve onları seksle kandırmak zorunda
kalmıyor."

Bunu yapmasından nefret ederdim. Kütüphaneci olarak
y a p t ı ğ ı m işi beğenmiyordu-çok tuhaf ve sıkıcıydı ki
beni bir grup seks düşkününü ile takılmakla suçladığı için bu
ironikti. Bir aşk kitapçısı açma planımı beğenmedi - onun
için çok utanç verici ve kötü bir iş kararı. Perry ve Briana'ya
kıyasla... benden hoşlanmıyor gibiydi. Sessizce Kızgın,
I sıkılmış benim kupa ve ve
kolu kırıldı. Kahretsin! Çok fazla d a ğ ı t m a d a n
en yakındaki masanın üzerine bıraktım. Peçeteleri kaparak
dökülenleri temizledim ve çöpe attım. Nasıl
kırılmış mıydı? Mikrodalgada çok mu kaldı?

Annem mali müşavirdi, sıkıcı bir işti. Unutkan değildi.
Kimse toplama, çıkarma ve vergi kodları gibi şeyleri
hatırlamayan birinin vergi işlerini yapmasını istemezdi.
Ama beni neredeyse unutmuştu. Sadece bana söylemeyi
unuttuğu akşam yemeğini değil, genel olarak beni de. Bir
keresinde benden bir kavanoz fıstık ezmesi almamı
istediğinde beni markette bıraktı, alışverişi yaptı ve eve
ortanca çocuğu ya da çıtır çıtır ezmesi olmadan döndü.

Onun davranışlarına alışmıştım, çünkü kafası sürekli kitapta olan sessiz biriydim, ama bu hoşuma gittiği anlamına gelmiyordu. Duvardaki saate baktım. Akşam yemeği iki saat sonra, her zaman altıda yenirdi.

Başımı arkaya eğerek tavana baktım, sabır arıyordum. Tek bulduğum, uçları fayanslara saplanmış üç kalemdi. Oraya ne zaman çıkmışlardı? Tam zamanlı çalışan tek kişi bendim. Yetmiş dört yaşındaki Bayan Metcalf yarı zamanlı çalışıyordu ve şu anda bir yerlerde rafları yeniden diziyordu. Bir de mezuniyet için toplum hizmeti zorunluluğunun bir parçası olarak yardım eden çeşitli lise gönüllüleri vardı. Dalga geçenin Bayan Metcalf değil de onlardan biri olduğunu düşündüm.

"Bu akşam yemeği de neyin nesi?" Uzun dolaplardan birine gidip bir süpürge çıkardım, temas edince statik elektrik çarptı. Süpürgeyi havaya kaldırıp en yakındaki sıkışmış kaleme vururken son zamanlarda bu kadar elektriklenmenin nedenini merak ettim. Belki de saçıma daha fazla saç kremi sürmem gerekiyordu.

"Perry Springs'ten geldi."

Perry benim ağabeyimdi. Aşırı fikirleri olan bir mega kilise papazıydı ve sadık cemaatini çok sık terk etmezdi, ama bir Salı günüydü. Onu pazar günleri hiç görmezdik. Dindar bir aile değildik, bu yüzden ilahi bir güce nasıl bu kadar bağlandı, hiçbir fikrim yoktu. Ancak ailem çok heyecanlanmıştı. İlk çocukları, kendi kilisesinin lideriydi. Geriye dönüp baktığımda, posta kutusunun yanındaki boş bir süt kasasının üzerinde durup kaldırımdan inen herkese son düşüncelerini anlattığı için mantıklı geliyordu.

Vaazlarını gerçekten dinleyen takipçileri olması beni hala şaşırtıyordu. Ağzından çıkan her şeye şüpheyile yaklaşırdım çünkü o benim kardeşimdi. Onun kokuşmuş ergenlik dönemini yaşadım. On iki yaşından beri yatağının altındaki *Playboy* zulasını biliyordum. Balodaki kız arkadaşından -arkadaşım Sandy McClure'dan- nasıl

tek pompalı bir mankendi. Hepsi mi? İğrenç. Onu sinir bozucu bir kardeş yerine herhangi birinin ruhani lideri olarak görmek benim için zor bir adımdı.

Ailem tuhaftı. Hatta çılgın. Brittany onların deli olduğunu düşünüyordu ve sürekli olarak evlatlık olduğuma inanıyordu. Biyolojik ailem olup olmadıkları önemli değildi. Onlardan nasıl kaçacağımı henüz bulamamıştım. Coal Springs'ten ayrılmak yapmak istediğim bir şey değildi. Memleketimi seviyordum ve kalmak istiyordum. Ana caddede kitapçımı açmak istiyordum. Akşam yemeklerini atlasam ve telefonlarını engellesem bile onlardan kaçmamın bir yolu yoktu. Kütüphanede çalıştım. Aynı marketten alışveriş yapıyordum. Evim bir mil ötedeydi.

Anneme meşgul olduğumu ve bana haber verilmeyen bir aile yemeğini kaçırmak zorunda kaldığımı söyleseydim, konuşmaya sadece daha fazla pasif agresiflik katar ve bunu gelecekteki konuşmalara da yayardı... tabii beni hatırladıysa.

İki gürültülü, muhtaç insan arasında doğmak kardeşler görünmez olmamdı. Okumaktan memnundum. Sessiz ve oldukça kendi kendine yeten biriydim. Yer kaplamıyordum ve garip bir şekilde, birinin gürültücü ya da muhtaç olmamasından hoşlanmıyorlardı.

Çünkü bu aileme ihtiyaç olmadığı anlamına geliyordu.

İçimi çektim, kaleme vurdum ve halı kaplı zemine düştüğünde geri adım attım.

"Orada olacağım ama bir saat daha işte olacağım için patates salatası yok." Hatırladığı tek şey, biraz turşu çeşnili güzel bir patates salatası yaptığımı.

"Yolunuzun üstündeki dükkandan biraz alın."

Çömeli kalemi aldım. Bir parazit daha. Ayağa kalkarken parmaklarımı oynattım. Göz kırptım, sonra korktum.

"Vay anasını," diye mırıldandım, cam pencereden dışarı bakarken.

"Neydi o?" Annem küfür ettiğimi duymaktan hoşlanmazdı, ruhum daha da lekelenme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Daha fazla derken, Perry'nin ayinlerine katılarak kefareti ödemek yerine o kitapları okuyup satmak istememi kastediyordum.

Orada, kasanın öbür ucundan bana bakan, uçaktaki adamdı; yine koyu renk, nefis bir takım elbise giymişti. Hatırladığım güçlü, karanlık bir yoğunlukla bana bakıyordu. Saçlarını kestirmiş olabilirdi, yanları yakın kesilmişti ve tepesi biraz daha uzun, koyu renk bir kıvrım gösteriyordu.

Yutkundum, boğazım aniden kurudu. Buraya kütüphane kartı için gelmemişti. Benim için buradaydı.

JACK

Yüzündeki bariz paniğe rağmen hatırladığımdan daha iyi görünüyordu.

Görmek istediğim bakış bu değildi, özellikle de bana yönelikti ama ne bekliyordum ki? Uçaktan indiğimden beri hayal ettiğim gibi onu becermem için kıyafetlerini çıkarıp dolaşım masasına tırmanmasını mı?

Kahretsin, bu düşünce beni sertleştirdi, bu kötü oldu çünkü iki küçük çocuğu olan bir anne, kitap dolu çantalarla çıkışa doğru ilerliyordu. Evet, tezgâhta sikişmek yok.

İçerisi aydınlıktı ve birden fazla kitap teşhir adası vardı. Sol tarafta bekletme bölümü ve DVD'ler vardı. Sağ tarafta ise masa ve sandalyelerin büyüklüğüne ve duvara boyanmış büyük bir dinozora göre ayrı bir oda, çocuk bölümü vardı. Arka tarafta ve merdivenlerin yukarısında ise sıra sıra kitaplar vardı.

Ağzı açık, elini kulağına götürmüş ve gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde bakmaya devam edince elimi kaldırdım ve ona küçük bir parmak işareti yaptım.

Sersemliğini üzerinden atarak - bu iyiye işaretti, değil mi? - telefon bağlantısını kesti, telefonunu yere bıraktı ve arka odadan çıktı.

Sanki kötü bir haber veriyormuşum ya da bir hafta önceki ortak uçak yolculuğumuzdan kalma bir sapıkmışım da fazla yaklaşımdan çekiniyormuşum gibi çekingen bir tavırla masaya yaklaştı.

Muhtemelen korkması gerekse de benden korkması fikri hoşuma gitmiyordu. Eğer ben değil de uçağa yanında oturduğu ve iş yerine gelen başka bir adam olsaydı, ona diğer tarafa kaçmasını söyleyen ilk kişi ben olurum.

Ama bu bendim. Tetikçi mi? Evet. Sapık mı? Evet. Yine de, tamamen güvende.

"Merhaba," dedim.

Sıcak pembe bir renkte kızardı ve gözlerime bakmakta zorlandı. Sinir ya da korku, hangisi olduğundan emin değildim. "Um... merhaba."

Vücudu gür ve kıvrımlıydı ve her bir yumuşak santimini tutup sıkmak, avuçlamak ve okşamak istiyordum. Güzel siyah eteği ve beyaz V yakalı tişörtüyle -ki bu sadece bir avuçtan fazla olan göğüslerini vurguluyordu- rahat ve yaz sıcaklığı için yeterince serin görünüyordu. Tatlı ve masum görünüyordu.

Bunun tamamen doğru olmadığını biliyordum. Beni bu kadar meraklandıran da bu çelişkiydi.

Ben

baktım. O

da baktı.

Biraz daha baktım. Koyu renk saçlarının nasıl yarıya kadar geriye çekildiğini, dallarının yuvarlak yüzünü çerçevelemek için nasıl gevşek düştüğünü inceledim. Kahverengi gözlerine. Kaşlarında hoş bir kavis vardı. Sivri burnuna. Aletimin etrafına sarıldığında harika görünecek dolgun dudakları.

"Um... burada ne yapıyorsun?" diye sordu, sonunda sesini bulmuştu.

"Belli değil mi?" Ben sordum.

Gözlerini kırptırdı, dudağını ısırıldı. Belli ki değildi. "Bir... kitap mı?"

Gıcırdayan tekerlekler, bir gün önce çıkarken gördüğüm yaşlı kadın tarafından itilen bir arabanın geldiğini haber veriyordu. Tezgâhın hemen yanında durdu. "Kendi kendine yardım bölümünü bitirdim, Hannah. I-" Beni fark edince konuşmayı kesti. "Özür dilerim. Bir patronunuz olduğunu fark etmemiştim."

Hannah.

Adı Hannah'ydı. Ona yakışıyordu.

Arka odadan bir telefon çaldı.

"Buna ihtiyacınız var mı?" diye sordu yaşlı kadın.

Hannah başını salladı. "Hayır, Bayan Metcalf. Annem olduğuna eminim. Bir dakika önce telefonu yüzüne kapattım."

"Eğer geri aramanız gerekirse bu genç adama yardımcı olabilirim." Ayak bileklerinde biten haki pantolon, soluk pembe bir bluz ve kısa saçları kadar parlak beyaz spor ayakkabılar giymiş olan Bayan Metcalf, seksen yaşlarındaki bir giyim mağazasının katalog modeline benziyordu. Beni süzme şekli, ~~ben~~ nasıl *yardım* etmeyi planladığını merak etmeme neden oldu.

Hannah neden bana bir et parçasıymışım ve o da uzun süredir yemek yememiş bir kaplanmış gibi bakmıyordu? Beni nesneleştirmesine memnuniyetle izin verirdim. Beni kullanmasına. Hannah, Bayan Metcalf değil.

Hannah başını iki yana salladı, bakışları hâlâ benimkilerin üzerindeydi, sanki başka bir yere bakmam beni yok edecekmiş gibi. "Onu kesinlikle geri aramak istemiyorum."

Ben baktım.

Hannah baktı.

Bayan Metcalf bakakaldı. "Ne istediğini sormayacak mısın?" diye dürtüklendi.

Hannah sanki transa geçmiş gibi başını salladı ve boğazını temizledi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Benimle çık."

Hannah kekeledi. Bayan Metcalf sırtıttı ve alkışladı.

"Seni *tanımıyorum*," dedi Hannah.

"Bana çıkma teklif ettiğinde Bay Metcalf'ı tanımıyordum ve aradan kırk sekiz yıl geçti."

Hannah kadına deliymiş gibi baktı. Belki de öyleydi ama benim tarafımda gibi görünüyordu. "Bir yabancıyla gitmemi mi istiyorsun? Kadınlar böyle öldürülür."

Bayan Metcalf elini havada salladı. "Bu sadece Gizem bölümünde olur."

Hannah kendini tutamadı ve güldü. "Hayır, öyle değil!" Parmağıyla bana doğru işaret etti. "O bir katil olabilir."

Olmaz.

Bayan Metcalf bana kurnazca baktı. "Siz katil misiniz?" diye sordu. Bir silahı feci bir hassasiyetle ateşleyebildiğini hayal ettim. Muhtemelen çantasında, benim pantolonumun arkasına sıkıştırdığım gibi, takım elbise ceketimin altına gizlenmiş bir silah vardı. Gerçi onunki muhtemelen pembeydi ya da inci bir kabzası vardı.

Elimi göğsüme koydum. "Hannah'yı hiçbir şekilde incitmem. Eğer biri ona komik bir şekilde bakarsa, bir daha asla bakmamasını sağlarım."

İki kadın da gözlerini kırıştırdı. Sonra her iki kadın da kendilerini yelpazeledi.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Bayan Metcalf, sonra Hannah'ya baktı. "Eğer sen onunla çıkmazsan, ben çıkarım."

Dax'e Bayan Metcalf'ın onun yerini aldığını söylemem gerekecekti. Gerçi Hannah beni reddederse Bayan Metcalf'ı yemeğe çıkarmam gerekebilir.

Hannah ellerini kalçalarının üzerine koydu ve çok sinirli görünüyordu. "Takım elbise içinde seksi görünebilir, koruyucu ve seksi şeyler söyleyebilir ama ben o adamı tanımıyorum."

Büyüme kısmından emin değildim ama seksi göründüğümü ve seksi şeyler söylediğimi söylemesi iyiye işaretti. Beni tanımıyor olması, değiştirmeyi planladığım bir şeydi. Bu yüzden buradaydım.

"Sizi tanıyor gibi görünüyor," diye karşılık verdi Bayan Metcalf, sonra bana doğru baktı. Gri gözleri benimkileri tutuyordu. Hannah'ya açılan kapının bekçisinin o olduğuna dair bir his vardı içimde. Benden hoşlanmadıysa, bu iş olmayacaktı. "Hannah'yı nereden tanıyorsun?"

"Uçakta tanıştık."

Hannah beni inceledi, sonunda beni iş yerinde görmenin şaşkınlığını üzerinden atabilmişti. "Beni nasıl buldun? Sana adımı bile söylemedim." Bayan Metcalf'a baktı, başını öne eğdi ve ona ciddi bir kütüphaneci bakışı attı. "Sapık yazıyor ve Gizem bölümündeki herhangi bir kitaptan değil."

"Stalker mı? Bu takım elbiseyle olmaz," dedi Bayan Metcalf, bana bir kez daha bakarak.

"Bayan Metcalf birkaç dakika önce söyleyene kadar adınızı bilmiyordum. Burada çalıştığınızı biliyordum çünkü Colorado'da kütüphaneci olduğunuzu söylemiştiniz ve okuduğunuz kitabın üzerindeki etiket de buraya aitti."

Gözleri tekrar büyüdü, muhtemelen basit bir kütüphane kitabıyla tehlikeli bir insanı kendisine doğru çekmiş olabileceğini fark etti.

"Burada, Coal Springs'de mi yaşıyorsunuz?" Bayan Metcalf sordu. "Sizi *kesinlikle* hatırlardım."

Başımı salladım. "Hayır, hanımefendi. Denver."

"Bunca yolu senin için geldi," dedi Bayan Metcalf. Belli ki benim takımımıydı.

"Adını bile bilmiyorum!"

Bayan Metcalf boncuk gibi bakışlarını bana çevirdi. "Haklı olduğu bir nokta var, genç adam."

"Jack Hollister." Sirkülasyon masasına bir adım daha yaklaştım ve ellerimi masanın üzerine koydum. Sadece birkaç metre ötede, aramızdaki hava güçle parıldıyordu. Tıpkı uçaktaki gibiydi, ona karşı hissettiğim çekim. Neredeyse... elektrik çarpıyordu. "Sana zarar vermek istemiyorum, Hannah. Buraya seni yemeğe götürmeye geldim. Bu gece."

Başını iki yana salladı. "Gelemem. Planlarım var."

"Ne planı?" Bayan Metcalf'la aynı anda ben de sordum.

"Ailemde akşam yemeği."

Bunu uydurup uydurmadığından emin değildim ama önemi yoktu. Annesi ve babasıyla birlikte olmak aklımdaki şey değildi ama katillerin seçme şansı yoktu.

"O zaman ben de seninle geleyim."

Gün daha da garipleşemezdi. En sevdiğim fincanımı kırdım. Korkunç bir akşam yemeğine gidiyordum. Dikiz aynasından baktığımda Jack'in gülünç derecede pahalı cipini benimkinin arkasına, kaldırıma park ettiğini gördüm. Bu kesinlikle bir gün önce kütüphanenin karşısındaki sokakta gördüğüm arabaydı. Beni takip ediyordu!

Bakışlarımı kaydırarak kendime baktım.

"Havalı bir arabası var," dedim yüksek sesle. "Süslü değil, lanet olası bir *Maserati*. Takım elbise giyiyor. Uçakta. Kütüphanede. Çok seksi. Ve bir aile yemeğine katılmak istiyor. *NEDEN?*"

Randevuya hazır değildim! Dirseklerimi bükerek Kollarımı kuş gibi açıp koltuk altımı havalandırmaya çalışıyordum.

Kütüphaneden ayrılmadan önce, Bayan Metcalf büyük bir mutlulukla ona eşlik ederken, ben de çalışanlar tuvaletine koştum ve makyajımı tazeledim; bu da renkli dudak parlaticısı eklemek ve sabahtan beri rimelimin akmadığından emin olmak anlamına geliyordu.

Kıyafetim güzeldi ama takım elbiseli Jack'e hiç uymuyordu. Ben küçük kasaba kıızıydım, o ise şehirli Maserati sürücüsüydü.

Jack. JACK. AMAN TANRIM.

"Uçaktaki adam arkama park etti," dedim yüksek sesle. Panik yapmamaya çalışarak ciyakladım. Şu anda kimse tansiyonumu ölçmemeliydi. *Uçaktan gelen adamdı*. Denver'dan dağlara beni görmeye geldiğine hâlâ inanamıyordum. BEN. "NEDEN?"

Heyecanlı değildim, en azından iyi anlamda. Bu yıl oldukça boktandı. Hiçbir erkek benim çılgın yükümü almak istemedi. Kanıtı, işler zorlaştığında kaçan Kevin'di. Annemi işinden tanımasına rağmen bir kez bile aile yemeğine gelmemişti. Geriye dönüp baktığımda, iyi ki gelmemiş diyorum. Korkunç olurdu.

Bu gece de berbat olabilirdi. Jack ailemin evine girecek, genlerimin ne kadar tuhaf olduğunu öğrenecek ve hemen Denver'a geri dönecekti.

Arabamın camına vurulunca sıçradım. Jack oradaydı, çömelmış içeri bakıyordu. Sanki benim küçük moral konuşmam onu eğlendirmiş gibi ağzının kenarını yukarı kaldırmıştı. Bakmaktan kendimi alamadım çünkü o kadar çekiciydi ki. Koyu renk saçlarının yanları kısa, tepesi daha uzundu. Delici bakışlar. Romantik kahraman kirli sakallarıyla güçlü bir çene. Sert biriydi ama takım elbise onu evcilleştirmişti. Zar zor. Kombinasyon... mükemmeldi.

Ve meme uçlarımı sertleştirdi. Ve külotumu ıslattı.

Beni bekliyordu.

Kapıyı birkaç santim açtım.

"Çıkıyor musun?" diye sordu, sesi derin ve gürültülüydü. İçimi çektim, gözlerimi devirdim.

Başımı salladım.

Ayağa kalktı, sonra kapımı açabilmem için geri çekildi.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" Önünde durup çantamı omzuma atarken aceleyle sordum. Hemen şimdi itiraf etmek ve ona bir şans vermek daha iyiydi. İçeride kimse onu beklemiyordu. Ona bir iyilik yapıyordum. "Yani, ailenizin nasıl olduğundan emin değilim ama benimki gerçekten tuhaf. En iyi arkadaşım evlatlık olduğumu düşünüyor."

Uçakta yan yana oturuyorduk. Şimdi, o benim önümde duruyordu ve aramızdaki boy farkı dikkat çekiciydi. Burnuna kadar geldim. Küçük değildim. Hatta iri kemikliydım. Ya da sağlam. Ya da Kevin'a göre fazla kiloluydum. Bu sadece uzun boylu olmadığım gerçeğiyle v u r g u l a n ı y o r d u .

Jack 1.80'in üzerindeydi, geniş omuzluydu ve takım elbisesini o güne kadar gördüğüm tüm erkeklerden daha iyi dolduruyordu. Kesinlikle özel yapımdı. Güzel bile kokuyordu.

"Babam ben çocukken kaçtı ve annem de uzun zaman önce öldü," dedi bana.

"Bunu duyduğuma üzüldüm." İçgüdüsel olarak elimi koluna koydum. Bir statik elektrik zaplaması elimi geri çekmeme neden oldu. Jack'in bakışları ona dokunduğum yere kaydı. Başını eve doğru eğdi. "O kadar da kötü o l a m a z l a r . Yani, burası Coal Springs. İnsanlar buraya pisler,

Değil mi? Bahse girerim arka bahçede evcil bir tek boynuzlu atınız vardır."

Dudaklarım titredi çünkü Coal Springs Denver'a hiç benzemiyordu. Küçük, güvenli, şirin. "Evet. Buradaki herkes parıltılı sıcıyor. Ama tek boynuzlu at yok. Üzgünüm."

"Burada ailenle mi yaşıyorsun?"

Gülmekten kendimi alamadım. "Hayatta olmaz. Buradan yaklaşık bir mil ötede kendi dairem var."

Kaldırımdan ayrılmadım ve onun taze gözlerinin burası hakkında ne düşündüğünü merak ettim. Eğer takım elbiseleri ve arabası bir gösterge ise, paraya ihtiyacı yoktu. Ailemin evi iki katlı, ahşap fıçı tahtası ve taştan bir evdi. Beyaz boyalı. Siyah ön kapı. Garaj yolunun kenarında kocaman bir mavi ladin.

"İçeri giriyor muyuz?" Çenesini yukarı kaldırdı. Havayı kokladı. "Burger kokusu mu alıyorum? Kabul ediyorum, uzun zamandır ev yemeği yememiştim... sonsuza dek."

Burnu doğru olsa da hamburgerlerle ilgili sorusunu görmezden gelerek dirseğini tuttum. İkinci ve üçüncü düşüncelerim vardı. Onun burada olmasından korkuyordum.

Al bakalım. "Jack. Bu çılgınlık. Barkod etiketini gördükten sonra kütüphaneye geldiğine inanamıyorum."

"Eğer gözlerim Colin ve Mia'n ın ilk kez anal seks yapmasını okuyacak kadar iyi görseydi, ön yüzünde kütüphanenin adını görebilirdim."

Yanaklarımın ısındığını hissettim. *Anal*dan ve onunla ilgili bir sahneyi birlikte okuduğumuz gerçeğinden bahsetti. Gözlerim kapalı olsa kaybolabilir miydim? Boğazımı temizledim. "Sorun o değil."

"Ne?"

O kara gözleriyle bana baktı. Şaşkın. Beni görmek istiyordu ve bunun için Coal Springs'e gelmişti. Çok basitmiş gibi gösterdi. Ama öyle değildi.

"Anladığım kadarıyla bir kadını seks kölen olarak bodrumuna zincirlemek ya da tenini takım elbiseye dönüştürmek isteseydin Denver'dan buraya kadar gelmezdin. Evine çok daha yakın birini bulursun. Gerçek nedenin benimle çıkmak istemen olduğunu söyle. Sadece... neden ben?" Başımı eğdim ve gözlerimi kısıtım, güneş hafifçe başının arkasındaydı.

Gözleri kısıldı. "Seni seks kölem olarak istiyorum ama seni yatağında tutmak için kravatlarımdan birini kullanırım çünkü bu ikimiz için de çok daha rahat olur. Ayrıca ben bir apartman dairesinde yaşıyorum. Bodrum yok."

Gülmek zorunda kaldım ve kendimi biraz kızgın hissettim. Beni yatağına mı bağlıyordu? "Jack."

Bisikletli iki çocuk kaldırım boyunca vızır vızır ilerliyor, içlerinden biri giderken bir zile basıyordu.

"Ne? Bir sürü kravatım var." Omuz silkti, sonra bakışlarını vücudumda gezdirdi. "Benim de bir sürü takım elbisem var ve senin tenin olduğu yerde mükemmel."

"Dün arabayı gördüm." Arkama dönüp baktım, kaldırımın kenarındaki pahalı cip bir yılda kazandığımdan daha pahalıydı. Muhtemelen iki katı. "Kütüphanenin karşısındaki sokakta."

Gözlerini kaçırды ve saat beş yönündeki gölgesinin altında kızardığına yemin edebilirdim. Elini kaldırdı

boynunun arkası.

"O senin arabandı." Cevaptan oldukça emin olmama rağmen onu cevap vermeye zorladım. Bir Maserati hiç de ince değildi.

Başını salladı.

"Sen bir sapıksın." Arabama geri dönüp kapıları kilitlesem mi, ailem kendi başının çaresine bakmak zorunda kalsa mı, yoksa Coal Springs'e benim için bir değil iki kez geldiği için ona sarılsam mı bilemedim.

"Ben *senin* takipçinim," diye açıkladı, daha yakın olmak için başını eğdi. Etrafımızdaki hava ağır ve yüklüydü. "Arkadaşım Dax ile tanışmalısın. Burada yaptığım şeye sapıklık demekle ikiniz çok iyi anlaşırsınız. Neden seninle çıkmak istediğime gelince?" Gözleri benimkileri bıraktı ve *çok* bariz bir incelemeye vücutumu taradı. "Seksi ve eğlencelisin. Tatlısın ve masum bir görünüşün var ama kanepenin arkasına oturmak için can attığını da biliyorum. İyi kız ve kötü kız."

Yüzüm arka bahçedeki ızgaradan daha fazla alev aldı. "Aman Tanrım," diye fısıldadım, ailemden kimsenin duymadığından emin olmak için etrafıma bakındım. Ya da komşulardan herhangi birinin.

Daha da eğildi. "Seni raydan çıkaran kişi ben olmak istiyorum."

Korkulukları yapmasından yanaydım. HEPSİ. Ama... "Eğer sadece seks istiyorsan-"

"Sadece seks isteseydim, sence kendimi bir kadının ailesinin evine yemeğe davet eder miydim?"

Haklıydı. Onunla seks yaptığımı hayal edebiliyordum - geçen hafta bunu çok hayal etmişim- ama bu yemekten sonra bunun gerçekleşme ihtimali yok denecek kadar azdı. O kadar kötü olacaktı. Seks değil, yemek.

"Neden ben?" Tekrar sordum.

Bakışlarımla buluştu, onu tuttu. "Sen, Hannah, ilgimi çekiyorsun ve uzun zamandır ilgimi çekmemiştin."

Bu hiç mantıklı değildi ama itiraf etmeliyim ki benim de ilgimi çekmişti. Benim ligimin tamamen dışındaydı ama burada duruyordu.

Ona inandım.

Güçlendirici bir nefes aldım. "Peki. Ama içeri girmeden önce sana ailem hakkında bazı şeyler anlatmalıyım."

"O kadar da kötü olamazlar," diye karşı çıktı ve sanki olacaklar çok da önemli değilmiş gibi elini havada gezdirdi. "Sanırım ailenle başa çıkabilirim."

Yolun yarısını çoktan geçmiştik, bu yüzden ona ukalalık mı yaptığını yoksa bilgisiz mi olduğunu sormadım.

Birdenbire Jack dondu kaldı. Evin çatısına baktı. Gözlerini kırptırdı.

"Sanırım uçan bir kadın gördüm." İşaret etti. "İşte."

Yukarı baktım. Hiçbir şey yoktu. Sonra bir kadın havaya yükseldi, sonra düştü ve kayboldu.

"O benim kız kardeşim, Briana. Trampfen yapıyor."

JACK

Eğer bir kadın ailesinin gerçekten tuhaf olduğundan bahsederse, ona inanın. Kadınların abarttığı bilinir. Hannah öyle değildi. Daha önce hiç bu kadar kaçık bir grupta karşılaşmamıştım. Hannah'yla akraba olmaları durumu korkutucu kılıyordu. Ve beni çıldırtıyordu çünkü hepsi bencil eziklerdi. Ve çoğunu tanıyordum. Onları öldürmek benim işimdi.

Annesi bizi kapıda karşıladı. Yanındaki yabancı adamı merak etmek yerine, "Patates salatası nerede?" diye sordu.

"Üzgünüm, unutmuşum," diye cevap verdi Hannah.

Hannah ona pantolon giymeyi unuttuğunu ve ana caddede gezintiye çıktığını söylese, kadının yüzündeki cevap veren ifade daha gerçekçi olurdu. "Unuttun mu? İki saat önce konuşmuştuk."

Hannah'nın yanakları kızardı ve bu hoşuma giden bir şey değildi. Annesinin utanç dolu sözlerine kızmıştı. *Ben* de azarlandığımı için üzgündüm.

Hannah başını kaldırıp bana baktı. "Dikkatim dağılmıştı."

Ona bir garnitür almayı unutturmamı bir kazanç olarak kabul ederdim, ama başını ve omuzlarını şimdi olduğu gibi sarkıtmamı değil.

"Muz! Kızım nasıl?" Koridordan iri yarı bir adam geldi, etrafında güçlü bir alkol bulutu dönüyordu ve elinde dolu bir kadeh vardı. İçinde birkaç parmak derinliğinde koyu bir sıvı ve birkaç buz küpü vardı. Muhtemelen viski.

"Merhaba baba," dedi Hannah ona el sallayarak.

Bu Hallmark reklamı kasabasında aileler kucaklaşmıyor muydu? Babası onu kollarına almak yerine içkisinden bir yudum aldığı anda cevabımı almıştı. "Bana katılmak istersen bir sürahi kokteylim var."

Sesi aşırı yüksekti ve annesi onu susturdu. Omzunun üzerinden duvara asılmış bir peluş hayvan fark ettim. Bir çocuğun peluş oyuncacı değil, gerçek bir ölü, tahnit edilmiş yaratık. Bir çeşit antilop kafasıydı. Ya da bir geyik. Her iki durumda da, onu evde kimin paketlediğini merak ettim. Uzaktan avlandıkları için dikkatli olmalıydım. Dört duvarlı bir odada birini vurmak çok daha kolaydı.

"Ben iyiyim," diye yanıtladı Hannah.

Daha kapıdan bile girmemiştik ve içki bu insanlarla başa çıkmak için iyi bir seçenek gibi görünüyordu. Hannah beni uyarmıştı. Bu yemek için gönüllü olmuştum. Hannah bunu ayık bir şekilde atlatabiliyorsa, ben de atlatabilirdim.

"Ben Jack," dedim. "Hannah'nın kavalyesi. Beni ağırladığınız için teşekkürler."

Annesi beni inceledi ama Hannah'yla konuştu. "Bir randevu getirdin ve patates salatasını unuttun mu?"

Onunla nerede durduğumu biliyordum, bir garnitürün çok altında. "Gidip biraz alayım mı?" Omzumun üzerinden bakarak sordum.

"Hayır!" diye bağırdı Hannah neredeyse.

Annesi de aynı anda "Evet," dedi.

"Onu korkutup kaçırma Marcia," diye azarladı babası. "Biliyorsun, bu onun bundan sonra bir erkek bulabileceği tek an olabilir."

Kevin."

Bu nasıl bir saçmalıktı böyle? Büyürken bir babam olmamıştı ama ben bile bunun saçma bir şey olduğunu biliyordum. Kevin'ın eski sevgilisi olduğunu ve onu aldattığını düşünmüştüm. Peki neden ondan bahsediyordu?

"Baba!" Hannah mahcup görünüyordu.

"Ne?" diye karşı çıktı, sanki sorun onun üzgün olmasıymış gibi. Adamım, annesi ve babası bir çift gaz vericiydi. "Kafan hep bir kitapta."

Özellikle de o sayfalarda ne olduğunu tam olarak bildiğim için bunun neden itici geldiğini bilmiyordum.

Annesi boğazını temizledi. "Ben Marcia ve bu da Bob. Bize Bay ve Bayan Highcliff diyebilirsiniz."

"Anne!" Hannah bağırdı. "Aman Tanrım. O yapmaz. O en az otuz yaşında, yedi değil."

Hışım la yanlarından geçip elimden tuttu ve beni evin içine çekti. Bakışlarım Hannah'nın büyüdüğü yerde gezinirken duvarlarda bir sürü ölü hayvana takıldı. Bir rakun. Bir sincap. Ve... bu bir köstebek miydi yoksa bir ağaçkakan mı?

Fotoğraflarla kaplı bir koridordan geçerek -ölü hayvan kafalarının çıkamayacağı kadar dar bir alandan- mutfığa vardık ki aniden durdu. Neredeyse ona çarpıp deviriyordum. Ellerimi kalçalarına koydum -ki bunu hiç umursamadım- ve omzunun üzerinden baktım.

"Günah içinde mi yaşıyorsun, Hannah?"

Kimdi bu kendini bir şey sanan adam?

Muhtemelen kardeşiydi, belki birkaç yaş büyüktü ama birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Sarı saçları vardı, bir politikacının ki gibi kesilmiş ve şekillendirilmişti. İnce bedeninde ten rengi bir düğme ve ten rengi bir pantolon vardı. Taba rengi deri ayakkabıları vardı. Cep koruyucusu görmedim ama belki de başka bir ten rengi gömleğin içinde bırakmıştı. Renk körü olup olmadığını ve tek renkli giyinmenin onu şu anda giydiğinden daha kötü moda felaketlerinden koruyup korumadığını merak ediyordum.

Bronz tenli bir takım giymemin tek yolu hapishanede olmamdı. Ve bu da olmayacaktı.

"Geçen gün markette Sandy McClure'a rastladım," diye karşı çıktı Hannah. "Selam söyledi."

Sandy McClure'un kim olduğunu bilmiyordum ama adamın dudaklarını o kadar ince büzüştürmüştü ki neredeyse yok olmuşlardı, onunla bir tür günah işlemiştir.

"Jack," dedim elimi Hannah'ya doğru uzatarak. Eğer bir adamın suratına yumruk atacaksam, en azından önce adını bilmek isterdim.

"Kardeşim Perry," dedi Hannah ses tonunda fazla sevgi olmadan. "Springs'de büyük bir kilise yönetiyor. Belki duymuşsunuzdur? Paragons of the Divine?"

Perry elimi sıktı. Yavaşça.

"Yaptığımı söyleyemem," diye cevap verdim çünkü kulağa bir tarikat gibi geliyordu. Madem bu kadar dürüst davranacaktı, ben de ona uyacaktım. "Yuhanna 1:8'in ne dediğini biliyorsun, 'Günahsız olduğumuzu iddia edersek kendimizi kandırırız'. Bu kavrama eğilmeyi tercih ederim." Hannah omzunun üzerinden baykuş gözleriyle bana baktı. Evet, kimse benden İncil'den ayetler okumamı beklemiyordu ama Dax'in babası ceza olarak bize yüzlerce kez bunları kopyalatmıştı ve başımız çok derde girmişti.

Adam yaşamak için insanları öldürür ve sakat bırakırdı; sıraları ısıtmaktan çok uzaktı. Onun için yazmak kadar acı verici bir şey yoktu.

tekrar tekrar. Kabul etmek zorundaydım. "Hepimiz bir gün öleceğiz," diye ekledim.

Perry ve Sandra McClure benden ve Hannah'dan daha fazla günah işlemiş olmalıydı, çünkü biz günah bile işlememiştik. Takip etmek günah mıydı? Elbette, bir suçtu ama buna karşı bir İncil ayeti hatırlamıyordum.

Perry, "Evet ama bazıları cennete gidiyor," diye karşı çıktı. Muhtemelen sürüsüne bunu biraz Kool-Aid içtikten sonra söylemiştir.

Omuz silktim, nereye gittiğimi çok iyi biliyordum ve orası cennet değildi. En azından sonsuza kadar Ahlaksız Perry'yle sıkışıp kalmayacaktım. "Sanırım bazı rock

müzisyenleri bu konuda bir tartışma yapmıştı. Eğer cennete giden bir merdiven ve cehenneme giden bir otoyol varsa

Sanırım daha çok insanın hangi yere gitmeyi tercih edeceğini biliyoruz."

Perry cevap veremedi, arka kapı açıldı. Havada uçarken gördüğüm kadın içeri daldı. Elinde bir tabak dolusu et taşıyordu. Tayt ve dar bir atlet giymişti, yoga dersi için giyinmişti ama neon pembesi gözümü acıtacak kadar parlaktı. Muhtemelen arka bahçenin üzerinde bir drone gibi havalandığında kuşların ve küçük uçakların ona çarpıp çarpılmaması içindi. "Baba, hamburgerleri ızgarada unutmuşsun. Umarım herkes iyi pişmiş sever." Durakladı, sanki tabaktaki eti atlayıp benden bir ısırık alacakmış gibi beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Hey, Hannah, kim bu ateşli? Seninle işi bittiğinde onu alabilir miyim?" Güldü, sonra bana göz kırptı. "Şaka yapıyorum. Hayır."

"Kız kardeşim, Briana," diye mırıldandı Hannah.

"Oh güzel. Akşam yemeği hazır!" Bob seslendi, bardağındaki buz da sesi gibi neşeyle çınılıyordu.

"Patates salatası olmadan akşam yemeği denebilir mi?" diye ekledi Marcia, eğlenmek için mi yoksa inat olsun diye mi, emin değildim.

Hannah kesinlikle evlatlıktı.

HANNAH

Jack'in neden hâlâ kapıya doğru kaçmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ailem sadece en iyi, en iğrenç hallerini sergilemekle kalmıyordu, aynı zamanda hamburgerler o kadar iyi pişmişti ki neredeyse hokey diskleri gibiydiler.

Yemek odasındaydık ve kareli kumaşla kaplı bir masanın etrafına yerleşmiştik. Masada hamburger, mısır, kuru fasulye, turşu ve patates kızartması vardı. Sol tarafımda Jack vardı. Karşımda Briana vardı. Onun yanında da Perry. Masanın iki ucunda annem ve babam oturuyordu.

Tabağımdaki yemeği itip kakarak geçirdiğim on dakika boyunca Briana ve Perry'nin bitmek bilmeyen konuşmalarına maruz kalmıştık. Jack'in dikkati kardeşten kardeşe geçiyordu ama daha çok yan masanın üzerindeki duvarda asılı duran inek kafasına odaklanmıştı. Bu İnek Curtis'ti. Curtis ben çocukken asılmıştı ve adını Perry koymuştu. Diğer hayvanlara da isim vermişti ama ben diğerlerini hatırlamıyordum.

"...üç yıl önce, antrenörüm Olimpiyat kadrosuna giremeyeceğimi düşündüğünde trampoline geçiş yaptım

jimnastik için. Beam benim mükemmel olduğum yerdı. Mükemmel bir dengem var. Ve esnekliğim."

Briana, Jack'e bir göz kırptıktan sonra hamburgerini kaptı ve sağlıklı bir ısırık aldı.

"...sonra cemaatime oburluğun günah olduğunu hatırlattım." Perry fişkırdı ise Briana'nın ağız oldu Dolu. Kuru fasulyeye uzandı ve tabağına ikinci hamburgerinin, yenmiş iki mısır koçanının ve üç turşunun yanına bir yığın koydu. "Hepimiz keyfimize düşkünlüğümüz konusunda dikkatli olmalıyız." "İlk başta turna atlayışı yapıyordum ama şimdi tam- İlk taklada tam dönüş ve ikinci taklada bir başka tam dönüş ile tam dönüşlü, çift arka takla attım ve bunun beni bir sonraki Olimpiyat denemelerine götüreceğini düşünüyorum. İstersen yemekten sonra sana gösterebilirim." Briana soda kutusundan bir yudum aldı. Yüksek at kuyruğu, sadece sol kulağına sıkıştırdığı bir kulak kapsülünden duyduğu bir ritimle zıplıyordu. O kadar hızlı konuşuyordu ki yedek kariyeri müzayedecilik olabilirdi.

Perry, "Gönüllü yabancı ot temizleme programının ikinci haftası başarılı geçti" dedi. "Üç saatlik otoyol temizliğinin ardından evsizler barınağından ihtiyaç sahiplerini yardıma çağırdık ve su ve atıştırmalık ikram ettik." Fasulyeden kocaman bir ısırık aldı.

Onlar bizi iki farklı ego yolculuğuna çıkarırken, Jack sessizce oturdu. Bir şekilde bir hamburger yedi - yanında gelen buzlu çaydan yudum yudum içti - ve bir sürü cips yedi. Tabağı temizdi. O sırada babası sürahisinden ikinci kez çay doldurmuş, sadece biraz kenarından taşırılmıştı. Annem Jack'e şüpheyle bakmaya devam etti.

Briana ve Perry hamburgerlerinden aynı anda birer ısırık alınca annem, "Ben sadece patates salatası istemiştin," diye mırıldandı.

Yine mi bu?

"Üç saatten daha kısa bir süre önce bana yemekten bahsetmiştin.

Ben isteyken," diye cevap verdim.

"İstediğim gibi marketten biraz alabilirdin."

Yapabilirdim, ama Jack'in işe gelmesi beynimi kızartmıştı. İyi haber? Jack bir sapık değildi. Hiç ş a n s ı yok.

Hiçbir sapık kendini bu yemeğe maruz bırakmaz. Vazgeçip başka birine geçerlerdi.

Hayır, başka bir nedenle buradaydı ve bu beni baltayla parçalara ayırmak değildi.

Ciddi miydi, seksi ve eğlenceli olduğumu mu düşünüyordu ve beni bir kanepenin arkasına bağlamak gibi düşünceleri var mıydı? Bunu gerçekten ama gerçekten istiyordum. Doğru olmalıydı, çünkü yine bu kâbus.

"Akşam yemeğinde cips servis etmemizden nefret ediyorum," diye devam etti annem acı acı. "Bu hafıza sorunu hala ameliyattan kalma değil, değil mi?"

Jack'in kafası bana doğru savrulurken ve gözleri yüzümün yan tarafını yakarken yanaklarımın neredeyse alev aldığını hissedebiliyordum. Yapmak istediğim son şey Jack'in hakkımda daha da kötü düşünmesini sağlamaktı. Kitap kurdu. Kilolu. Kütüphaneci. Çılgın aile. Kusurlu beyin.

Dudaklarımı ısırdım, bir patlamanın babamın daha fazla içmesinden, annemin patates salatası kibrine gömülmesinden ve ağabeyimin tembel olduğumu düşünmesinden başka bir işe yaramayacağını biliyordum - şehvetle birlikte ölümcül günahlardan biri.

"Sorun yok," dedim, bakışlarımı bir an için Jack'e kaydırdım ve ona çabucak kaybolan sahte bir gülümseme sundum.

"Bir dahaki sefere annenin sözünü dinle, Hannah," diye ekledi babam, içki içen elini havada sallayarak masaya biraz sıvı döktü.

Çok sinirlenmiş ve utanmıştım. Kızgındım da. Brittany birkaç kez akşam yemeğine gelmişti ama pap smear yaptırmayı tercih ettiğini söyleyerek konseptten vazgeçmişti.

"Benim hatamdı," diye itiraf etti Jack. Eli kalçama yerleşti ama statik elektrik avucunu geri çekmesine neden

oldu

bir saniye için. Gözleri şaşkınlıkla açıldı, sonra bacağını hafifçe sıktı. "Kayıp patates salatası."

Göz kırptı, Briana'nın masanın öbür ucundan ona verdiği için çok daha seksi bir göz kırpmaydı bu. Dokunuşunu hissettim, ama aynı zamanda onunla birlikte gelen güvenceyi de hissettim.

Neden benim için kendini otobüsün altına atıyordu? Bunu neden bu kadar ateşli buldum?

Perry bir mısır başağına daha uzanmasına rağmen herkes sessizdi -mucizeler mucizesi- daha fazlasını söylemesini bekliyordu.

"Başını çevirdim," diye itiraf etti Jack. Elini bacağımdan çekti ve sandalyemin arkasına koydu. Bu daha görünür bir dayanışma işaretiydi. Tepki olarak ensemdeki tüyler diken diken oldu. Vücudumun ona tepki vermesinin sebebi neydi? "Belli ki."

Ya da ego. Tanrım, hepsinden daha kötüydü.

"Başını çevirmesine gerek yok. Okuduğu kitaplarla kafası zaten bulutların üzerinde," dedi annem kibirli bir kokuyla. "Ve eğer bir kitapçı açarsa insanların *oraya* geleceğini sanıyor."

Aman Tanrım, utancımdan ölmek istedim. Jack biliyordu. Okuma alışkanlıklarım ile ilgili her şeyi, hikayelerden birini... yakından biliyordum.

"Kurgu mu demek istiyorsun?" Jack sordu.

Perry ofladı, obur bir çatal dolusu fasulye ağzının ucundaydı. "*Kurgu* tehlikelidir. Vahşi hayaller. İmkansız hayaller. Ve içerik pornografik olduğunda..."

"Bütün gece göğüslerimin arasında yatacak-" Jack mırıldandı.

"Gördün mü? Pornografi!" Perry, Jack'i göstererek "Gördün mü?" dedi.

Briana sevgilimle göz göze geldi ve "Bütün gece göğüslerimin arasında yatabilir" diye mırıldandı.

Jack elini kaldırarak, "Şapırdatmayı kes," diye karşılık verdi. "Bu İncil'de yazıyor. Süleyman'ın Şarkısı, sanırım."

Perry ağzını açtı, sonra kapattı.

Dudağımı ısırđım, daha önce hiç bu şekilde sustuğunu görmemiştim. Jack'in kiliseye liderlik eden kardeşimi İncil'e göre eğitmesinden etkilenmeli miydim yoksa korkmalı mıydım emin değildim. Birinin Perry'ye haddini bildirdiği bir zamanı hatırlayamıyordum.

"Sen Tanrı'nın adamı mısın, Jack?" Babam sordu. "Vaiz misin?"

"Bu takım elbiseyi açıklıyor," diye ekledi annem, Jack'e eleştirel bir gözle bakarak.

Çayımı aldım, bir yudum aldım.

"Mortician."

Masanın yarısına püskürterek tükürdüm.

Ailem hemen konuşmaya başladı.

Ellerimi masaya vurarak hamburger tabağının zıplamasına neden oldum. Ayağa kalk.

"Cenaze levazımatçısı dedi, katil değil!" Ben bağırdım.

Ailem kaba ve berbattı. Sadece ben varken iyi idare etmiştim. Alışmıştım. Hatta bekliyordum. Ama bunu bir adamın önünde yapıyorlardı. Elbette bir yabancıydı ama onu ben getirmiştim. Ondan hoşlanmıştım.

Benimle uğraşabilirlerdi ama Jack'le uğraşamazlardı.

Koridorun sonundaki tuvalet odasına koştum. Kapı kolunu tuttum, çektim ve kapıyı menteşelerinden söktüm.

"Ne oluyor be?" Kapıya bakarak mırıldandım. Kapıyı eğik bir şekilde duvara yasladım, sonra tuvalete girdim ve kapının arkamdan kapanmasına izin verdim.

Beş saniye sonra Jack de bana katıldı. Lavabodan uzaklaştım. Tanrıya şükür işemek için pantolonumu indirmemiştim.

"Kapının nesi var?" diye sordu, menteşelerinden nasıl çıktığını inceleyerek.

Omuz silktim. Birdenbire gülünç derecede güçlü mü olmuştum? O kitap kutusunu kaldırmıştım ve şimdi de bu mu? Buna inanmadı -çünkü ben inanmadım- ben de "Termitler mi?" dedim.

Dikkatini kırık kapıdan bana çevirdi. Odanın tavanı eğimliydi çünkü oda

Merdivenler. Kesinlikle tek kişilik bir yerdi ve Jack'i bana yakın durmaya zorluyordu. Çok, *çok* yakın. Derin bir nefes alsam, göğüslerim onun takım elbisesine çarpacaktı. Ona bu kadar yakın olmanın tanıdık yükünü hissettim. Cazibe *bu* kadar güçlüyken bu normal miydi?

Erkek kokusunu uçaktan tanıdım. Güçlü bir kolonya değildi ama koyu ve erkeksi bir şeydi. Rahatsız edici kokular gibi hapşırmama neden olmadı. Aslında, eğilip onu koklamak istememe neden oldu ki bu da beni Perry ve Briana'nın toplamından daha tuhaf yapardı.

"Lütfen bana cenaze levazımatçısı olmadığını söyle," dedim o ailem hakkında yorum yapmadan önce. Takım elbiseler ve İncil ayetleri bunu mümkün kılıyordu. Mesleğe karşı değilim ama... evet, ölü bedenler.

"Lütfen bana evlatlık olduğunu söyle," diye karşı çıktı.

Ellerimi havaya kaldırdım ve kıkırdadım, ancak bu mizahtan çok utançtan kaynaklanıyordu. "Sana söylemiştim!"

"Peki tüm bu ölü hayvanların hikâyesi ne?" Çenesini aynanın üstündeki duvarda asılı duran sincaba doğru eğdi. Tahta bir kaidenin üzerinde arka ayakları üzerinde duruyordu, öndeki küçük kollarını saldıracakmış gibi kaldırmıştı. Kendimi bildim bileli oradaydı ve artık onu hiç fark etmiyordum.

"Babam bir tahnitçi," diye açıkladım. "İnsanlar projelerine sahip çıkmadığında, onları evin etrafına asıyor. Eğlenceli, değil mi?"

Kaşlarını çattı, beni inceledi. Ailem gibi delirip delirmeyeceğimi görmek için beni yakından izleyip izlemediğinden emin değildim. Şansım yüksekti. "Geçirdiğin bu ameliyat neydi ve hafızanı neden etkiledi?"

Oh. Bu.

Elimi salladım. Ailemin tuvaletinde dururken ona beynimde tümör olduğunu söylemeyecektim. "Birkaç ay önce beynimle ilgili küçük bir sorun yaşadım."

Gözleri büyüdü, sonra yüzümde gezindi. "Tanrım. Sen iyi misin?"

Endişesini, aynı elektrik yükü altında hissettim.
Biz.

Şimdi gama bıçağı radyasyonuyla beynimi zapladım. tümör, evet. Bunu yüksek sesle söylemek ve kız kardeşimin soyunma teklifini kabul etmeye karar vermesini sağlamak yerine başımı salladım.

İç çekti ve elini ensesinde gezdirdi. "Buradan defolup gitmem gerek."

Oh.

Biliyordum. Tabii ki gidiyordu.

Yüreğim ağzıma geldi. Onu zerre kadar suçlamadım. Aslında, beklediğimden çok daha uzun sürdü. Gen havuzunda deliliğin yanı sıra beyin tümörü de olan bir kadınla kim birlikte olmak isterdi ki? Her şey bitene kadar onun için ne kadar heyecanlandığımı bilmiyordum.

Bitti mi? Ne aptalca bir düşünce. Daha başlamamıştı bile. En azından dürüsttü ve beni aldatmamıştı.

"Doğru," dedim ahşap zemine bakarak. Onun muhteşem yüzüne daha fazla bakmak istemiyordum. Giderken ve onu bir daha asla göremeyecekken olmazdı. "Anlıyorum. Sen git, ben de aileme bir ceset için çağrıldığın için gittiğini söyleyeyim."

Vücudu gerildi, ben de başımı kaldırdım. Kaşlarını çatmıştı, bakışı neredeyse ürkmüştü. "Ne? Bir ceset mi? Neden böyle bir şey söyledin?"

"Cenaze levazımatçısı," diye hatırlattım.

İçini çekti, neredeyse rahatlamıştı. "Hayır. Ceset yok." Cebinden telefonunu çıkardı ve ekranı okudu. Titreşime ayarlamış olmalıydı. Değişiklik çok azdı ama yüzünün nasıl kapandığını fark ettim. Sanki farklı bir insana dönüşmüş gibiydi. Sanki bana belli bir yönünü göstermişti. "Gitmem gerekiyor."

Başımı salladım. Bunu zaten söylemişti.

"Telefonunuz yanınızda mı?" diye sordu.

Başımı salladım. Mutfak tezgahındaki çantamdaydı.

"Numaranız nedir?"

Ona söyledim ve o da hünerli parmaklarıyla bunu cep telefonuna yazdı. Telefon tekrar çaldı. Bir sonraki mesajı okumak için bir saniye bekledi, sonra koyu renk gözleri benimkilerle buluştu. Held. "Seni arayacağım."

Sonra da gitti.

JACK

Hannah yemeği terk etmem için bahane olarak bir ceset önerdiğinde neredeyse banyoda kalp krizi geçiriyordum. Ne kadar isabetli davrandığının farkında bile değildi. Ailesine cenaze levazımatçısı olduğumu söylediğimde sakinleşmem için beni uyarması gerekmişti.

Sadece kelimeler değil, ne kadar sakince söylediği de önemliydi. Sanki her zaman cesetlerle uğraşmam umurunda değilmiş gibi. Ona göre bu önemli bir şey değildi.

Ama bu doğru değildi. Gerçeği bilseydi gülmez, dehşete düşerdi.

Çoğu insan... *normal* insanlar, biri öldüğünde dehşete kapılırdı.

Hannah normaldi. İyi bir kızdı.

Yemek yerken telefonum cebimde birden fazla kez titreşmişti. Yemek berbat geçtiği için aramaları görmezden gelmiştim. Sonra Hannah'yla küçük banyodayken bir tane daha geldi. Birkaç dakika içinde üç arama beni sinirlendirmişti.

Her kim yaptıysa meşgul olduğumu bilmiyor muydu?

Bakıp öğrenmek istememiştim, sonunda Hannah tam istediğim yerdeydi. Lavabo ile benim aramda kőşeye sıkışmıştı. Lavabo planın bir parçası değildi. Bir duvar ya da bir yatak daha iyi sečeneklerdi ama her zaman her durumu yeniden gözden geçirip düzeltebilirdim. Yalnızdık. **Çok** küçük bir yerde. Başımı eğimli tavana çarpmadan ayakta durup işeyebileceğimden bile emin değildim ama onu becermenin bir yolunu bulsaydım.

Arayan Dax değildi, bir iş için bana ihtiyacı olduğunu söylemek için aramıştı. Vegas alan koduydu, bu da Sal Reggiano anlamına geliyordu. Güçlü adamın Joey Brains ya da başka bir asistanın işi yapması için geri aramaya ihtiyacı olduğunu bilecek kadar zekiydim. Sevgilimden birkaç santim uzakta olsam bile.

Mafya babasının söyleyecekleri Hannah'nın kulakları için değildi. Ya da ailesinin.

Telefonlar, Dax'in azarlamasından daha çok, Hannah'yla birlikte olarak aptallık ettiğimi hatırlatan soğuk bir duş gibiydi. Ailesinin evinde akşam yemeği yiyordum!

Dax'e söylediğimde altına sıçacaktı. Aile toplantıları gibi şeyler yapmazdık. Tatiller. Yemek artıkları. Futbol maçları.

Hayattaki en büyük kaygıları unutulmuş patates salatası olan insanlarla takılan bir adam değildim. Elbette, Hannah'nın buz kraliçesi bir annesi, ölü hayvanları dolduran yemyeşil bir babası vardı - çok ironikti, kendini beğenmiş bir erkek kardeşi ve ben bacağına tekme atıp bu saçmalığı kesmeden önce masanın altında benimle ayak oyunu oynamaya çalışan kevaşe bir kız kardeşi vardı. Onlar zararsızdı. Kendine düşkün olanları idare etmek kolaydı çünkü kendilerinden başka bir şey görmüyorlardı.

Özellikle Hannah'yı görmediler.

Ailesinin deliliği normaldi. Ben ve Dax gibi para için insanları döven ya da öldüren türden değil. Tamam, Hannah'nın ailesi gerçekten deliydi.

Yine de onun için kötü bir seçenektim. Banyoda başımı aramızdaki birkaç santime indirip onu öpmeyi ne kadar istesem de yapamazdım. Hücremi havaya uçuran bir mafya patronu varken olmazdı.

Gitmek zorunda olduğumu söylediğimde Hannah'nın gözlerinde beliren incinmişliği kaçıramazdım. Duygularını gizleme konusunda yetenekli görünüyordu ama ben bunu görebiliyordum. *Aylarım* düşünmüştü. Çekip gideceğimi. Kalıcı olarak.

O acıyı oraya koyardım.

Tersine, memnun olmuştum çünkü bu onun bana karşı bir şeyler hissettiği anlamına geliyordu. Benimle birlikteyken ilgi duymasaydı, hoşlanmasaydı ya da bir şeyler hissetmeseydi onu incitemezdim.

Ben de aynı şekilde hissettim. İlgiden çok daha fazlası ve bir ton beğeni vardı. Umut mu? Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim, bir başkasının onu terk etmesine boyun eğmiş ifadesinin kalbimin etrafındaki buzları eritmeye başladığıydı.

Bu büyük bir sorundu çünkü insanın bir kalbi olduğunda, öldürmek gerçekten zorlaşıyordu. Koca Mike karısını - Dax'in annesini- ben ortaya çıkmadan önce kaybetmişti. Her zaman onun hayatının aşkı olduğunu ve sarhoş bir sürücünün onu işe giderken öldürdüğünü anlatırdı. Hemşireydi. İnsanlara yardım etmeyi severdi. Öldüğünde, kalbini de yanında götürdüğünü ve boşluğu adalet ihtiyacıyla doldurduğunu söylerdi. Dünyayı on yedi kez alkollü araç kullanmaktan ehliyeti olmayan sarhoşlardan kurtarmak için. Polis üzücü ve zayıf yasaları uygulamaktan başka bir şey yapamamıştı. Ama Koca Mike onlara bağlı kalmamıştı. Bize, hissetmediğinizde insanları öldürmenin ve hırpalamanın daha kolay olduğunu söyledi. Ve öldürdüğü insanlar bunu hak ettiğinde. O sarhoş ve sonrasında karşılaştığı tüm uyuşturucu satıcıları, seks suçluları ve diğer pislikler olmadan dünya daha iyi ve daha güvenli bir yerdi. Bu saçma sapan, duygusuz yaşam yaklaşımını bizimle paylaştı.

Hannah'ya kadar kimseyle ilgilenmemiş ya da kimseyi kendime çekmemiştim. Hiç mantıklı değildi. Neden şimdi? Neden o? Uysal, normal ve... sıradışıydı. Anladığım kadarıyla çok şey atlatmıştı. Tek başına ya da en azından çılgın bir yardımcı kadrosuyla.

Dax dışında yalnızdım ve bu benim için sorun değildi. Hannah insanları seven biriydi. Etkileşimi. Onları mutlu görmeyi. Onu iyi yapan da buydu.

İyi değildim. Kullandığım Maserati'ye ve sahip olduğum çatı katına bakılırsa başarılıydım. Ama mafya babalarından telefon almak tam bir baş belasıydı, başarı göstergesi değil. Sal Reggiano'nun ya da bir başkasının sevgilimle geçirdiğim zamanı bölmesini istemedim. Ama o böldü.

Onu yüzüstü bırakan kişi olmak istemedim. Ona bağlı kalan kişi olmak istedim.

Bir saat sonra evime dönmüştüm. Coal Springs'ten dağlardan aşağı inmek daha hızlıydı, yol boyunca yokuş aşağı gidiyordum ve trafiğin yoğun olduğu saatlerden sonraydı.

Nitro'ya mesaj attım.

Coal Springs'de yaşayan Kevin adında bir adam hakkında bulabildiğin her şeyi bul. 20'lerin sonu, 30'ların başı. Tarihli kasaba kütüphanecisi.

Üzerinde çalışabileceği pek bir şey yoktu ama Nitro eski sevgilisi hakkında bilgi alacaktı. O pisliğin icabına bakacağım. Sonra görüşürüz.

Güncel işlerle ilgilenerek, Hannah'yla geçirdiğim süre boyunca beni arayan numarayı aradım. Bir mafya babasıyla uğraşmak zorunda olduğumu bildiğimden, onu SUV'umdan geri aramayı atlamıştım. Ona o kadar saygı duyduğumdan değil ama müşterilerim hafife alınacak insanlar değildi. Birinin ölmesini istiyorlardı ve bunun gerçekleştiğini görmek için iyi para ödüyorlardı. Lise futbol koçu ya da tesisatçı değillerdi.

Ben kötü bir adamdım ama bu adamlar kötüydü. Hannah'nın ailesini sinir bozucu pislikler oldukları için birbiri ardına vururlar, sonra da iyi pişmiş hamburgerlerini yemeye devam ederlerdi.

Telefon çalarken mutfağında durmuş, pencereden Rocky Dağları'nın geniş manzarasına bakıyordum. Güneş çoktan batmıştı ama alacakaranlık devam ediyordu.

"Benim için işini tamamlamadın."

Kahretsin. Joey Brains değildi. Sal Reggiano'nun ta kendisiydi. Turkleman hakkında konuşuyordu. Ve bunu telefonda yapıyordu. Muhtemelen kullan-at telefonda ama bu adamın *gerçekten* ölmesini istediği anlamına geliyordu.

Hannah yüzünden işi unutmuşum. Tamamen. "Bu a üç oyun serisi ile ve Yankees," I Kafamı t o p a r l a m a y a çalışıyordum. İş aldığım da Nitro'ya adam hakkında bilgi toplatmışım. Beyzbolu takip etmesem ve adamı beyzbol sahasında öldürmek gibi bir niyetim olmasa da, en azından şehirde ne kadar kalacağını biliyordum. Bu da Denver'daki adamla iki günüm daha olduğu anlamına geliyordu. Bitirmek için iki gün daha.

görev.

"Neyi bekliyorsunuz?" diye devam etti. "Eyebrows ve Joey Brains şehirde."

Yani Turkleman'ı görevden alabilirlerdi. Eğer bunu yapmalarını isteseydi, en başta bana bu görev verilmezdi. Boş bir tehditti. Onun için gerçekten önemli değilse neden beni arayarak zamanını boşa harcıyordu? Daha fazla araştırmak için Nitro'ya ihtiyacım vardı.

"Ben her zaman bir işi tamamlarım," dedim dişlerimi sıkarak.

"Hayal kırıklığına uğratma." Telefonu kapattı.

Kahretsin, bazen işimden nefret ediyorum.

HANNAH

Ertesi öğleden sonra öğle yemeği molamda Brittany ve ben turist akınının etrafından dolanarak Ana Cadde'de yürüyorduk. Her zamanki kafemizde yemeğimizi bitirmiştik -ben ızgara peynir ve çorba, Brittany ise kruvasan üzerine tavuk salatası- ve şimdi elimizde bir blok arkamızdaki favori dükkanımızdan aldığımız kahveler vardı.

Çarşamba öğle yemeği randevumuzdu.

"Kütüphaneye geldiğine inanamıyorum! Uçaktaki adam." Başını salladı, sonra gülümsedi ve birine hızlıca merhaba dedi. İşlerimiz nedeniyle şehrin her yerinde tanıdığımız insanlarla karşılaşıyorduk. Prezervatif almak ya da sürpriz bir parti hediyesi almak istediğimde internetten sipariş vermek zorundaydım. "Bu delilik... ve bu senin başına geliyor. Sana söylemiştim! İnanılmaz bir şey bu!"

İşte buydu. Tamamen inanılmaz.

"Bayan Metcalf onunla çıkmamı çok istiyordu."

"Bayan Metcalf akıllı bir kadın," diye karşı çıktı Brittany, sonra içkisinden bir yudum aldı.

"Onun bir katil olabileceği umurunda değil."

"Eğer dediğin kadar yakışıklıysa, benim de umurumda değil."

Vajinam onlarla aynı fikirde olmasına rağmen ona bir bakış attım.

"Ailenin evine gitti," diye devam etti Brittany. "Bu çok şey anlatıyor. Tanrım, buna tanık olmak için aile yemeklerinizden birinde acı çekebilirdim."

"Gitti," diye hatırlattım. "Bir telefon aldı ve yemeğin ortasında kaçtı."

"Kardeşini azarladıktan ve önce ailenle uğraştıktan sonra. Cenaze levazımatçısı mı? Ciddi misin?"

Öğle yemeğimizde ona tüm özeti vermiştim. Masalı, Masal Zamanı'na gelen küçük çocuklar gibi aynı hevesle dinlemişti.

"Ne iş yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok. Ciddi olabilirdi," diye hatırlattım.

Önünden geçerken bebek butiğinin vitrinine göz attım.

Elini havada gezdirdi. "Eğer dediğin kadar ateşliyse, cenaze levazımatçısı olmasına imkân yok."

Güldüm, yürümeyi bıraktım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Cenaze levazımatçıların hepsinin itici olduğunu mu söylüyorsun? Aynı şeyi diş hekimleri için de söyleyebilirim. Ağız kokusu ve zayıf diş etleriyle uğraşıyorsunuz."

Gözlerini dikti ve mükemmel şekillendirilmiş saçlarını okşadı. "Diyorum ki kişiliği, hayatını kazanmak için cesetleri mumyalayan birine uymuyor."

Haklıydı. Dünyevi, cesur, karanlık ve gizemli görünüyordu ve ürkütücü, cenaze arabası kullanan bir şekilde değil. Güzel de kokuyordu, formaldehit gibi değil.

"Arayacağını söyledi." Tekrar kaldırımda dolanmaya başladım.

"O zaman arayacak."

Başımı salladım. Onunla aynı iyimserliğe sahip değildim. Ailesi deli değildi ve onu ya görmezden geliyor ya da sürekli hayal kırıklığına uğratiyorlardı. Ziyarete geldiklerinde, o ve annesi -ve ben- ayakkabı alışverişine çıkıyor ve yüz bakımı yaptırıyorduk. Onu terk eden bir erkek arkadaşı yoktu.

beyin tümörü olduğunu öğrendi. Brittany'nin hayatında boktan anlar olmadığından değil. Zor zamanlar konusunda piyasayı ele geçirdiğimi düşünecek kadar aptal değildim. Onun benim gibi kötü şansы yoktu. *Zor* bir yıl olmuştu; nedenini bilmeden birkaç ay boyunca tümör semptomları yaşamış, sonra teşhis konmuş, sonra da tedavi görmüştü. Fiziksel olarak. Zihinsel olarak. Bıkmıştım. Şüpheliydim. Ürkektim. Korkmuştum da. "Hayır. Gitmek için bahanesiydi. Herkes çok kötü davranıyordu. Tanrım, çok kızmıştım!"

Ertesi gün bile sesim tiz ve yüksekti, üzgündüm.

"Eğer Perry ile tanıştıysa ve eriyip erimediğini ya da alev alıp almadığını görmek için içkisini üzerine atmadıysa, o zaman arayacak."

"Briana ona dinlenmesi için göğüslerini sundu." Kaşlarımı çatarak yan dükkânın vitrinindeki açık hava malzemelerine baktım. Ensemdeki tüyler hatırlayarak diken diken oldu. Giderek artan sıklıkta gerçekleşiyor gibi görüldüğü için bu hisse alışmaya başlamıştım.

Brittany durdu ve bana döndü, gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. Çürük doldurma ve kanal açma işlemlerinin yapılacağı bir gün için giyinmiş, kırmızı kapri pantolon ve çok renkli kolsuz bir bluz giymişti. Koyu tenine rağmen ikisi de dikkat çekiciydi. Coal Springs sekiz bin fit yükseklikte olmasına rağmen yine de sıcak bir gündü. "Ne dedin?"

İncil'den alıntıyı tam olarak hatırlayamadığım için elimi salladım. Jack'in ayetleri anında söyleyebilme yeteneği, hakkında daha fazla bilgi edinmek istediğim bir şeydi. Buna bir yetenek demezdim ama işe yaradığı kesindi. "Kendini benim randevuma sundu sayılır."

"Yirmi dört yaşında, ailenin bodrumunda yaşıyor ve geçimini trambolinde zıplayarak sağlıyor. Eğer bu adam bundan hoşlanıyorsa, o zaman kesinlikle sana göre biri değil."

Bir sonraki dükkana doğru yürüdük, boş bir yerdi, vitrininde 'kiralık' tabelası vardı. Aşk kitapçımın oraya gitmesini istiyordum. Bir sonraki dükkânın önünde durduk.

Tozlu pencereden bakınca, duvarları boyunca raflar ve bir tezgâh bulunan boş bir oda gördüm. Burası eskiden bir örgü dükkânıymış ama sahibinin kocası vefat etmiş ve o da çocuklarına daha yakın olmak için Utah'a taşınmış. Yılın başından beri boştu.

Brittany ve ben her hafta önünden geçerdik. Bunun zalimce mi yoksa benim umutlu olmamdan mı kaynaklandığından emin değildim. Radyasyon tedavimden önce, ne yapacağıma dair planlar yapmak, kira sözleşmeleri hakkında konuşmak ve duvarları hangi renge boyayacağımı konuşmak içindi. Birlikte heyecanlanmıştık. Radyasyondan sonra bu konuda hiç konuşmadım. Beynimde tümör olduğu haberini almak beni çok korkutmuştu. Kısa süre sonra gama bıçağı radyocerrahisinden geçmem ve iyileşmem gerekti. Bu durum işleri durdururken, hayallerim de hastane faturaları yüzünden askıya alınmıştı. Tüm birikimlerimi, yeni girişim için kenara koyduğum parayı elimden almışlardı. Çile boyunca sağlık sigortam vardı ama her şeyi karşılamıyordu. Ve hala tıbbi borçlarım varken hiçbir banka bana kredi vermeyecekti. Dairemi kiraya vermiştim ve fazla değeri olmayan eski bir arabam vardı. Hiç teminatım yoktu.

İçimi çektim, en iyi yerin henüz alınmamış olmasına sevindim. Kitapları nasıl düzenleyeceğimi tam olarak hayal edebiliyordum. Vitrinde rengârenk vitrinler, sol duvarda Çağdaş, önde ve ortada yeni çıkanlar. Okuyucuların oturması için rahat pembe sandalyeler ve kanepeler olacaktı.

Yanından geçerken ağlardım, kaçırdığım fırsat ve kaybetme duygusu çok keskindi. Çok yaklaşmıştım, sonra her şey dağıldı. Yeni bir iş yok. Erkek arkadaş yok. Para yok. Yaşam ve ölüm hakkında yeni bir panik. Radyasyondan sonraki birkaç ay içinde teslim oldum. Her zamankinden daha sessiz ve bastırılmışım. Sanki dünya beni yakalamak için dışarıdaymış gibi hissediyordum ve kanepemde burnumu bir kitaba dayamak daha güvenliydi. Bir aşk romanında kadın kahramanlar zorlanabilirdi ama sonsuza dek mutlu olacakları garantiydi. Şu anda onlardan

birine ihtiyacım vardı.

"Yakında senin olacak," dedi Brittany, bir kolunu omuzlarıma dolayıp beni sıkarak. "Ve harika olacak."

Kendimi çaresiz hissederek sadece başımı sallayabildim.

Hayallerimin gecikmesini, Kevin'in davranışlarını ve banka hesabımın büyüklüğünü kabullenmek için birkaç ayım olmuştu. Ancak bugün, beni hayal kırıklığına uğratan bunların hiçbiri değildi. Eski bir sapık için üzülüyordum. Bu ne kadar çılgınca?

JACK

"Telefonunla ne halt ediyorsun?" Dax sordu. Ses tonu beni ekranımdan uzaklaştırdı.

"Hannah'ya mesaj atarken ne diyeceğimi bulmaya çalışıyorum."

Kalçasını masaya yasladı, kollarını kavuşturdu ve elindeki bahçe makasıyla Edward Scissorhands'e benzedi. "Parmağını kesebilmem için bir adamın kolunu tutuyorsun. Şimdi doğru zaman mı?"

Jimmy McFee'nin barının arka ofisindeydik. Bir yeraltı yüksek bahisli poker oyununda bahse girip kaybettikten sonra Dax'ın müşterisine tonla para borçlanmıştı. Hem de çok. Ödeme yapmadığı için Dax ödemeyi serçe parmağıyla alıyordu.

Bugün Dax, adama vücut parçalarını da içeren bir ödeme planı sunmakla görevlendirilmişti. Sandalyesinde beceriksizce ve çok gergin bir şekilde oturan söz konusu adama baktım. Bileğini masaya sabitlemiştim, altında bir yığın fatura ve makbuz vardı. Yüzünden sanki saunadaymış gibi ter damlıyordu. Bir parmağın kesilmek üzere olması insana bunu yaptırıyor.

Jimmy kıstırdığı elinin parmaklarını yumruk haline getirerek, "İstediğin kadar zamanın var," dedi.

Dax makasın bıçaklarını alaycı bir şekilde açıp kapatırken benim tutuşum sıkıydı. İkimiz de bahçeyle uğraşmıyorduk ama bu aletin tek kullanım alanı bahçe işleri değildi.

Ben yardım ediyordum çünkü hareket eden bir adamın parmağını kesmek oldukça zordu. Kimse işin içinde ne olduğunu düşünmek için zaman ayırmadı ama bu iki kişilik bir görevdi.

Hannah'ya gelince, mesaj atmak yerine onu aramak istedim ama işteydi. Kütüphane pek hareketli değildi ama işteyken onu rahatsız etmek istemedim. Mesaj atmak daha mantıklıydı ve ona ulaşmak için saat beşten sonra kütüphanenin kapanmasını beklemeyeceğime emindim. Ama ne diyecektim ki? *Dün gece için özür dilerim. Bir mafya patronu aradı ve gitmem mi gerekti? Seni düşünmeden duramıyor muyum?* Masaya daha da yaslandım ve Jimmy'nin bileğini daha sıkı bir şekilde yerine sabitledim. Rahatsızlık ve muhtemelen panik içinde homurdandı.

Yakında Jimmy Nine Fingers lakabını alacak olsaydım, kendimi kaybederdim.

"Konuşmayı seven birisin Jimmy," dedi Dax. "Çok uzun konuşmak seni bu belaya bulaştırdı."

"Benimle taşak geçme," diye tersledim. "Ona geri dönmek için çok fazla beklemek istemiyorum." Kelimeler genel bir konuşmadan çok vahşi bir hırıltı gibiydi.

Dax savunmak için ellerini kaldırdı, elinde bir çift makas tuttuğu için bu ironikti. "O yemek sanki ayağından vurulmak daha az acı verecekmiş gibi geldi."

Ona bir gece önce yaşananların bir özetini vermiştim.

Jimmy'nin başının üzerinden ona, "Onun ailesiyle ilgilenmiyorum," dedim. "Ben Hannah'yla ilgileniyorum."

"Elbette, ama şimdi mi?" diye karşı çıktı.

"Sikişmek için kullanılan emoji neydi?" Onu görmezden gelerek sordum. Başparmağım seçenekler arasında gezindi. Hannah bundan hoşlanır mıydı yoksa çok mu fazla, çok mu erken? Kuyruklanmak istediğini itiraf etmişti. Ben de onu azarlamak istediğimi itiraf etmiştim. Hmm. Tren yolu emojisi var mıydı? İşe yarayabilirdi. Yoksa ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yok muydu?

İki adam da bana baktı.

"Sikişmek için emoji mi? Hiçbir fikrim yok. Ben üniversite öğrencisi değilim," diye homurdandı Dax, cidden sinirlenmişti.

Jimmy, "Bunun için bir emoji yok," diye önerdi. Dax makasla kesik kesik sesler çıkarmadığı için biraz daha az terliyor gibiydi. "Tamam el işaretini ve işaret parmağını birlikte kullanman gerekiyor. Ya da patlıcan ve su damlacıklarını. Ya da şeftali."

"Su damlacıkları ne için? Sperm mi?" Dax yüzünü buruşturdu. "Tahminimce Jimmy, bekarsın çünkü hiçbir kadının mesajında bu emojiyi isteyeceğini sanmıyorum."

"Tanrım, sperm değil." Jimmy başını salladı. "Islak bir kedi olduğunu belirtmek için. Ya da fişkırttığını."

Squirts? Hannah'yla uçakta okuduğumuz kitapta böyle bir şeyden söz edilmemişti ama serinin diğer kitaplarında böyle bir şeyin olmayacağını düşünmüyordum. Hannah'nın daha önce hiç fişkırp fişkırmadığını merak ettim.

Kötü bir düşünce. Hayır. Onu başka bir adamla düşünmek istemiyordum, özellikle de ona bunu yaptıran biriyle. Bu beni çok öfkeliyordu. Eğer biri onu fişkırtacak kadar sert boşaltacaksa, o kişi ben olacaktım.

Meydan okuma kabul edildi.

"Peki, su damlası yok. İlgilendiğin bir kadına ne söylersin?" Jimmy'ye sordum.

"Ciddi misin?" Dax boştaki elini yüzünde gezdirerek iç geçirdi. "İlgileniyor musun? Sonra, akşam yemeği ve sinema olacak. Öpüşme, sevişme ve ikinci aşama saçmalıkları. Bir adamın parmağını kesiyoruz ve sen lanet bir ergen gibi konuşuyorsun."

Aynı fikirde değildim. Yardıma ihtiyacım vardı ama bir

akıl sağlığı uzmanının yardımına değil. Daha önce hiç bir

daha önce kadın. Seks her zaman işlemseldi, sohbeti hafifletirdi. Daha fazlası değil. İyi görünümlü bir adamdım. Param vardı. Birkaç saat eğlenmek için parmağımı oynatmaktan fazlasını yapmam gerekmemişti. Çoğu zaman kadının adını bile öğrenemezdim. Benim daireme hiç gelmedi. Nadiren onunkine giderdim.

Bu beni bir pislik mi yaptı? Beklentiler önceden belirlendiğinde hayır. Sadece hızlı bir sikişle ilgilenen, yetenekli bir aletle birlikte kişisel bir geçmiş istemeyen kadınlar vardı.

Hannah farklıydı. Ona duyduğum çekim tarif edilemezdi. Aramızdaki hava tam anlamıyla elektriklenmişti. Neden o? Hiç mantıklı değildi ama umurumda da değildi. Onunla yatmak istiyordum, buna şüphe yoktu ama bundan daha fazlasını istiyordum. *Onu istiyordum.* Bu çit olayını daha önce hiç hayal etmemiştim ama Hannah o çitin arkasında duruyorsa ben de varım. Böylece, aptalca mesajlaşma soruları.

"Benim tavsiyem mi?" Dax önerdi. "Şu lanet emojileri geç. Dediğim gibi, kız öğrenci değilsin."

Jimmy zorlukla yutkundu, gözleri tenis maçındaki bir top gibi benimle Dax arasında gidip geliyordu. "Benim üç eski karım var, o yüzden bunu sormak için en uygun kişi ben değilim." Biraz daha korkmuş görünüyordu. "İşler yolunda gitmezse bana geri dönmeni istemiyorum."

"Buna ne dersin?" Jimmy'ye eğilip endişeli bakışlarıyla buluşarak sordum. "Sen bana yeni kız arkadaşına mesaj atmak için güzel bir şeyler bulmamda yardım et, ben de arkadaşım Dax'ın bugün o parmağı almasını engelleyeyim. Yine de geri dönmeyeceğini garanti edemem."

Dax inledi ve makası bir takırtıyla masanın üzerine bıraktı.

Jimmy'nin gözlerinde yaş gördüğümü sandım. Dax'ın de gözleri yaşlıydı çünkü yapmak için işe alındığı işi tamamlayamayacaktı.

"Anlaştık."

HANNAH

Me
rha
ba

Mesajı aldım ve kimden geldiğini merak ettim, sonra spam diye omuz silktim. Dolandırıcılar bugünlerde birilerinin cevap vermesini sağlamak için yaratıcı mesajlar atma konusunda giderek daha iyi hale geliyorlardı. Bir keresinde arkadaşımın dolandırıcılığına kanmış ve elektrikli matkap seti kazandığıma dair o kadar çok mesaj almıştım ki telefon numaramı değiştirmek istemiştim.

Ben de onu engelledim ve işime geri döndüm. Ön kapıya vurulduğunda, arka odadaki çalışma masasında bir kitabı lamine ederken kafamı kaldırdım. Postacı Dan, üst üste yığılmış iki kutuyu tutuyor ve en altta tuttuğu yerden bana küçük bir parmak işareti yapıyordu. Onu her gün güzergâhında görürdüm ve liseye birlikte gitmiştik.

Masanın etrafından dolaşım ve ona kapıyı açtım.

"Hey, Hannah. Üsttekini alır mısın?"

Çırpınışına bakılırsa ağır görünüyorlardı. Ona zayıf biri olduğumu söyleyemedim, üstteki kutuyu bana doğru eğmek için vücudunun üst kısmını öne doğru eğdi.

Yakalamak için otomatik olarak uzandım. "Whoa, tamam, um... huh. Anladım."

Ağırlığına bakılırsa kutu kitap doluydu. Adres etiketine bakınca, sipariş verdiğimiz kitap dağıtım şirketlerinden birinden geldiğini ve iyi paketlenildiğini gördüm. Tüy yok, sadece düzgünce düzenlenmiş ciltli kitaplar. Ağır olanlar, tıpkı romantizm kongresindeki kutularım gibi.

Daha rahat kavramak için ellerimi alt tarafa ayarlayarak, tüy doluymuş gibi tuttum.

"Vay canına, Hannah," diye yorumladı Dan. "Ağırlık kaldırmaya mı başladın?"

Kutuyu birkaç santim yukarı ve aşağı kaldırdım. Yukarı. Aşağı. Yukarı. Yukarı. Aşağı. Kolaydı. Daireme kadar taşıdığım kutudan bile daha kolay. "Sanırım."

"O zaman bu çok kötü değilse, işte diğeri. İkisini de alır mısın?" Bir kutu neyse de iki kutu? "Geride kaldım ve biri hasta olduğu için ikinci bir rotayı devraldım. Her şeyi teslim etmem gerekiyor çünkü bu akşam ilk doğum dersimiz var."

Eşi Marnie sonbaharda ilk çocuklarını bekliyordu.

"Hayır, bekle, sanmıyorum-"

Diğerinin üzerine koydu, böylece üst kenarından zar zor görebiliyordum. "Aman Tanrım. Um..."

Kollarım yuvalarından çıkmamıştı. Sırtım kırılmıyordu.

Ne haltlar dönüyordu?

"Anladın mı?" diye sordu, iyi olduğumdan emin olmak için kontrol etti.

Mukavvanın üst kenarından endişeli bakışlarıyla karşılaştım. Kutuları odanın öbür ucuna taşıyıp tezgâhın üzerine koyabilirdi ve ben de ağır bir yükü taşıyarak beni ektiği için üzülebilirdim. Ama aslında ağır değildi, ki bu çılgıncaydı. Dan efor sarf etmekten terliyordu.

"Evet, sanırım öyle," dedim, sadece Dan'i değil kendimi de şaşırtarak.

Ağırlık kaldırmadığıma eminim.

El salladı ve dışarı çıktı, neredeyse koşarak yürüyordu. Döndüm ve masanın etrafından dolaşıp arka odaya geçtim, kutuları tezgâhın üzerine koydum, sonra yan yana yerleştirdim. Nakliye etiketlerini inceledim, ağırlıkları not ettim. Otuz sekiz pound. Otuz iki pound.

Ne oluyor be? Ne zamandan beri ağır kutuları kaldırabiliyorum? Ne zamandan beri en sevdiğim bardağı sadece birazcık öfkeyle kırabiliyorum? Ne zamandan beri bir banyo kapısını menteşelerinden sökebiliyorum? Kolumu kaldırdım ve Temel Reis kası yapmaya çalışır gibi бүktüm. Diğer elimle pazuma bir parmak sıktım. Hiçbir değişiklik olmadı. Sadece her zamanki kolum. Biraz kas ve bir sürü yağ.

Bir şeyler oluyordu ve ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Korkup korkmamam gerektiğinden emin değildim. Bu tümörle ilgili bir şey miydi? Kendimi iyi hissediyordum ve ağır şeyler kaldırabilmek her şeyi daha iyi yapıyordu, daha kötü değil. Doktorlar gama bıçağı radyasyonundan sonra bazı kalıcı yan etkiler olacağını söylemişlerdi ve baş ağrısı ya da uyku hali gibi listeledikleri birkaç yan etki yaşamıştım, ancak hiçbirini rastgele gülünç bir şekilde güçlendiğimden bahsetmemişti.

Bunu daha fazla test etmem gerekiyordu. Odanın içinde dönerek ağır bir şey aradım. Kapının iç tarafına itilmiş olan yüklü, gıcırtilı tekerlekli arabaya gittim. Genç gönüllüler bugün yeniden raflara yerleştirmemişti, bu yüzden kitaplarla doluydu.

Ellerimi kalçalarımaya koyarak onu inceledim ve mırıldandım: "Bunu kaldırabilmemin imkânı yok. Aklımı kaybediyorum."

Yine de bilmem gerekiyordu. Çömelip *sırt* üstü *kaldırma* konseptini hatırlayarak ellerimi arabanın pürüzsüz metal yan duvarlarına koydum, avuç içlerimle bastırdım. Nefesimi tutarak birkaç kasımın gerilmesini ve biraz terlemeyi bekledim, sanki doğum dersindeki benmişim gibi sert nefes aldım. Arabanın bir santim bile yükselmesine imkân yoktu.

Hareket etmesi dışında. Ayağa kalkana kadar o şeyi yerden kaldırdım. Sonra hemen yere bıraktım. Çünkü o değil

ağır olduğu için değil, ağır olmadığı için.

Brittany'den alıntı yaparak arabaya "Ne oluyor lan?" dedim.

HANNAH

Birkaç saat sonra, raflardaki kitapları karıştırıyor ve yeni yeteneğim konusunda hâlâ çıldırıyordum. Yaz olduğu için sakin bir öğleden sonraydı. Küçük çocuklar öğleden sonra uykusuna yatmışlardı. Büyük çocuklar genellikle sonbaharda okula dönene kadar kütüphaneden uzak dururlardı. Bayan Metcalf bugün çalışmıyordu, bu yüzden yardıma ihtiyacı olan biri varsa, ödünç verme masasındaki küçük zili çalardı. Bir sirk ucubesi gibi kaldırdığım el arabasını bir sıranın sonuna kadar ittim, köşeyi döndüm ve diğerine geçtim.

Kendi kendime fısıldamaya başladım. "Demek ağır şeyler kaldırabiliyorsun. Bunda yanlış bir şey yok. Bu iyi bir şey! Elbette, herkes geçen hafta üç bacaklı bir yavru sincabı kaldıramadığını ve şimdi neredeyse bir arabaya bench press yapabildiğini biliyor. Tamam, belki bu biraz abartı oldu ama her şey yolunda!"

Arabanın önündeki bir el onu durdurdu. Ve beni. Ve düşüncelerimi.

Arabadan daha yüksek sesle gıcırdadım ve elimi göğsüme götürdüm.

"Aman Tanrım, Jack. Beni korkuttun." Kalbimin beni korkuttuğu için mi yoksa onu gördüğüme sevindiğim için mi bu kadar hızlı attığından emin değildim. Her iki durumda da beklenmedik biriydi.

Yine koyu renk bir takım elbise içinde, bu kez mavi bir kravatla, her zamanki gibi lezzetli görünüyordu. Başka bir şey giyiyor muydu? Dolabında süslü kıyafetlerden oluşan uzun bir sıra var mıydı? Bana cenaze levazımatçısı olup olmadığını hiç söylemedi ve ben de merak etmek zorunda kaldım.

Bana bir gün önce, ailemle birlikteyken görmediğim bir gülümseme sundu. Gözleri üzerimde, yüzümde, kıyafetimde gezindi, sonra benimkilere kayd. "Üzgünüm, güzelim."

Muhteşem mi? Bundan pek emin değildim. Üzerimde sevimli olduğunu düşündüğüm çizgili bir sundress ve günün çoğunu ayakta geçirdiğim için rahat sandaletler vardı ama bundan fazlası yoktu.

"Burada ne yapıyorsun?" Merak ettim. Bir gece önce ilgilenmediğini açıkça belirtmişti.

"Mesajıma cevap vermedin."

Kaşlarımı çattım. "Ne mesajı?" O kadar da popüler değildim ve cep telefonum da sürekli çalmıyordu. Mesaj atmış olsaydı, haberim olurdu. "Bekle, 'merhaba' mesajını sen mi gönderdin?"

Başını salladı. "Söylemek istediğim her şey bir metinde iyi bir şekilde ortaya çıkmazdı, bu yüzden temel bilgilerle yetindim."

Selam kesinlikle basitti.

"Spam olduğunu düşündüm ve numarayı engelledim. Sen olduğunu bilmiyordum," diye karşılık verdim. "Ben... senin aramanı beklemiyordum. Yani, yemekten sonra değil."

"Arayacağımı söyledim."

Başımı salladım. "Söyledin. Ama bunlar boş laflar. İnsanların ciddi olmadıklarında söyledikleri şeyler."

"Ciddiydim," dedi, sözlerinde biraz sertlik vardı. Bir elini ensesinde gezdirdi. "Yemeğin ortasında çıktığım için özür dilerim. Yapmam gereken önemli bir müşteri görüşmesi vardı."

Çenesine baktım. Alnının kavisine. Öpülesi ağzına.

"Sorun değil. Anlıyorum. Bunu bana söylemek için Denver'dan buraya kadar gelmene gerek yoktu. A

Kısa bir mesaj iyi olurdu." Kaşlarını kaldırdı ve ben de gülümsemekten kendimi alamadım. "Tamam, *merhabadan* biraz daha uzun bir mesaj."

Bir adım daha yaklaştı ve ben de çenemi geriye doğru eğmek zorunda kaldım. gözleriyle buluştu. "Denver'dan özür dilemekten daha fazlasını yapmak için geldim."

Dudaklarımı yaladım. Birden hava yoğun, neredeyse çorba kıvamına gelmişti... Tanrım, şehvet.

"Öyle mi?" Dedim, başka ne diyeceğimi bilemiyordum. İyi görünüyordu. Güzel kokuyordu. Beynimi karıştırdı.

Kitap yığınları arasında sessiz ve korunaklıydı. Sanki uçaktaki gibi kendi küçük dünyamızdaydık, sadece çok daha sessiz ve osuruk kokusu olmadan.

Başını salladı, sonra hareket etti, beni yığınlardan birine yaslayana kadar durmadı, sert, kaslı vücudu benimkine bastırdı. *Her yeri* sertleşmişti. "Bunu yapmak için geldim."

Ve sonra beni öptü.

JACK

Siktir, evet. Onu öpmek inanılmazdı. Heyecan verici. Uçakta yapmak istediğim şey buydu. Geçen gün korkup kaçtığımda yapmam gereken şeydi. Ya da bir gece önce banyoda.

Bu mu? Biz mi? Gerçekleşiyordu. Mesajlaşmada berbat olabilirdim ama artık Hannah ona karşı ne hissettiğimi biliyordu.

HANNAH

Aman Tanrım.

Ağzı mükemmeldi. Bu zarif bir öpücük ya da basit bir ilk öpücük değildi. Bu bir öpücüktü. Dudakları statik bir titreşimle dudaklarımı kaptı ve ben inlediğimde dili derinlere daldı. Benimkini buldu. Harap etti.

Elleri saçlarıma dolandı, hafifçe çekiştirdi, öpücüğü derinleştirmek istercesine bana açtı verdi.

Onun ağzına, dokunuşuna, kontrolüne teslim oldum. Radyasyon tedavimden sonra, hayatı dolu dolu yaşayacağıma dair kendime söz verdim. O zamanlar bunun bazı günler akşam yemeğinden önce tatlı yemek ve saçımı bir erkeğin yaptığı gibi değil, sevdiğim şekilde kesmek anlamına geldiğini düşünüyordum. Neredeyse bir yabancıyla öpüşmek değil. Ancak... belki de bu kadar muhteşem olduğu için düşüncelerim çok dar kalmıştı.

Delirmiş miydim? Vajinamla mı düşünüyordum? Muhtemelen ikisi de. Perry cehenneme gideceğimi söylerdi. Brittany, Pound Town'a gittiğimi söylerdi. Bayan Metcalf o adamla evlenmemi istiyordu.

Hırıltısını duydum. Kalçalarının merkezime doğru hafifçe yuvarlanışını.

Başını kaldırdı. "Çok fazla düşünüyorsun. Beyninin çalıştığını neredeyse duyabiliyorum."

Gözlerimi kırpıştırarak açtım. Ne zaman kapanmışlardı? "Özür dilerim, ben-"

Başını iki yana salladı. "Demek ki bu işi yeterince iyi yapmıyorum."

Dudakları parlıyor, yanakları kızarıyordu. "Aklımdan çıkmıyor."

Saçımı biraz daha sertçe çekince dudaklarımdan bir nefes kaçtı. Acı hafıftı ama odağımı onun gözlerine yöneltti. Ona.

"Daha iyi," dedi, bir şekilde yüzümde aradığı şeyi bulmuştu. Sonra beni biraz daha öptü. Biraz daha sert, bedenini bedenime daha fazla bastırarak ve saçlarımı sıkıca tutarak. Burada onun merhametine kalmıştım.

Külotum mahvolmuştu.

Sonunda, beni ne kadar uzun süre öptüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu çünkü beynim kesinlikle kapanmıştı, sadece kulağıma mırıldanacak kadar olsa da geri çekildi. "Listedeki her bir maddenin üstünü çizmek ve yenilerini eklemek istiyorum."

Gözlerim yine kapalıydı. Göz kırparak açtım. Onun ateşli gözleriyle karşılaştım. Çok sıcak, çok şiddetli. O benden daha fazla tahrik olmuştu, ki bu aslında imkânsız olabilirdi. "Ne listesi?"

Aramıza uzanarak aletini pantolonunun içinde kaydırды. Bu hareket çok erkeksi, çok erkeksi bir hareketti. Ve buna ben sebep olmuşum.

Yumurtalıklarım yumruk pompalıyordu.

"Uçaktaki liste." Nefesi tenimde gezindi. "Ama şimdi altı numarayı yapacağız."

Sağa sola baktım. Belki de çok daha önce görülme konusunda daha endişeli olmalıydım. Uzun raf sıralarının en arkasında, kurgu bölümünün W-Z kısmındaydık. Çocuk bölümünün ya da

Banyolar. Kapanmak üzereydi. Bırakın bu tarafa gelmeyi, muhtemelen kimse kütüphaneye bile gelmiyordu.

Parmak eklemleri uyluğumun iç kısmını sıyırdı ve neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bekle, eli ne zaman eteğimin altına girmişti? Oh. OH.

"Altı numara mı?" Külotuma değdiğinde yutkundum. Temasla irkildim ama gövdemden kalçalarımaya öyle bir bastırmıştı ki hareket edemedim.

O hafif dokunuş bana neden bahsettiğini unutturdu. Ve adımımı. Ve neden onun tehlikeli olup olmadığını umursadığımı.

"Çok ıslak," diye fısıldadı. İnledim.

"Uçaktaki listenden. Altı numara, yakalanabileceğin halka açık bir yerde yapmaktı. Prezervatifim yok ve seni ilk kez becerirken şipşak sevişmek istemiyorum, o yüzden burada rafların arasında, herkesin bizi bulabileceği bir yerde parmaklarıma boşalacaksın."

Aman Tanrım. AMAN TANRIM.

Tamam. Bunu son kez düşünüyordum. Eğer ailemle yemek yemesi yeterli değilse, resmen bir sapık değildi. Hiçbir erkek bir kadını parmaklayıp sonra da öldürmez. Gerçek hayatta böyle bir şey olduğunu haberlerde hiç görmedim. Brittany ile izlemeye bayıldığım suç belgesellerinde de. Okuduğum hiçbir kitapta da. Kurgu *ya da* kurgu dışı.

Külotumu yana itti ve üzerimde okşadı, beni son derece ıslak buldu. Dünya rekoru gibi bir uyarılma. Başını aşağı eğdi ve kulağıma usulca inledi.

"Hepsi benim için mi?" diye fısıldadı.

Utanmalı mıyım? Ona bir hediye veriyormuşum gibi sorduğunda değil.

Başımı salladım ve dudağımı ısırdım, kalçalarımı onun dokunuşuna doğru yuvarladım, daha fazlasını istedim.

"Kütüphanenin halka açık olduğunu ve iyi bir kız olup sessiz kalmazsan yakalanacağını söyleyebilirim. İtiraf ediyorum, başka kimsenin seni boşalırken izlemesini istemiyorum. Bunu sadece kendim için istiyorum."

Sonra iki parmağını derinlere daldırdı ve ben de zevk dolu bir iniltiyi bastırmak için omzunu ısırdım.

Eylemden dolayı homurdandı, sonra sadece gerçek bir erkek tarafından hiç dokunulmadığımı değil, aynı zamanda ne yaptığını *tam olarak* bildiğini gösteren bir hızla beni orgazmın eşiğine getirdi. "Siktir, çok sıkı. Çok iyisin. Çok iyi hissediyorsun. Sikimi bu şekilde sıkman için sabırsızlanıyorum."

Edepsiz bir konuşmacıydı. Bunu hesaba katmamıştım.

Onu hesaba katmamıştım.

Etkileyici. Ezici. Cesur. Karanlık. Biraz tehlikeli.

Bayıldım.

Ellerim takım elbise ceketinin içinden kollarını kavradı, kasları kaya gibi sertti. Zevk gittikçe artarken başımı kaldırdım. Onun karanlık gözleriyle karşılaştım. Onları tuttum çünkü beni raflara sabitlemişken ve parmakları içimdeyken, avuçları amımı avuçlarken düşeceğimden korkuyordum. Çok güçlüydü ve bir an için bu kadar güçlü olmasından korktum. Belki de bakışlarımda bir panik parlaması gördü çünkü "Seni yakaladım" diye mırıldandı.

Bıraktım.

Başımı arkaya eğdim, hayatımın en inanılmaz orgazmını yaşarken dudağımı ısırdım.

"İşte benim güzel kızım. Muhteşem."

JACK

Bunu sevdim.

Coal Springs'de bir pizzacıda sessiz bir masa.

Hannah ile birlikte.

Biraz önce kütüphanenin arkasında parmakladığım kadın. Küçük ateşli amcığı mükemmeldi. Islak, rahat ve doldurulmaya hevesli. Tadını elimden buzlu şeker gibi yaladığım kadın.

Genelde utangaç ve çekingen olsa da, onu elime aldığımda çok duyarlıydı. Çekingen değildi. Gerçek Hannah oynamak için ortaya çıktı.

Ve sadece benim için.

Kapıyı kilitledikten sonra, kütüphaneden sadece birkaç blok ötedeki en sevdiği restorana yürüdük. Beş yıldızlı bir yer değildi. Masa örtüsü bile yoktu. Sosisli ve jalapeno pizzamız, kağıt tabaklar, peçeteler ve gazlı içeceklerimizle aramızdaki boşluğun çoğunu kaplayan küçük bir standın üzerinde duruyordu.

"Etrafa bakmaya devam et," dedi, sesi endişeyle doluydu. "Süslü bir yer olmadığını biliyorum ama harika pizzaları var."

Masalar yere sabitlenmiş ve ahşap desenli muşamba ile kaplanmıştı. Metal sandalyelerde kırmızı deri koltuk minderleri vardı. Karo zemin biraz yapışkandı. Çalınan müzik 80'lerin klasik müziği idi. Tuvaletlerin yanındaki köşede aynı derecede eski bir Pac-Man atari oyunu vardı.

Tezgâhta çalışan gencin aramıza koyduğu pizzadan havaya sarımsak kokusu yayılıyordu. Hannah'ya adıyla seslendi ve Hannah arkada pizza yapan adama el salladı. Bu kasabadaki insanları tanıyordu.

Hannah saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı ve bir dilim daha almak için uzandı. Zaten iki dilim yemişti. Salata yememesine bayılıyordum. Hayır, sanki peynir önemli bir besin grubuymuş gibi dilimleri bir kenara koyuyordu. Bunu eğlenceli ve sevimli buluyordum çünkü kendinden başka bir şey olmaya çalışmıyordu. Onunla geçirdiğim her dakika onu daha da çok sevdim. Bu, onun benim için nasıl boşaldığını hesaba katmıyordu bile, sanki vücudundan bu tür bir zevki nasıl uyandırabildiğime şaşırmış gibiydi. Daha önce herhangi bir erkeğin onu boşaltmış olup olmadığını merak ediyordum.

"Muhteşem, süslü şeyler istemiyorum."

"Süslü bir takım elbise giyen ve süslü bir araba kullanan adam söylüyor," diye karşı çıktı. Orgazm yüzünden yanakları kızarmıştı ve bir gece önce ailesinin evinde olduğunun aksine omuzları küpe gibi kulaklarının yanında değildi.

"Benim de fantezilerim *var*," dedim. "*Bı istediğim* anlamına gelmez."

Dilim dudaklarının yanındaydı ve onu orada tutuyordu. "Eski püskü bir arabayı mı tercih edersin?"

Masanın üzerindeki metal tutucudan çıkardığım kâğıt peçeteyle ağzımı sildim. "Maddi olarak güvende olmaktan şikâyet eden bir pislik gibi konuşuyorum. Ama değilim. Demek istediğim, hayatım oldukça telaşlı. Sade ve gösterişsiz bir hayat bana çok cazip geliyor."

"İşin yoğun mu?"

Başımı salladım. "Belki de yeni bir iş bulmanın zamanı gelmiştir."

Şimdiye kadar bunu hiç düşünmemiştim. Belki de normal olduğunu düşündüğüm şey -çünkü başka hiç kimse bir tetikçinin hayatının normal olduğunu düşünmezdi- hiç de eğlenceli değildi. Hiç hobim yoktu. Dax dışında arkadaşım yoktu. Birlikte çalıştığım insanları öldürdüm. Apartmanımın kapıcısını ismen tanırdım ama tatillerde çok bahşiş verirdim.

Hannah'nın normali açık ve arkadaş canlısıydı. Basitti. "Merhaba, Hannah."

Hannah başını kaldırıp kendisine seslenen kadına baktı. Zamanlaması harikaydı çünkü kız arkadaşıma işim hakkında yalan söylemek zorunda kalmamıştım. Kadın masamıza yaklaştı. Yüzündeki gülümseme Hannah'yı gördüğüne sevinmiş gibi görünmesine neden oldu ama kurnaz, yırtıcı bakışları doğrudan benim üzerimdeydi. Beyaz bir tişört giymişti ama kalçası bir çift minik Daisy Dukes'tan neredeyse dışarı sarktığı için kimse buna dikkat etmedi. Çekici bir kadındı. Gözleri iyi gören her erkek bunu kabul ederdi ama çaresiz bir şekilde.

"Hey, Paige. Nasılsın?" Hannah sordu, ses tonu her türlü coşkudan yoksundu.

"Güzel. Uzun zaman oldu."

Hannah başını salladı. "Öyle." Bunun bir nedeni olup olmadığını merak ettim.

"Arkadaşın kim?"

"Jack," diye cevap verdi, başka bir şey söylemedi.

Paige tek heceyi uzatarak, "Jack," diye papağan gibi tekrarlardı. "Hannah'yla ne yapıyorsun?"

Yani *Hannah iyi hoş ama ben çok daha iyi bir seçeneğim.*

"Pizza yemek," dedim ona. *Elimin her tarafına boşalmasını sağladım.* Hannah'yla ne bok yediğimiz bu kadını hiç ilgilendirmiyordu. Hannah'yı işim hakkında konuşmaktan alıkoymak dışında, benim için değersizdi.

Paige güldü, bu da göğüslerinin v yakalı gömleğinin içinde biraz fazla serbestçe sallanmasına neden oldu. Sütyen giyyordu ama

ekstra destek için daha fazla ödeyebilirdi. "Ne iş yapıyorsun, Jack?"

"O bir cenaze levazımatçısı," diye araya girdi Hannah.

Paige sanki beyni bu cevabı algılayamamış gibi gözlerini kırıştırdı. Gülümsemesi kayboldu. "Mor-mortisyen mi?"

Omuz silktim ve içkimi aldım. "Ne diyebilirim ki? Bu küçümşenen bir meslek. Çok fazla iş güvencesi var. Ayrıca takım elbise giymeyi seviyorum."

Bugün giydiğime baktı, ama bakışları artık ilgiden çok iticiydi, ısmarlama olsa bile. Bana göre hava hoş. Pipeti sertçe çektim ve sodadan büyük bir yudum aldım.

"Seni görmek güzeldi Paige," dedi Hannah. "Seni acele ettirmek istemem ama Jack'in yemeğini bitirip cesetlerin yanına dönmesi gerekiyor. Tanrım, umarım son mumyalamadan sonra ellerini yıkamıştır."

Yanlış yutkundum ve Paige hışımınla uzaklaşırken öksürmemeye çalıştım. Bu gece kimseyi öldürmek gibi bir planım yoktu ama gece bir ceset sayısı yaratacak kadar gençti.

Hannah kendi içeceğini aldı ve pipeti ağzına soktu. Onun başka bir şeyi böyle emip yuttuğunu hayal etmemeye çalıştım.

"Kıskandın mı, güzelim?" diye sordum. Bu ihtimal neden beni sertleştirmişti ki?

Biraz daha soda emdi, sonra bardağı yere bıraktı. "Neden bahsettiğinizi anlamıyorum." Burnunu havaya kaldırmış kibirli tavrı beni güldürdü. Bir süre sonra ekledi, "Pantolonunun içinde ne olduğuyla ilgileniyor."

Umursamadan omuz silktim. "Aletimle ilgilenmesini istediğim tek kadın sensin."

Aletim Hannah'yı daha yakından tanımayı *gerçekten* istiyordu ama burada yetki onda değildi. Onunla uzun bir oyun oynamak zorundaydım.

Omuzları çökmüş, rahatlamış görünüyordu. Sanki Hannah'yla yemek yerken Paige'in peşine düşecekmişim gibi. Ya da genel olarak. Eski sevgilisinin onu aldattığını söylediğini hatırladım, yani tepkisi haklıydı. Ama o adamla aynı kefeye konulmak hoşuma gitmemiştir. Ona kendimi kanıtlamam gerekecekti ve bu da zaman alacaktı.

"Beni mi yoksa kendini mi bu kadar küçük gördüğünden emin değilim." Her iki durumda da hoşuma gitmedi. "Bunun üzerinde çalışmamız gerekecek."

Konu değersizmiş gibi elini salladı. "Derinlerde yatan bir sorun."

Besbelli.

"Paige eskiden amigo kızların başındaydı," diye açıkladı. "Erkekleri tavlardı."

Paige çoktan gitmiş olmasına rağmen restoranın ön penceresinden dışarı baktım. "Lisede zirveye ulaşmış ama bunu henüz fark etmemiş bir tipe benziyor."

Hannah güldü ve yarım bıraktığı dilimi aldı. "Bu gerçekten iyi bir gözlem. Doğru da."

Yanımızdaki boş masadan acı pul biberi aldı ve diliminin üzerine biraz baharat serpti. Birkaç ısırıktan sonra, "Sen *gerçekten* cenaze levazımatçısı mısın?" diye sordu.

Ağızma bir lokma attım ve kabuğumu üzerine bıraktım. tabağıma uzandı ve onu kaptı. Cevap vermek için çiğnemeyi bitirmem gerekti. "Hayır."

Rahatlama onu sandalyede neredeyse solgunlaştırdı.

"Bir cenaze levazımatçısının nesi var?" Merak ettim. Gerçekten de iş güvencesi vardı. Müşterileri tükenecek gibi değildi, özellikle de çalışmaya devam edersem.

"Ölü bedenler." Kırmızı plastik bardağını tekrar eline aldı ve biraz daha soda içti.

"Huysuz mu?" Ne yapacağımı şaşırmış bir halde sordum. McDonalds'ta çalışanların hamburger yapması gibi ceset yapmak benim işimdi. Onlar için para aldığım son üründü.

Başını sallayınca saçları omzunun üzerinden kaydı. Parmaklarımın arasında ipek teller gibi hissettiğini bildiğim saçları. Çekiştirmekten hoşlandığını biliyordum.

Pizzasını hatırlayarak bir ısırık aldı ve çiğnedi.

"Birkaç ay önce ölmeye çok yaklaştım," diye itiraf etti. "Hayatta kalmak için her şeyi yaparım."

Lanet olsun. Beyin tümörü. Panik midemi yağlı hissettirdi ve bu mozzarelladan kaynaklanmıyordu. Beyin tümörleri hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama evet, bu tür şeyler genellikle ölümcül oluyordu. Onunla asla tanışamazdım. Yaptığım insanları öldürerek dünyayı kurtarıyordum ama onun kaybı her şeyi mahvedecekti.

İkisi arasındaki farkı göreceğinden şüpheliydim. Ben açıkça gördüm. Ona karşı olan hislerim çok hızlıydı.

Benim koruyuculuğum oldu Şiddetli. Ben olsam yap herhangi bir şey için Hannah'yı korumak için. Onu güvende tutmak için. Sadece bencil bir pislik olduğum için değil. ve aranıyor onu hepsi için kendim, ama Çünkü onun yanında birine ihtiyacı vardı. Arkasını kollayacak birine. Lanet elini tutmak için. Bugünlerde buna pek sahip değilmiş gibi görünüyordu.

"Beyin tümörün."

Başını salladı.

Dax ile sürekli ölüm hakkında konuşurduk. Koca Mike bunu basitleştirmişti: Bazı insanların icabına bakılması gerekiyordu. Kötü adamların ortadan kaldırılması gerekiyordu. Bizim için hiçbir anlamı yoktu. Ama tatlı, masum, çok yaramaz Hannah'nın ölmesi? Dişlerimi sıktım.

"Bana anlatacak mısın?"

İçini çekti ve dilimini yere bıraktı. Parmaklarını peçetesine sildi. "Baş ağrılarım oluyordu. Sonra kollarımda ve bacaklarımda güçsüzlük. Doktorlarım ne olduğundan emin değildi, bu yüzden MR çektirdim ve işte oradaydı." Sol eliyle başına vurdu.

"Yemekte annen ameliyat olduğundan bahsetti."

Başıyla onayladı. Peçetesini küçük parçalara ayırdığını bildiğinden şüpheliydim. Gözlerime bakmadığını biliyordum çünkü bu onun için zordu. Kahretsin, çok

güçlüydü. A

Lanet olası beyin tümörü. LANET OLSUN. Masanın etrafında dönüp ona sarılmak istedim. Bunun yerine uzanıp elini tuttum ve peçetenin kalanını yere düşürdüm.

Bakışları benimkilere kaydı. Birkaç dakika önce bile onun masum olduğunu nasıl düşünmüştüm? Çok şey yaşamıştı ve bunu gözlerinde görebiliyordum. İyi saklıyordu ama ben fark ettim.

Onu *görmeye* başlamıştım.

"Buna gamma knife radyocerrahisi deniyor. Aslında ameliyat değil radyasyon, çünkü kafamı falan kesmediler ama yine de öyle diyor."

Parmaklarını sıktım. Parmaklarını çekmeye çalıştı ama ben bırakmıyordum. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman. "Radyasyon mu aldın?"

Başını salladı. Oh lanet olsun.

"Kanser gibi mi?" Hissettiğim şeyin panik olduğunu fark ettim. Radyasyon tedavileri hakkında, gerçekten hasta olan insanların yaptırdığı dışında hiçbir şey bilmiyordum. Daha fazlasını bilmemek cahillik olurdu ama oldukça sağlıklıydım, birkaç yıl önce bir Alman bomba yapımcısıyla savaşırken parmağımı kırmam dışında hiç doktora gitmek zorunda kalmamıştım ve hiç merak etmemiştim.

Şimdiye kadar. Şimdi, her şeyi bilmek istiyordum.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Kanser değil. İyi huylu bir menenjiyomdu. Ama evet, gama ışınlarını tümöre yönlendirip onu patlattıkları bir tür radyasyondur. Birkaç saat sürdü ve uyanıktım ama tamamen kendimde değildim."

Olanların basitleştirilmiş bir versiyonunu sunuyordu. Belki de korktuğum ve olayı olduğundan daha az göstermek istediğim içindi. Ya da belki de bu konuda fazla konuşmak istemiyordu.

Paylaştığı şey bile cehennem gibi geliyordu. Daha önce de sert davranmış, boşalmasını görmek istediğim için onu tamamen hırpalamıştım. Onu bir sıra rafa doğru itmiş ve parmaklarımla vurmıştım. Onu incitebilirdim.

Bencil bir pisliktim.

Kırılıyordu. Kıymetliydi. Şu andan itibaren dikkatli olmalıydım.

Dudaklarımı büktüm. "Kötü adamla savaşıyor bir süper kahraman gibiydin."

O da kendininkine karşılık verdi. "Geceyi hastanede geçirdim ve eve gittim. Koridorun karşısında oturan arkadaşım Brittany birkaç gece benimle kaldı ama birkaç baş ağrısı dışında hepsi bu kadar."

"Peki ya ailen?" Duyduklarımdan hoşlanmayacağıma dair bir his vardı içimde.

"Kız kardeşim Teksas'ta bir trampolin eğitim kampındaydı. Erkek kardeşim Springs'te yaşıyor ama bir dua zinciri oluşturmuştu."

Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Hannah'ya hiçbir şekilde yardımcı olmamış gibi görünüyordu. Görünüşe göre ilahi müdahaleden çok bilimsel buluşlar onun yanındaydı.

"Hastanede olduğum gece ailem ziyarete geldi.

Radyasyon o kadar da önemli bir şey olmadığından ve birkaç gün sonra işe döndüğümünden, hemen hemen taşındılar." Bir tema yakalamıştım. Ailesi pislikti. Hannah'yı hatırlamıyorlardı bile çünkü çılgın kardeşlerinin aksine o olaysız görünüyordu. Çok ciddi rahatsızlığının bile sorunsuz bir tedavisi vardı. *Önemli bir şey olmadığı bir* yalandı. Belki de başına gelenleri değersizleştirmek için bu kelimeleri kullanmıştı. Belki de yarası açılmadığı ya da hastanede bir geceden fazla kalmak zorunda kalmadığı ya da iyileşmesi hızlı olduğu için gerçekten *önemli* bir şey değildi.

Ama büyük bir *olaydı*. Olaylıydı. Sadece... sessizdi. Belki karnından bir uzaylı çıksaydı, ailesi daha çok önemseyebilirdi.

Olaysızlığı arzuladım. Bunu kendim için diledim. Lanet bir beyin tümörü değil, sakın bir hayat.

"Peki ya şimdi? Gitti mi?" Sesim bir fısıltı gibiydi, soruyu sormaktan neredeyse korkuyordum çünkü

Cevap ver. Onun *ölmesini* istemedim.

Tamamen ironik.

Nefesimi tuttum.

İnce omuzlarını silkti. "Ben iyiyim. Tümör zamanla küçülerek yok oluyor."

Bu kadar mıydı? *İyi miydi?*

Boştaki elini benimkinin üzerine koydu. "Paniklemiş görünüyorsun. Panik yapma. Panikleme kısmı sona erdi."

Bu cevap hiç hoşuma gitmedi. Hem de hiç. Özellikle de bu, onun kafayı yediği bir zaman dilimi olduğu anlamına geldiği için. Muhtemelen yalnızdı.

Elini bırakmadan ayağa kalktım ve masanın etrafından dolaşarak yanına diz çöktüm. Yapış yapış zemini sikeyim. Yanaklarını avuçlayarak gözlerimi yüzünde gezdirdim. Şaşkın gözleri, kalkık burnu, o öpülesi dudakları.

"Sevgilim beyninde tümör olduğunu söylediğinde paniklemeye hakkım var." Başparmaklarım yumuşak yanaklarını okşadı.

Yutkundu. O kara gözler duygularla titriyordu. Hatta ilgi. Belki de umut. "Senin kız mı?"

Pizza ve 80'lerin müziği eşliğinde, uzak durmam gereken tek kadına aşık olmaya başladım. Ama yapamazdım. Hiç şansım yoktu. Koca Mike haklıydı. Doğru kadın buna değerdi. Karısının öldürülmesi dışında. Hannah hastaydı ve neredeyse ölüyordu. Onu kaybetmeyi düşünmek bile istemiyordum. Tek bildiğim buna değdiydi.

"Aynen öyle. Tüm bunları yaşarken yanında olamadığım için üzgünüm. Ama şimdi buradayım."

HANNAH

Vay anasını. VAY ANASINI.

"Beni tanıımıyorsun," diye fısıldadım, kirpiklerimin arasından ona bakarken. Sanki doğrudan bakılamayacak kadar parlak, çok güçlü biriydi.

Avuçları sıcaktı, dokunuşu nazikti. Daha önce yığınlardaki baskın dokunuşundan çok farklıydı. Bu sefer statik elektriklenme yoktu ama yine de aramızda bir şeyler vardı, ekstra güçlü bir şeyler. Bunu Kevin'la ilk tanıştığımda hissetmemiştim... ya da hiç. Kimseye karşı böyle hissetmemiştim.

"İstiyorum," diye mırıldandı. Birisi sipariş almak için içeri girdi ama Jack o tarafa bakmadı bile. "Beni tanımak mı istiyorsun?"

Gerçekten çok utangaç hissettim. Belki de temkinli. Kalbim bu yıl pek çok yönden incinmişti. Sağlığımı kaybettim. Hayalini kurduğum işi kaybettim. Bir erkek arkadaşımı kaybettim. Tüm bunları geri kazanıyordum ama beklediğimden farklı bir şekilde. Değişim korkutucuydu ama birdenbire umutlu ve heyecan verici bir hal aldı. Başımı salladım, çünkü bu tam da istediğim şeydi. Hem de çok. Onu tanımak istiyordum. Bana ilk erkek orgazmımı yaşattığı için değil.

ya da. Ve listemdeki gibi yapmıştı! İş yerindeki yığınların içinde! Bunun ne kadar yaramaz ve şaşırtıcı olduğunu daha sonra anlayacaktım.

"İşte benim iyi kızım." Bakışları sıcaktı. Dolgun dudaklarında bir gülümseme belirdi. *İyi kız mı?* Şimdi külotumu çıkarıp ona vermeliydim. Evet, çoktan vermiştim. "O zaman anlaştık."

Gülümsemekten kendimi alamadım. Çok basitmiş gibi gösterdi. "Bu kadar basit mi? Bir uçakta tanıştık, Jack. Bu çılgınlık."

"Ailen çıldırmış," diye homurdandı, muhtemelen korkunç akşam yemeğini hatırlayarak bir an için gözlerini kaçırdı. Ama sonra karanlık bakışları tekrar benimkileri yakaladı. "Bana aramızdaki şeyin ne olduğunu hissetmediğini söyleyemezsin."

"Burada bir şey var," diye kabul ettim.

Başını salladı ve sanki bu konuda onunla birlikte olduğum için rahatlamış gibi iç çekti.

Ben Jack'in *kızıyıldım*. Onun *iyi* kızıldım. Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim ama parmaklanmak da bunun bir parçasıymış gibi görünüyordu. Onları hâlâ içimde hissedebiliyordum. Muhtemelen günlerce de hissedecektim çünkü hiç nazik davranmamıştı, sanki kendini kontrol edemiyordu. İçimden sırtıyor ve zıplıyordum. Konfeti atıyordum.

Daha önce hiçbir erkeğe karşı böyle hissetmemiştim. Rahibe değildim ama Paige de değildim. Lisedeki fetihlerini biliyordum ve aradan neredeyse on yıl geçtiğinden, listesinin artık çok daha uzun olduğundan hiç şüphem yoktu.

Neyse ki Jack'in bu işe hiç ilgisi yoktu.

Bir kez olsun tümör ve tedavisi hakkında konuşmak bende yatağa girip battaniyemi başımın üzerine atma isteği uyandırmamıştı. Brittany bunun benim başa çıkma stratejim olduğunun farkındaydı, kendimi panik içinde bir depresyonun içinde *kaybediyordum* ve doktorun "*işlem harika geçti, tamamen iyileşeceksin*" demesi dışında hiçbir şey buna çare olamazdı.

O zaman bile ne olduğunu anlamam biraz zaman almıştı ve her baş ağrısının tümörün geri geldiği anlamına gelmediğini anlamam daha da zaman almıştı. Hala düşüncelerimi tam olarak toparlayamamıştım ve hala mantıksız -ve bazen de mantıklı- korkularım vardı.

Jack'in içtenliği iç açııcıydı. Gerçeği biliyordu ve kaçmıyordu. Kendimi bütün hissettim. Ya da yalnız değilmişim gibi. Brittany inanılmazdı ama bana hiç Jack'in şu anda baktığı gibi bakmamıştı. Brittany benim en iyi arkadaşımdı ve Jack de benim... sevgilim miydi?

Beni raflara yasladığında sertleşmiş aletini hissetmiştim ve bir profesyonel gibi g noktamı bulmuştu. Hmm, bu konuda *nasıl* profesyonel olduğunu *düşünmemeliydim*. Paige onu bir dondurma külahı gibi yalamak istediğinde hissettiğim küçük kıskançlık geri geliyordu.

Bir geçmiş vardı. Sadece, ne olduğunu bilmiyordum.

Jack'in telefonu çaldı. Ceketinin cebinden çıkardı ve ekranı okudu.

Yüzü, tanımaya başladığım huysuz ama tatlı Jack'ten ciddi ve sert bir ifadeye dönüşmüştü. Bir gece önce ailemin banyosunda görmüştüm.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Hücreyi iterken gözleri benimkilerle buluştu. Ayağa kalktı, beni ayağa kaldırdı. "Gitmemiz gerekiyor."

Sipariş verdiğimizde zaten ödemiş olmasına rağmen masaya birkaç fatura fırlatıp beni restorandan dışarı çıkarırken göz kırptım. Pizzamızı bitirmemiştik ve paket yaptırmayarak kalanını ziyan etmiştik.

"Neler oluyor?" Beni yönlendirmesine izin vererek sordum.

Parmaklarımı sıktı. "Yok bir şey, pizzamı bitirmiştin, sen bitirmedin mi?"

Yetişmek için neredeyse koşuyordum. "Jack, elimi acıtıyorsun."

Bunun üzerine durdu, yüzünü bana döndü ve bir kolunu belime doladı. Kaldırımını taradı, hatta

yolun diğerk tarafına geçtik. Günün yoğun bir saatiydi, çünkü restoranlar güzel havanın avantajını kullanarak bu birkaç bloğu açık havada oturma yerleriyle donatmıştı.

"Kahretsin," diye mırıldandı. "zgnm, güzelim." "Neler oluyor?"

Dişlerini sıktı, sonra da "İşle ilgili bir sorun çıktı" dedi.

"Yine mi?"

Cevap vermedi çünkü kafası çok dolu görünüyordu. "Seni arabana geri gtreeğim."

Ona göz kırtım. "Ne? Gidiyor musun? Az önce konuştuklarımızdan sonra mı?" Kalma konusunda fikrini mi değiştirmişti? Mesaj ne hakkındaydı? Akşam yemeği için eve ne zaman geleceğini soran bir eş mi? Tanrım, evli olup olmadığını bile sormuş muydum?

Başını salladı, aklının başka yerde olduğu belliydi, sonra nihayet bana baktı. "zr dilerim. Sana işimin yoğun olduğunu söylemiştim."

"Evli misin?" Açıkça sordum.

Sanki dilsiz konuşmuşum gibi bana baktı. "Ne dedin? Hayır." "Ne iş yapıyorsun o zaman? Bir restoranınız mı var yoksa

Bir şey mi?"

"Bir şey," diye mırıldandı, gözlerime bakmadan.

Beni kırbalıyordu. Belki de laktoz intoleransı vardı. Pizzada fazladan peynir vardı ve belki bir gece önceki hamburgerde peynir yoktu ama o çok fazla kuru fasulye yemişti. Onun sevgilisi olabilirdim, ama bağırsak sorunları varsa, bu ilişkinin çok çok sonralarına kadar konuşulan bir şey değildi.

İlişki.

Bu o muydu? Hiçbir fikrim yoktu ama tuvalete ve biraz mahremiyete ihtiyacı varsa bunu söyleyebilirdi. Birine karşı herhangi bir vücut sorunu olan son kişi bendim.

Kafam çok karışıktı. Beni parmaklarıyla boşaltmış, sonra da bana kızım demişti. şimdi de bana eve kadar eşlik ediyordu.

"Jack, seni kaçmaya iten şey gerçekten iş mi?"

Başını salladı. "Evet. Kesinlikle evet. Başka hiçbir şey beni uzak tutamaz. Akşam yemeği. Yarın akşam?"

"Sanırım akşam yemeğinin sizin için kötü bir zaman olduğunu söyleyebiliriz."

Haklı olduğumu bildiği için iç geçirdi. "Öğle yemeği o zaman. Daha da iyi olur. Sonra görüşürüz."

Başımı salladım. "Çalışmak zorundayım."

Bir parça kurutulmuş et koparır gibi bir küfür ısırdı. "Akşam yemeği. Söz veriyorum kaçmayacağım."

Onu inceledim, vücudunun gergin hatlarını. İşiyile ilgili her ne oluyorsa dikkati dağılmıştı ama yine de sadece bana odaklanmıştı. Etrafımızdan dolanmak zorunda kalan kaldırımdaki kimseye değil. Ya da radyosu bangır bangır çalan araba geçip gitmiyordu.

"Ben... Ben hâlâ senin kız arkadaşın mıyım?" diye sordum, sesim gülünç derecede savunmasız çıkıyordu. Brittany bu soru için kafamın yan tarafına bir şaplak atabilirdi. Bilmem gerekiyordu. Özellikle de duygularım tarafından oyalanmak istemiyordum.

Diğer kolunu bana doladı ve sarılmak için beni kendine çekti. Çelik gibi uzun boyunun karnıma baskı yaptığını hissettim, sonra dudaklarını başımın tepesinde.

"Tabii ki evet," diye mırıldandı. Ceketinin cebinde, aramızda sıkışıp kalan telefonunun göğsümde titreştiğini hissettim. Gitmesi gerekiyordu ve ben onu durduruyordum.

Çenemi yukarı kaldırdım. "Yemeğe tamam ama ya ben sana gelirim?"

Onunla sadece burada, Coal Springs'te karşılaştım. Beni görmek için sürekli buraya gelmesi adil değildi. Ayrıca, Denver'daki hayatına bir göz atmak istedim.

Saçlarımı yüzümden geriye doğru okşadı, yüzü yumuşadı, sanki sadece benim içinmiş gibi. "Aşağı gelecek misin?"

Başımı salladım. Onun için dağlardan aşağı inecektim.

Karanlık, yırtıcı bir parıltı hakim oldu. "O zaman bir çanta getir. Gece burada kalacaksın. Oh, ve numaramın engelini kaldır, güzelim."

JACK

Hannah'yı kütüphanenin otoparkındaki arabasına kadar götürdükten sonra onu öptüm. Mesai saati dışında olduğu için park yeri boş olmasına rağmen herkesin içinde. Kahretsin, onun ağzına ihtiyacım vardı. Onun tatlılığına. Benim ona muhtaç olduğum kadar onun da bana muhtaç olduğunu hissetmeye.

Benden şüphe ettiğine hiç şüphe yoktu. Birlikte olduğumuz iki seferde de çağrılmışım ve ikisi de akşam yemeğindeydi.

Ben de onu bana sarılıp sarkana kadar öptüm, elleri takım elbise ceketimin yakalarına dolanmıştı. Tekrar eteğinin altına girmek istedim. Hatta eteğini yırtıp atmak ve arabasının kaputunun üzerinde onu becermek istiyordum. Ama onun kibarlığa ihtiyacı vardı, mağara adamına değil, diye kendime hatırlattım. Lanet olası bir beyin tümörü vardı. Kendimi kontrol etmem gerekiyordu.

İkimizin de istediği şeye boyun eğmek yerine, arabasına binerken ona adresimi mesaj atacağımı söyledim. İstedğim bu değildi, ama külotunun daha önceki orgazmından dolayı ıslak olduğunu biliyordum. Benim ona verdiğim.

Denver'a dönmek için acele ederken, eyalet ve federal trafik yasalarının çoğunu çiğnedim. Arabamın bilgisayarına

"Dax'i ara," dedim,

cep telefonumla senkronize edildi.

"Jimmy serçe parmağını kazandı mı?" diye sordu telefonu açtığında, gönderdiğim mesajın Hannah'da işe yarayıp yaramadığını merak ediyordu.

Beni engellediğini söylemek yerine, "Sal Reggiano bir sorun," dedim. Neredeyse öfkeden titriyordum. Onun için bir iş yapmak üzere işe alınmışım. Aslında onun için çalışmıyordum. Ben lanet olası bir müteahhittim. Ne zaman dedim, ona değil.

Ama piç bu notu almamıştı.

"Neler oluyor?" Ses tonundaki tüm şakacılık kayboldu.

Hızla dikiz aynasına baktım, sonra şerit değiştirdim.

etrafında a yavaş-kıç yarı olarak I namlulu aşağı ve dağ.

"Beni takip ettiriyor." "Ne? Şu anda mı?"

Bir kez daha baktı ve arkada sadece üstünde kayak olan bir Subaru vardı. Muhtemelen Sal'in adamlarından biri değildi. "Şu anda değil ama belki. Şehre geri dönüyorum."

Dik ve virajlı otoyolda kuyruk seçemiyordum ama bu kuyruk olmadığı anlamına gelmiyordu.

"Neden?"

"Ben Hannah'yla birlikteyken bana mesaj attı."

"Bu hatunla birlikte olmanın kötü olduğunu söylememe gerek var mı?"

"Az önce yaptın, pislik. Sal mesaj attı ve neden Coal Springs'te olduğumu sordu. Bu çok kötü."

Bir duraklama oldu. "Evet, bu kötü. Hannah seninle mi?"

Olmasını istedim. Onu güvende tutabileceğim tek yer orasıydı. Ama onun için tehlikeli olan bendim. Ben ortaya çıkıp mafyayı da yanımda getirmeden önce kütüphaneci hayatını yaşıyor, kendini hayatta tutmaya çalışıyordu.

Eğer Sal benden ya da iş ahlakımdan memnun değilse, bana tek yıldızlı bir eleştiri yazacak değildi. Amacına ulaşmak için değer verdiğim herkesi öldürecekti. Bu Dax demekti, ama o kendi başının çaresine bakabilirdi. Bu da artık

Hannah demekti ve *gerçekten* ölmek istemiyordu. Ama kendine bakamıyordu. Normal bir insan gibi, evet, ama peşimde kötü adamlar var gibi bir şekilde değil.

"Hayır. Hâlâ Coal Springs'te."

"Reggiano'nun testereli ayı heykeli için Colorado Rockies'e tatile gittiğinden şüpheliyim." Yani Sal, Coal Springs'te kasaba kütüphanecisiyle pizza yememi izlemiyordu. Dax güven verici olmaya çalışıyordu ama işe yaramıyordu.

"Ya adamlarını gönderdi ya da Paul'un adamlarını peşime taktı." Oğlunun adamlarını kullanmak mantıklıydı.

"Eminim ikisi de değildir ve arabana takip cihazı taktırmıştır." "Siktir!" Direksiyonu kavradım, sağ şeride geçtim ve hızla yaklaşan çıkışa yöneldi.

Subaru korna çaldı ve ben onu duymazdan gelerek rampanın yarısındaki toprak bankete yanaştım. Burası, hemen kenarında bir dağın dik yamacının bulunduğu, servis olmayan bir çıkıştı. Bu bölgede çam ağaçları, sarp kayalar ve büyük boynuzlu koyunlardan başka bir şey yoktu. Güneş zirvelerin ardında çoktan batmıştı ve hava kararmak üzereydi.

Dışarı çıktım, Dax ile yaptığım görüşme cep telefonuma geri döndü.

"Neden beni takip etmek istiyor ki? Benim günüm kuru temizlememi almak, spor salonuna gitmek ve diğer sıkıcı şeylerden ibaret." Belimden eğildim ve sürücü kapısının yanındaki tekerlek yuvasının altına baktım. Hiçbir şey yoktu.

"Hannah'ya kadar," dedi Dax, yani iki gün içinde iki kez Coal Springs'e gitmişim, Turkleman'ı öldürmem gerektiği gibi değil. "Görünüşe göre sana verilen projede oyalanmandan hoşlanmıyor." Telefonda cinayet gibi suçlayıcı bir şey söylemeyecekti. "O projeyi neden hâlâ bitirmedin? Evet, Hannah."

Zaten kaputun etrafındaydım ve diğer taraftaki tekerlek yuvalarının altına bakıyordum. Ve arkadaki izleyiciyi buldum. "Siktir. Buldum."

Küçük takip cihazını çekip çıkardım, sürücü tarafına geri döndüm, arabaya bindim ve cihazı yolcu koltuğuna fırlattım. Topuğumla parçalamak istedim ama o zaman bulduğumu anlayacaklardı. Beni Denver'a kadar takip etmeleri ve Hannah'yla herhangi bir bağlantı kurmamaları onlar için daha iyiydi. Uzakta, otoyolda trafik vızıldayarak geçiyordu. Kapıyı kapattığımda yol sesi kesildi.

"Şükürler olsun ki Hannah'yı eve götürmedim." Elimi yüzümde gezdirdim, rahatlamıştım. Bir centilmen gibi davranmak, kütüphaneden eve kadar onu takip etmek, güvende olduğundan emin olmak istemiştım ama Denver'a dönmem gerekiyordu. Ayrıca, bu onu kapısının önünde öpmem ve onu yatağında becermem anlamına gelirdi. Boşaldığında nasıl göründüğünü biliyordum ve bunu tekrar görmek istiyordum, bu sefer sikimi sürerken. Pek centilmen sayılmazdı. Ama her iki tarafımı da istiyordu ve ben de ona her ikisini de verecektim, ama bir mafya patronu bok çekerken değil.

"Bir şeyleri çözene kadar Hannah benden uzakta daha güvende." Sal'i gerçekten de kapısına kadar götürmemiştim, şükürler olsun.

"Hindiyi öldür ve mafya babasıyla bir daha iş alma."

Captain Obvious.

"Listemin başında bu var," diye cevap verdim. "Ayrıca kızımı güvende tutmak. Bu gece için benden uzakta olması daha iyi ama onunla yemek yerken dışarı kaçmayı bırakmalıyım."

Benden şüphe etmesini istemedim. Ya da onun için hissettiklerimden. O *öncelikliydi* ve benim yaptığım gibi onu terk etmek onu öncelikli kılıyordu. Gerçi onun bakış açısından muhtemelen öyle görünmüyordu. Ama Sal ile anlaşmalı ve bunu geride bırakmalıyım. Başka türlü birlikte olmamızın imkânı yoktu. Bu çok tehlikeliydi.

Belki de onun için çok tehlikeliydim. İşim mi? Tehlikeli. Benimle olmak mı? Bir risk.

Ama amcığı parmaklarımın etrafında kenetlendikten ve lanet omzumu ısırıldıktan sonra... geri dönüş yoktu.

İşim daha önce hiç sorun olmamıştı. Bir kere bile. Bana kimseye karşı derin duygular beslememem öğretilmişti. Bunun tehlikeli olduğu. *Zarar* verebileceği.

Otoyolun kenarında arabamda otururken. Koca Mike'ın ne demek istediğini anlamıştım. Hannah için çıldırıyordum. O beyin tümörünün hiç olmamasını istedim. Ama yapamıyordum ve bu beni çaresiz hissettiriyordu. Muhtemelen Koca Mike'ın karısı öldürüldüğünde hissettiği gibi. Çaresiz.

Ta ki ona kamyonetiyle çarpan adamın işini bitirene kadar. Sal'e karşı kanunsuz davranabilirim. Ailesine. Eski sevgilisine. Ona yanlış yapan herkese. Koca Mike'ın aksine Hannah'yı hayatta tutabilirdim.

Hayatımın nasıl olduğunu da gördüm, boş ve soğuk. Ne istediğimi gördüm. Huzur istiyordum. Sessizlik. Kötü insanların var olmadığı ya da en azından benim sorunum olmadığı basit bir hayat. Bunu bir Coal Springs kütüphanecisinde bulmayı hiç beklemiyordum. Belki de büyüdüğümde ne olacağıma karar vermenin zamanı gelmişti.

Dax düşüncelerimi yarıda keserek, "Sende bok falan olduğunu düşünecek," dedi.

Yüzümü buruşturdum, çünkü muhtemelen haklıydı. Bu ona gerçeği söylememden daha inandırıcı olurdu.

"Yarın akşam beni görmeye gelmeyi teklif etti." "Bu akıllıca mı?"

Aletim evet dedi. Kalbim - kahretsin, bir tane var mıydı? - evet dedi.

"Benimle kalması gerekecek. Sal'in ortadan kaybolduğunu öğrenene kadar dairemde güvende olduğundan emin olmalıyım."

"Geliyorum," diye emretti. "Bu projeyi bitirmek için planını birlikte çözeceğiz."

Hannah'yı istediğim için aptal olduğumu düşünüyor olabilir ama yine de onu tutmama yardım ediyordu.

HANNAH

Kendi daireme gitmek yerine, koridorun karşısındaki Brittany'ninkine gittim. Kapıyı çaldım. Hemen açtı, elinde bir kutu Çin yemeği vardı. Ayakları çıplaktı ama hâlâ iş yerindeki gündelik kıyafetlerini giyiyordu.

"Lo mein?" diye sordu, içeri girmeme izin vermek için geri çekilirken, ağzına daha fazla erişte atmak için yemek çubuklarını kullandı.

"Hayır, teşekkürler." Kapıyı arkamdan kapattım. "Jack'le pizza yedikten sonra V'den Z'ye kurgu raflarında beni parmaklayarak orgazm etti."

Ağzından bir erişte düştü. Sertçe yutkundu, sonra "Ne?" diye sordu.

"Ama bekle, dahası var." O ve ben bir gün önce öğle yemeğinde buluşmuştuk. O kadar kısa sürede çok şey olmuştu ki. Kanepesine gitti, üzerine çöktü ve diğer ucunu işaret ederek beni sorguya çekeceği uzun bir gece için yerleşmem gerektiğini söyledi. Onun dairesi benimkinden daha iyi dekore edilmişti. Benim IKEA garaj satışından daha şıktı.

Tarz. "Hepsi bu kadar değil mi?"

Başımı salladım. "Bir de bu var."

Jack bana ağır şeyler kaldırabildiğimi unutturmuştu.

Sehpası masif ahşaptı. Kelimenin tam anlamıyla bir pamuk ağacının iki ayak kalınlığında bir dilimi. Üst kısmı zımparalanmış ve cilalanarak parlatılmıştı. Sağlamdı ama oturma odasının yumuşak pembe paletiyle eğlenceli bir kontrast oluşturuyordu. Ayrıca taşınması için iki iri yarı nakliyecisi, bir çekçek, yüklü bir bahşiş ve altı paket bira gerekmişti. Yani, ağırdı.

Eğer haklıysam, o zaman kaldırabilirim.

Olimpiyatlarda halter kaldırır gibi çömeldim, ellerimi ağaç kabuklarıyla kaplı kenarlara sardım ve o şeyi hemen kaldırdım.

İki dergi ve kokulu bir mum, kalın tüylü halının üzerine kayarak düştü.

Onu tekrar yere bırakırken Brittany'nin şaşkın ifadesini görmemezlikten gelemedim.

Boğazını temizledi. "Sanırım biraz şaraba ihtiyacımız var."

HANNAH

"Geçen gün, bir kutu kitabı merdivenlerden yukarı taşımaya yardım etmek için oradaydım. Şimdi o ağaç parçasını fitik olmadan ya da disk kayması yaşamadan kaldırabiliyor musun?"

Brittany şarap için Çin yemeğini bıraktı, yarısı yenmiş lo mein kartonu tezgahın üzerinde açıktı, yemek çubukları dışarı çıkmıştı. İkimizin de kadehleri ağzına kadar doluydu.

"Evet. Jack tarafından parmaklanma kısmını değil de bunu sorduğuna inanamıyorum."

Elini daire şeklinde salladı. "Merak etme. Ona da geleceğiz. En iyisini sona saklıyorum."

"Sence bu, birdenbire gülünç derecede ağır şeyler kaldırabilmemden daha mı iyi?" Dikkatle bardağımın üstünden bir yudum aldım.

"Eğer aşık olduğun adam tarafından orgazm olana kadar parmaklanmanın daha iyi olmadığını düşünüyorsan, o zaman bir sorunumuz var demektir."

Başımı hızla salladım. "Hayır, bu çok daha iyi. Gerçi bir tanesi biraz daha açıklanabilir."

"Ona bundan bahsettin mi?" -sehpayı işaret etti ve parmağını tekrar daire şeklinde döndürdü- "yetenek?"

Ona *deli olma* der gibi baktım. "Ailemle tanıştı. Beynimde tümör olduğunu biliyor. Zorlamak istemiyorum."

Alt dudağını dolgunlaştırdı, başını iki yana eğdi ve düşündü. "Makul. Spor salonunda şu powerlifting dersine mi başladın? Konu bu mu?"

Burnumun ucuyla ona baktım. Ona attığım bir sürü bakış vardı, sözlerinin ciddiyetine ya da gülünçlüğüne göre bunlar arasında gidip geliyordum.

"Ne? Bunu yeni keşfettiğin süper güçlerin dışında başka nasıl açıklayabilirsin ki?"

"Süper güçler mi?" Bu olasılık için yeterince şarap içmediğimi düşünerek kıkırdadım. "Bu biraz zorlama olur."

"Öyle mi? Örümcek Adam'ın süper güçleri bir örümcek tarafından ısırıldıktan sonra hızla ortaya çıktı."

"Beni örümcek ısırmadı" diye karşılık verdim. *Bu* da onun saçma sözlerine bir örnekti.

"Açıkla o zaman."

Omuz silktim. "Hiçbir fikrim yok. Bu... yetenek geçen haftadan beri var. Önce iş yerindeki favori kupamda oldu. Annemle konuşuyordum, çok sert sıktım ve sapı koptu. Hayır, bekle. İlk olarak uçakta el çantamı baş üstü bölmesine kaldırdım. Sonra da seninle birlikte kitap kutusunu."

"Kupa kırma olayı çok mantıklı. Onun yüzünden daha önce bir şeyler kırmadığına şaşırdım."

Annemle yaşadığım sorunlar hakkında bütün gece konuşabilirdik, bu yüzden devam ettim. "Sonra, ailemin evinde, banyonun kapısını menteşelerinden söktüm."

Ağzı açık kaldı. "Çılgınca ama yine de o yemek sırasında neler yaşadığını bildiğim için mantıklı geliyor."

Bu konuyu tekrar açmak istemediğim için devam ettim. "Sonra postacı Dan kollarıma iki büyük kitap kutusu bıraktı. Yırtilmadılar. İşte o zaman bir düzen görmeye başladım. Ben de test etmek için kitaplarla dolu tekerlekli arabayı aldım. Kolaydı. Sonra bu." Kütük masasını işaret ettim.

"Birdenbire anormal derecede güçlendin." "Oldukça. Evet."

Başını yana eğip beni inceledi. "Yeni ilaçlar alıyor musun?"

Başımı salladım. Tümör ve radyasyon nedeniyle ilaç kullanıyordum ama yeni bir şey yoktu.

"Örümcek ısırığı yok. Zehirli atıkta mı yüzdün?" Parmaklarını şıklattı. "Belki de başından beri haklıydım ve sen gerçekten evlatlıksın ve Cennet Adası'ndan geldin."

"Cennet Adası mı?"

Brittany çizgi roman hayranıydı ve üç gün süren bir kar fırtınasında en sevdiği karakter olan Wonder Woman hakkında her şeyi okumak zorunda kalmıştım. Cennet Adası onun doğduğu yerdı. Sonra filmleri izledik.

"Komik." Gülmek zorundaydım çünkü Brittany'yi çok seviyordum. Sehpasını güç kullanarak kaldırmamı izlemiş ve bunu normal karşılamıştı. Gelmiş geçmiş en sıkıcı arkadaşım, bu yüzden belki de sonunda hayatımda ölmeyi içermeyen bir heyecan olmasından memnundu.

Bu hareket biraz şarabın bardağın ağzına ve parmaklarıma dökülmesine neden oldu. Parmaklarımı eteğime silerken bardağın içindeki seviyeyi düşürmek için birkaç büyük yudum aldım.

Brittany kendisi de bir yudum aldı, sonra omuz silkti. "O dünyadan daha güçlü. Bu sensin, Wonder Woman."

"Açıkçası iyi bir hikâyeyi herkesten çok severim ama bu kurgu değil, B." Başımı salladım. Onun kaygısızlığını takdir etsem de her şey komik değildi. "Bu benim hayatım ve bir şeyler oluyor."

"Sence doktora gitmeli misin?" diye sordu, esprisi yerini çabucak endişeye bırakmıştı. "Yani, daha birkaç ay önce beyninde tümör vardı. Belki de bununla bir ilgisi vardır."

Aklımdan geçmişti ama bazen başım ağrıdığında ya da vücudumun herhangi bir yerinde bir sancı hissettiğimde yaşadığım mantıksız panikten kaçınmıştım. Başımı iki yana salladım. "İki hafta önce bir tarama yaptırmıştım, hatırladın mı? Her şey yolunda."

İç çekti. "Tamam. Her şey yolunda. Örümcek ısırığı değil. Zehirli kimyasallar değil. Belki-"

"Radyasyon mu?" Ben ortaya attım. Tek akla yatkın açıklama buydu ama o kadar da akla yatkın değildi. Radyasyon tedavileri her türlü şey için yapılırdı, dünya çapında günde on binlerce kez. Bu ciddi bir şeydi ama yaygındı. Brittany'nin deyimıyla bu işlem den sonra süper güçlere sahip olan birini daha önce hiç duymamıştım.

O da aynı şeyi düşünüyordu çünkü "Çılgın gücün bir yan etkisi olduğundan bahsettiler mi?" diye sordu.

Başımı salladım. "Tabii ki hayır. Ama doktorun ofisini arayıp bunu onlara anlatacak halim de yok."

"Eminim hepsini
duymuşlardır." "Bir
psikiyatrist, belki."

"Eğer hasta değilsen, kimin umurunda?" Şarabını bitirdi, sonra omuz silkti. "İkimizden süper güçlere sahip olanın sen olmasını kıskanıyorum."

"Ve kütüphanede parmaklandım."

"Sürtük," diye sırtarak cevap verdi. "Biraz daha şarap getireyim de bana güzel şeylerden bahset."

JACK

Dax, "Turkleman'la ilgilenebileceğin tek zaman aralığı restorandır," dedi. Sözlerinden memnun değildi, sadece dürüsttü.

Olasılıklar üzerinde saatlerce düşünmüş olmamıza rağmen başımı salladım. Mutfaktaydık ve Dax sanki sihirli bir şekilde yiyecek bir şeyler çıkacaktı gibi buzdolabımın kapağını açıp kapatıyordu. Yemek yapmıyordum ve yoğurt ile birkaç eski yemek artığından başka bir şey yoktu.

"Hannah'yı yemekte üçüncü kez ekemem."

Omzunun üzerinden bana baktı. "O zaman onu da yanında götür."

Pancake tezgâhın üzerine zıpladı ve ben de onu sevmek için elimi başına koydum. "Bir vuruşa mı? Delirdin mi sen?"

Sonunda kapıyı kapattı ve bana doğru döndü. "Burası bir restoran, gökdelen çatısı değil. Ayrıca, cinayet dışında orada olman seni haklı çıkarır. Bir mazeret. Randevuya çıkan başka bir çift." Pancake daireler çizerek dönmeye başladı, her tarafına sürtünmeyi seviyordu. Dax bunu fark etti ve kaşlarını çattı. "Kediler tezgahın üzerinde olmamalı."

"Bu Hannah. Onun bir işin yakınında olmasını riske atamam. Yemek yapmadığının da farkındasınız. Toksoplazmoz, tularemi ya da her ne deniyorsa ona yakalanmayacaksın." Yine de Pancake'i alıp yere bıraktım. Kuyruğunu dik tutarak, kendini beğenmiş bir eşek gibi çekip gitti.

"İnsanlarla dolu bir restoranda olacak."

İç çektim. Bu fikir hoşuma gitmedi. Hem de hiç.

"Onun yerine onu daha sonra maça götüreceğim."

"Aptal olma," diye karşı çıktı. "Her yerde kameralar ve binlerce tanık var."

"Kutuda değil."

"Maçta mı? Erkekler tuvaleti kadınlar kadar kalabalık olmasa da, bir spor müsabakasında tuvalete girip işerken yalnız kaldığınız oldu mu hiç? Bir beyzbol maçında ortalama bira tüketiminin ne kadar olduğunu merak ediyorum."

Yardım etmiyordu, sadece Hannah'yı içermeyen her seçeneği reddediyordu.

"Seçenekleri gözden geçirdik. Nitro programını paylaştı ve siz de son dakikaya sakladığınız için elinizdeki tek şey bu."

Yani daha iyi fırsatlarım varken bununla ilgilenmedim çünkü kafam Hannah'nın üzerindeydi. Ve parmaklarım onun amındaydı.

"Onu yoldan çıkaracağım."

Başını iki yana salladı. "Bunu gerçekleştirebileceğimizin ya da gerçekten öleceğinin garantisi yok."

"İ-"

Beni durdurmak için elini kaldırdı. "Biz bunu yaşadık. Restoranda olmalı."

Tavana baktım, haklı olduğunu biliyordum. Sal'in arabama takip cihazı koymaktan ve burnunu ait olmadığı yerlere sokmaktan vazgeçmesini istiyorsam, Turkleman'ı öldürmem gerekiyordu ve bunun için tek yer restorandı. "Siktir!"

JACK

Söz verdiğim gibi, gün içinde Hannah'ya adresimi mesaj attım. Jimmy Almost-Nine Fingers'ın hiçbir önerisini dikkate almadım ve kendi bildiğimi yaptım. Neyse ki işe yaradı çünkü beni engelledi ve Bayan Metcalf'ın kütüphaneyi onun için kapatmaya gönüllü olduğunu, bu yüzden beklediğimden daha erken gelebileceğini söyledi.

Bu iyi bir şeydi çünkü sevgilimi görmek için can atıyordum. Kötü bir şeydi çünkü restorana beklediğimden daha erken gitmem anlamına geliyordu. Hannah ve bir silah tüccarının aynı yerde olduğu daha fazla zaman.

Nitro'ya göre Turkleman gününü otel süitinde çalışarak geçirdi. Kapıda korumaları vardı ve muhtemelen içeride de güvenlik kameralarından göremediğimiz daha fazlası. Görünüşe göre yasadışı silah tüccarları da diğer işadamları gibi konferans görüşmeleri yapıyordu ve bu görüşmeler akşam yemeğine kadar onu meşgul ediyordu. Saat yedide başlayacak maça yetişebilmek için Denver'daki popüler bir restoranda saat beş-on beşte rezervasyon yaptırmıştı.

Bu da işi bitirme süremın yaklaşık bir saat olduğu anlamına geliyordu.

Restoranın kapısını onun için açtığımda saat çalışmaya başladı.

"Burası için doğru giyinmiş miyim?" diye fısıldadı, yakınımaya eğilerek. Yumuşak kokusu sikimin kıpırdanmasına neden oldu, ki bu bir sorundu.

"Mükemmelsin," diye fısıldadım kulağına, sonra şakağını öptüm.

Hannah'yla apartmanımın garajında tanışmıştım, kapıcı bana burada olduğunu bildirmişti. Onu yukarı çıkarıp güzel mavi elbisesini soymak ve ne tür bir seksi külot giydiğini öğrenmek yerine -ki yemeğe çıkıp Turkleman'ı öldürmek yerine yapmak istediğim buydu- gece çantasını arabasına bıraktırdım, onu benimkine götürdüm ve restorana doğru sürdüm.

Rezervasyon için kullandığım sahte soyadımı paylaştım. Gerçek soyadımı Hannah'ya söylememiştim ve arkamızdaki kapıdan büyük bir grup girdiği için duyduğundan şüpheliydim.

"Arkadaşım Dax burayı tavsiye etti, gerçi hangi çatalı kullanacağını muhtemelen benden daha iyi biliyordur."

Burası büyük olasılıkla küçük, tavşan büyüklüğünde porsiyonları, çok sayıda sosu ve Cheesecake Factory'den daha uzun bir şarap ve içki menüsüyle üst düzey bir yerdi. En sevdiği restoranın duvar dibindeki bir pizzacı olduğunu bildiğimden, Hannah'nın neden kendini yerinde hissetmediğini anlayabiliyordum. Kibirli bir büyükanne ya da kendini beğenmiş bir silah tüccarı dışında kimse burayı çekici ya da rahat bulmazdı.

Elim Hannah'nın sırtında, ev sahibesini masamıza kadar takip ederken Turkleman'ı gördüm. Masası arka duvara dayanmıştı ve yanında iki adam daha vardı. Boyutlarına ve Joey Brains ve Eyebrows'a benzer takım elbise seçimlerine bakarak onları korumaları sandım.

Hannah'yı Turkleman'a sırtını veren koltuğa yerleştirdim ve karşısına oturduğumda, onun yarım kabuklu istiridye yişiini net bir şekilde görebildim. Nitro'nun raporundan

altmış bir yaşında, kel ve erkeksi Akdenizli atalara sahipti. Telly Savalas ve birinin İtalyan *nonnisi* bir araya gelse bu adamı yaparlardı.

Yere koymadan önce menüye şöyle bir göz attım. Bunlar restoranlarda hep biftek olurdu.

Menüye bakarken Hannah'yı inceledim. Saçları gevşek bir topuz şeklinde toplanmıştı ve dalları yüzünü çevreliyordu. Koyu renk gözleri makyajla parlatılmıştı ve dudakları yumuşak ışıktaki parlıyordu. O kadar güzeldi ki canımı yakıyordu. Neden benimle oturuyordu? Onun ilgisini nasıl çekmiştim ki? Elbette onu parmaklarımla boşaltmıştım ama sadece seks becerisi olan biri olmadığımı düşünmek hoşuma gidiyordu.

Aramıza bir sepet ev yapımı focaccia ve bir ramekin tereyağı konuldu.

Hannah menüsünü bıraktı ve bana doğru baktı.

"Bana Dax'tan bahset," dedi ve tuzlu ekmekten bir dilim alarak bıçağıyla üzerine bolca tereyağı sürdü. Bir parça kopardı ve ağzına attı.

Başparmağındaki yağ lekesini yalamasını izledim.

"Ne?" diye sordum. Şaşkınlıkla sordum.

"Dax," diye seslendi, sonra parçayı ağzına tıktı. İnledi ve çiğnedi. "Tanrım, çok güzel."

Sikeyim. Onun ekmek yemesini izlemekten ve süt ürünleri yüzünden neredeyse orgazm olmasını dinlemekten tahrik olmuşum. Kendim için bir parça aldım. Tereyağını da eksik etmedim ve yarısını ağzıma attım. Turkleman omzunun üzerinden konuşuyor, beyzboldan ya da sopayla birini öldürmekten bahsettiğini belli edecek şekilde el kol hareketleri yapıyordu.

"İlkokulda tanışmıştık," dedim yutkunduktan sonra. Ekmek çok güzeldi. "Babasının bir dövüş salonu vardı ve annem sürekli çalıştığı için ben de orada takılıyordum.

Başımızı belaya sokmadığımız zamanlarda. Hâlâ çok iyi arkadaşız."

"Seni bir çocuk olarak görebiliyorum." "Öyle mi?" Merak ettim.

Başını salladı. "Bahse girerim çocuk boy takımların içinde çok sevimliydiniz."

Ona eğlenmediğimi söyleyen bir bakış attım ama gerçekten eğlenmişim.

"Annen seni tek başına mı büyüttü?" diye sordu.

Ben cevap verirken bir parça daha ekmek kızarttı. "Ben sekiz yaşındayken babam evi terk etti. İki, bazen üç işte çalışmaktan başka çaresi yoktu. Bu yüzden onu çok fazla göremedim. Sonra da öldü. Dax ve babasıyla yaşadım, bu yüzden sisteme girmedim."

Yüzündeki gülümseme gitmişti ama gözlerinde acıma görmedim. Bana tereyağlı ekmek dilimini uzattı. Ben de ondan aldım, parmaklarımız sürtündü. Statik elektrik küçük bir zap ile geri döndü.

"Yani takım elbiseler yeni bir şey mi?"

Omuz silktim, bir ısırık aldım. "İstediğin iş için giyin, öyle demezler mi?"

"O zaman sen gerçekten bir cenaze levazımatçısıydın."

Gülümsemekten kendimi alamadım. "O kadar heyecan verici bir şey değil. Dax ve ben üst düzey müşterilerin sorunlarını çözmelerine yardımcı olan bir şirket işletiyoruz." Bu benim standart cümlemdi. Çoğu insan başını salları ve daha fazlasını sormazdı. Hannah öyle değildi.

"Ne tür sorunlar?" diye sordu.

Turkleman ayağa kalktı. Beyaz bir elbise gömleği ve spor ceket giymişti, kravatı yoktu. Odanın diğer ucundan, açık yakasından görünen koyu renk göğüs kıllarını görebiliyordum. Restoranı boydan boya geçerek tuvaletlere yöneldi.

Şimdi benim şansımdı.

Hannah'ya baktım ve ona küçük bir gülümseme sundum. "Tuvaleti kullanmam gerekiyor. Hemen döneceğim."

Başıyla onayladı. Ayağa kalktım, sonra elimde bir dilim

Hannah tereyağlı ekmekle bir adamı öldürmeye gittim.

JACK

Hay sikeyim. Turkleman tuvalette değildi. Koridorun sonundaki acil çıkışta cep telefonuyla konuşuyordu. Bana öylesine bir bakış attı ama dikkati telefonundaydı. Onu öldüreceğimden haberi yoktu. Ben sadece başka bir lokantacıydım.

Ancak, koridorda kadın ya da erkek herhangi biri karşıma çıkabilecekken bu işi yapamazdım. Unisex tuvaletlerden birine girmekten ve çıkmadan önce beklenen birkaç dakikayı beklemekten başka çare yoktu.

Gittiğimde koridor boştu ve diğer unisex banyonun kapısı hafifçe açıktı, bu da onun gittiği anlamına geliyordu.

"Siktir," diye mırıldandım, bir elimi enseme gezdirirken. Zaman tükeniyordu.

Hannah'nın garsonla konuştuğu masaya geri döndüm.

"İşte orada," dedi bana o muhteşem, masum gülümsemesini vererek. "Ne istediğini biliyor musun?"

Evet, Turkleman öldü ve sen benim yatağımdasın.

Koltuğuma yerleşirken ona "Sipariş verdin mi?" diye sordum.

Başını salladı. "Somonu ben seçtim."

Siyah pantolon ve beyaz gömlek giymiş olan garson sabırla bekledi.

"Biftek, orta," dedim.

Menülerimizi uzattık ve hafif bir selamla gitti.

Bakışlarımı tekrar Hannah'nın omzuna kaydırduğımda Turkleman'ın yerine oturduğunu, garsonun omzunda kocaman bir tepsiyle yemeklerini getirdiğini gördüm.

O yemek yerken onu öldüremezdim, bu yüzden Hannah'ya odaklandım.

HANNAH

Bir anda Jack bakışlarını bana çevirdi. Etkileyici ve neredeyse büyüleyiciydi. Bu gece -sürpriz!- bir takım elbise giymişti. Siyah gömlek üzerine siyah kravat. Aynı derecede koyu renk saçları ve saat beş yönündeki gölgesiyle tehditkâr görünüyordu. Ama gözleri sıcak ve bakışları neredeyse yumuşaktı, sadece benim için.

"Annen bir kitapçı açmak istediğinden bahsetmişti."

Dudaklarımı yaladım. Gözleri hareketimi takip etti.

Sepette kalan ekmeğe göz attım ama iki dilim yediğimde kendimi domuz gibi hissettiğim için vazgeçtim. Tanrım, çok güzeldi.

"Evet. Aşk romanları milyar dolarlık bir endüstri. Annemin deyimiyle *bu tür kitaplara*" -parmaklarımla tırnak işareti yaptım- "doymak bilmez bir talep var. Bir iş planım var, mağazanın yerleşimi çoktan planlandı."

"Coal Springs'de mi?"

Başımı salladım. "Evet. Küçük olmasına rağmen para harcamaya hevesli büyük bir turizm endüstrisi var. Ana cadde üzerinde bir

boş dükkan."

"Seni durduran ne? Sakın bana ailenin seni engellediğini ya da bir patates salatası kamyonu açmanı istediğini söyleme."

Gözlerimi devirdim, sonra ayıldım. "Hayır, sorun onlar değil. Ya da annemin garnitür takıntısı. Burayı açmak için biriktirdiğim para sağlık harcamalarımaya gitti."

Kaşlarını çattı. "Küçük işletme kredisine ne dersiniz?"

Bir an beyaz masa örtüsünü inceledim, sonra Jack'e baktım. "Teminat yok."

Yapmak istediğim son şey iç karartıcı bir konuşma yapmak ya da ne kadar parasız olduğumu belirtmekti, bu yüzden gülümsedim. "Ailemin desteği ne olursa olsun bir gün olacak."

"Hep böyle miydiler?"

"Ne? Küstah, duyarsız ve düpedüz deli mi?"

Omuz silkti. "Kendini beğenmiş ve önemsiz diyecektim ama onlar senin ailen ve duygularını incitmek istemiyorlar."

Gülümsedim, çünkü *gerçekten* kendileriyle ilgiliydiler. "Okumayı hep sevmişimdir. Bir hikâyenin içinde kaybolmayı. Gördüğünüz gibi, Perry ve Briana... çok. Ailemin dikkati hep onların üzerindeydi. Muhtemelen ben o kadar muhtaç olmadığım için göz ardı edildim."

"Sessiz bir bağımsızlığın vardı."

Ekmek bıçağımla küçük tabaktaki tereyağını döndürdüğümü fark ettim ve bıçağı yere bıraktım.

"Onlar bu şekilde görmüyorlar. Beni zor biri olarak görüyorlar."

Başını iki yana salladı. "Bu hiç mantıklı değil çünkü erkek kardeşinin bir tarikat lideri ve kız kardeşinin de-"

Sözleri kesildi ve bakışları hafifçe kaydı.

Kaşlarımı çattım. "Jack?"

Ayağa kalktı. "Tuvaleti kullanmam gerek."

JACK

Bu kez Turkleman tuvaletlere doğru yöneldiğinde gerçekten de bir tuvalete girdi. Biliyordum çünkü tuvaletlerden birine girdiğini görecektim kadar hızlı yetişmişim ona. Kapı kapanmadan ve kilitlenmeden önce ayağımı içeri soktum.

Bakışları şaşkınlıkla benimkilere kaydı.

Başını eğdi. "Diğerini al."

"Olmaz." Artık paradan daha fazlasıyla motive olmuşum. Sal bu herifin ölmesini istiyordu. Yaşamak için ne yaptığını öğrendikten sonra, ben de onun ölmesini istedim. Dünya onsuz daha iyi olurdu. Ama şimdi Hannah da beni motive ediyordu. Dışarıda tek başınaydı ve bu çok yanıltıcı.

Gözlerimi Turkleman'dan ayırmadan içeri doğru ilerledim. Kel kafası lavabonun üzerindeki ışıkların altında parlıyordu. Banyoda silah kullanmaya hazır olduğundan şüphe etsem de yine de dikkatliydim.

"Ne oluyor lan?"

Cevap vermedim, sadece uzandım, bir elimle ensesinden, diğer elimle çenesinden tuttum ve

boynunu. Ellerimin arasında sarktı.

Kapı belli belirsiz çalındı. "Jack? İyi misin?"

Başım kapalı kapıya doğru savruldu.

Hannah. Kahretsin.

Neyse ki sürgüyü çevirmiştim, kimsenin mahremiyetine girecek değildi ya. Yine de beni işerken görmek bir şeydi. Beni ölü bir adamla görmek başka bir şeydi.

"Bir saniye içinde çıkacağım," diye seslendim, nefes nefese.

Kalbim güm güm atıyordu ve bunun nedeni kollarımda ölü bir adam olması değildi. Her saniye daha da ağırlaşıyordu.

Siktir!

Tamam, şu işi hallet ve Hannah'yı buradan götür.

Turkleman'ın bir gümbürtüyle yere düşmesine izin verdim ve lavabonun altındaki hattı gevşetmek için çömelerek işe koyuldum. Hemen yere su fişkırtmaya başladı. Sonra Turkeman'ın kafasını sert fayansa vurduğum, böylece kayıp düşmüş gibi göründü.

Kartal gözlü bir dedektif bu kalitesiz çabanın ötesini göremezdi, ancak bir süre için yanlış yönlendirmeye neden olabilirdi. Belki de Turkleman'ın adı sisteme düşene ve FBI ya da Interpol ölüm haberini alıp olaya el koyana kadar. Bunun bir suikast olduğunu bilirler ve muhtemelen kimin yaptığını umursamazlar.

Yine de burada güvenlik kamerası olmadığından emin olmak ve varsa da temizlemek için Dax ve Nitro'nun yardımına ihtiyacım vardı. Kesinlikle banyoda değil ama belki koridorda, özellikle de Hannah'nın da görüntülerde olacağı düşünülürse. Zekice bir şey aramak için zaman ayırmadım.

Telefonumu çıkarıp Dax'e mesaj attım.

Beşinci koridoru
temizleyin.

Bunun ne anlama geldiğini ve ne yapması gerektiğini bilirdi. Ölü adama ve yere yayılmaya başlayan suya son bir kez bakarak iç çektim.

Lanet olsun. Hayatımda bu saçmalığa ihtiyacım yoktu. Döndüm, banyodan çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım.

Hannah orada durmuş, endişeyle bekliyordu.

"İşte." Küçük pembe bir tableti bana doğru itti.

Ona baktım, ölü adamdan kız arkadaşıma geçmeye çalışıyordum.

"Bu ne için?" Ne yapacağımı şaşırmış bir halde sordum.

"Miden için. Üç gece üst üste yemek yedik ve her seferinde yarıda bırakmak zorunda kaldın. Laktoz intoleransın mı var? Eğer öyleyse sorun değil."

O anda, gözlerim onun gözlerindeyken, bağırsak sağlığım için duydukları endişeyi gördüğümde aşık oldum.

HANNAH

Cevap vermek yerine beni öptü. Diğerlerinin aksine, bu seferki gerçekten tatlıydı. Hatta saygılıydı. Daha fazlasını anlamama fırsat vermeden geri çekildi ve elimi tuttu. "Senin içinde olmam gerek."

Ne? Yemeklerimiz masamızdaydı ve soğuyordu.

"Ama-"

"Kıçımda bir sorun yok. Sorun olan mavi taşaklarım. Bana yardım edebilir misin?" Tabii ki evet.

Tamam, üst üste üçüncü gecedir yemeğimizi bitirmiyorduk. Bu sefer, yine de yemeğin ortasında ayrılırken, ben de onunla gidiyordum.

Gözleri benimkileri arıyordu. Bekliyordu.

Başımı salladım, çünkü benden onay istiyordu. Burada, banyo koridorunda, beni becermek istediğini söylüyordu ve ben ve vajinam da bunu kabul ediyorduk. Tüm kalbimle.

Hırlaması mümkündü. "Hadi gidelim."

Elimi tuttu ve beni masamıza geri götürdü, sonra cüzdanını çıkaracak kadar uzun süre tuttu ve

El değmemiş yemeklerimizin bizi beklediği masaya birkaç yüzlük attım. Evet, yüzlükler.

Garson anında yanımızda belirdi. "Yemekleri paket yaptıracağız."

Tabaklarımızı alıp toplamak için geri çekildiğinde Jack eğildi ve kulağıma fısıldadı. "Bir kez yeterli olmayacak, güzelim. Besinlere ihtiyacın olacak."

Aman Tanrım.

JACK

Hannah'yı arabama tıktırdım ve birkaç dakika içinde daireme geri döndüm. Sessizdi ama kıpır kıpırdı. Ellerini kucağında sıktı. Bacaklarını çaprazlayıp açtı. Amı mı ağrıyordu?

Konsolun diğer tarafına uzanarak büyük elimi onunkinin üzerine koydum. Bir statik elektrik kıvılcımı bizi zıplattı.

Nefes nefese kaldı. "Bu neden sürekli oluyor?"

Gözlerimi önce ona, sonra tekrar yola çevirdim. "Birlikte güçlüyüz. Şimdi, külot."

Gözlerini kırptırdı. "Ne?"

Elimi kaldırdım, parmaklarımı şaklattım. "Bana külotunu ver."

"Burada mı?" Karanlık şehir merkezine göz gezdirdi. Etrafta insanlar ve başka arabalar vardı ama rastgele bir cipin içinde ne olduğu kimsenin umurunda değildi. "Şimdi mi?"

"Muhteşem, kütüphanede elimi eteğine soktum ve parmaklarımı herkesin görebileceği şekilde amının derinliklerine gömdüm. Şimdi utanıyor musun?"

Aşk kitaplarındaki gibi, erkeğin kontrolü ele almasını istiyordu. Kızın neye ihtiyacı olduğunu bilse bile

kendini tanımayabilirdi. İhtiyacı olanı almasını sağlamak için ne kadar zorlayacağını biliyordu.

Bir an için kendisiyle savaştı, sonra ellerini kalçalarından yukarı kaydırđı, mavi elbisesinin etekleri de onunla birlikte gitti. Evet. Şüphelendiğim kadar yaramazdı.

Beyaz külotunun görünmesini izledim. Sonra onları aşığı itti, bir sandaletli ayağının üzerinden geçirdi, sonra diğerinin. Onları havaya kaldırdı ve ıslak olduklarından emindim çünkü onun uyarılma kokusu havayı doldurdu.

Bir korna çaldı ve şeridime geri döndüm.

Göz ucuyla, dolgun dudaklarında oynaşan sırıtışı gördüm.

Lanet olsun, beni öldürecekti. Ve mavi toplardan değil.

Pamuk parçalarını ondan kaptım ve kokladıktan sonra takım elbisemin cebine koydum. Dünyanın en güzel kokusu. Sonra yola odaklandım. Ve gaza bastım.

HANNAH

Jack binasının yeraltı garajına park etti. Yanıma geldi ve çok süslü SUV'den inmeme yardım etti ve kendi arabamdan gece çantamı aldıktan sonra beni asansöre götürdü.

Elbisemin eteklerinin altında çıplaktım. Komando olmak onu... havadar yaptı. Tek umudum elbisemin arkasında ıslak bir leke olmamasıydı.

Bunların hepsi bariz bir ön sevişmeydi. Onun için çıplak kalmak. Çıplak olduğumu biliyordu. Külotumun cebinde olduğunu. Daha önce kimseyle yaşamadığım bir yakınlıktı. Ve ateşliydi. Hatta seksiydi. *Kendimi* seksi *hissediyordum*.

Asansörün kapıları açıldı ve eliyle beni içeri soktu. sırtıma vurdu. Araba yükselirken, yiyecek paketini ve gece çantamı yere bıraktı ve kontrol panelindeki durdurma düğmesine bastı.

Sonra bana döndü.

"Jack-"

"Seni tatmalıyım."

Tadıma bakmak mı? Kitaptaki gibi. Aman Tanrım. Durmuş bir asansör kabinde beni tatmak istediği için çıplak kalmıştım.

Etrafıma bakındım. Belli ki yalnızdık. Duvarlar ahşap kaplamalıydı ve kalça yüksekliğinde pirinç bir korkuluk vardı. Süslü, arabası gibi. Ama ne kadar lüks bir yer olursa o kadar çok kamera olduğunu bilecek kadar çok televizyon programı izlemiştim. Her yerde. Yakalanma ihtimalinin verdiği heyecan, kaydedilmekle aynı şey değildi.

Önümde dizlerinin üzerine çöktü. Artık daha uzundum ve ellerimi omuzlarına koydum. Bakışları ateşliydi, neredeyse yakıyordu. Yanakları kızarmıştı ve onda bir vahşilik vardı. Elleri yavaşça baldırlarımdan yukarı kaydı, sonra daha da yukarı. Elbisemi kaldırırken bana, "Bu benim özel asansörüm. Kamera yok."

Sonra ellerini belime koydu, elbisem kıvrıldı ve bileklerine sıkıştı.

Altım çıplaktı ve o bana bakıyordu. Sıska değildim. Çukurlu kalçalarım ve karnımda hafif bir kamburluk vardı. Bir sürü kıvrımım vardı. Tüm bunlar bende kompleks yaratmaya yetiyordu ama o bana bakıyordu. Bakımlı, traşlı ve tıraşlı olduğum için temiz ve düzenliydim, ama kadın kısımları tuhaftı. Ya düşündüyse-

"Muhteşem amına koyayım," diye homurdandı, sonra sanki bir saniye daha dayanamayacakmış gibi bacaklarımdan birini kaldırıp omzuna attı, sonra da ağzını üzerime koydu.

Bana uzun bir yalama verdi, sonra klitorisimi buldu ve fiskeledi. Sonra tekrar.

"Siktir," diye seslendim, tavana bakarken başım arkaya doğru eğildi. Çok iyi hissettiriyordu. Sıcak nefesi, dilinin yetenekli girdabı ve... oh! Kalın bir parmağını içime kaydırды ve büyülü bir kıvrım yaptı. "İşte!"

Ellerim omuzlarına tutunmaya çalıştı ama o çok kaslıydı. Ellerim kısa saçlarına dolanmak ve onu kendime çekmek için yukarı kaydı. Boşalmaya çok yaklaşmışım. Gülünç derecede yakın. Eğer biraz beyin hücrelerim çalışsaydı, beni oraya daha da hızlı götürebileceğini fark ederdim.

Kütüphanede bir gün öncesinden daha iyiydi. Dil ve parmaklar tek başına parmaklardan daha iyiydi.

Parmak uçlarımda yükseldim ve kalçalarımı ona doğru yuvarladım. Kavrayışı sıkılaştı, beni tam istediği yerde tutuyordu.

Çünkü beni açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi yiyordu. Akşam yemeğini kaçırmıştı.

JACK

Boşaldığında adımın sesi asansörün duvarlarında yankılandı. Kahretsin evet, neredeyse çığlık attı. Parmakları saçlarımı çekiştiriyor, zevkini çıkarırken bacağı beni amına doğru çekiyordu.

Kendine gelirken onu tuttuğum gibi iç uyluğunu öptüm. Sonra bacağına indirdim, kalktım ve elimin tersiyle kaygan ağzımı ve çenemi sildim. Kahretsin, tadı çok güzeldi.

Elimi uzatıp asansörü tekrar hareket ettirmek için düğmeye bastım. Hiçbir şey söylemedik, onun yerine o nefesini tutmaya çalışırken birbirimize baktık. Yanakları kızarmış, gözleri çılgına dönmüştü.

Dudaklarımda beliren sırıtmaya engel olamadım. Bakire değildi ama ona seksin yatakta misyonerden daha fazlası olduğunu göstermeyi seviyordum. Bu bir bakıştı. Tatlar. Alay etmek.

Kapılar açıldı ve elini tutup kendime çektim ve omzuma attım.

"Jack!" diye bağırdı, sırtıma vurarak.

Dairemden yatak odama doğru ilerlerken karşılığında kışına bir tokat attım ve-

Bekle!

Kahretsin, nazik olmalıydım. Asansörde vahşiydim ama sert değildim. Her geçen saniye onun içinde olmak için daha da çaresizleşiyordum, ama onu yatağa atmak olmazdı.

Onu dikkatlice omzumdan indirdim ve kıymetli bir hazine gibi ortaya koydum. Elbisesinin etekleri yamuktu, ama hala beline kadar gelmemişti, bu çok utanç vericiydi.

O amcık. Çok güzeldi ve tadı da çok güzeldi. Tatlı. Yapış yapış.

Sıcak. Sıkı.

Her tarafı dağınık ve tatmin olmuş haldeyken mükemmeldi ve ona zarar veremezdim. Onu birazcık bile incitmek beni öldürürdü. Bir saat önce bir adamın boynunu kırmıştım. Neler yapabileceğimi biliyordum ama onunla yapamazdım.

Sonunda. Onu tam olarak istediğim yere getirmiştim. Ama fantezilerimde çıplaktı ve bu kolayca düzeltilebilirdi. Ona karşı olan arzularımı dizginlemem gerekiyordu. Onu nasıl becermek ve benim yapmak istediğime dair fantezilerimi yumuşatmalıydım. Mia'ya karşı Colin olamazdım.

Yatağın üzerine diz çöktüm ve onun üzerine doğru emekledim, yüzünü kavradım ve onu tatlı tatlı öptüm. Vücudu benimkinin altında yumuşak ve sıcaktı ve neredeyse tüm ağırlığımı onun üzerinde tuttum. Daha fazlasına ihtiyacım vardı, çenesi boyunca, boynundan aşağı ve elbisesinin V kısmına kadar öptüm, yemyeşil göğüslerinin kabarıklıklarını örnekledim, sonra amına doğru aşağıya indim. Ben bir bağımlıydım ve o da benim uyuşturucumdu.

"Jack?"

Başımı kaldırdım ve ona baktım. "Ne yapıyorsun?" diye sordu, gözlerini kocaman açarak. "Umarım asansörden sonra anlaşılır."

"Evet, ama yine mi?"

"Hiç amını yiyen bir erkek olmadı mı?"

Her iki şekilde de cevap verebileceği için kızgındım. Bencil eziklerle birlikte olduğu için ya da başka birinin onu bu şekilde tatmin etmesine kızmıştım.

Başını salladı, koyu renk saçları ten rengi yorganımın üzerine yayılmıştı.

Sikeyim. Onun ilklerinden birini aldım. "Peki ya sen?"

"I Aşk Kedicik, Muhteşem. I olabilir kal aşağı Burada saatlerce."

"İhtiyacım var..." Sözleri bir nefesten daha fazlaydı.

Nefesimin şişmiş kıvrımlarını havalandırmasına izin verdim. "Ne? Neye ihtiyacın var, güzelim?"

"Sen."

Gülümsemekten kendimi alamadım. "Oh, beni yakaladın."

Başını iki yana salladı. "Hayır, hepiniz. Aşağıda olmaz. Kitaptakini istiyorum."

Nefesimi içime çektim, geriye doğru ittim, böylece topuklarımın üzerinde diz çökerek kalçalarına yaslandım.

Yatağımda yatarken inanılmaz görünüyordu. Tıpkı hayal ettiğim gibi. Hem de çok hayal etmişim. Yine de- "Riske atamam."

Kaşları biraz çatıldı. "Ne riski? Doğum kontrol hapı kullanıyorum, test yaptırđım ve temizim."

Bir elimi kalçasına koydum, yumuşak tenini nazikçe okşadım. "Bunu bilmek güzel. Seni incitmek istememiştim."

Dudağını ısırđı, beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Seks yaparken bana zarar vereceğini sanmıyorum. Tabii bebek kolu gibi bir şeyin yoksa."

"Kukun beni kaldırabilir," diye ona güvence verdim. "Başın için endişeleniyorum."

Sönen bir balon gibi iç çektı. "Oh, Jack. Başım iyi. Dikkatli olmama gerek yok."

Elimi tuttu ve yukarı kaldırdı. Benimkine kıyasla onunki çok küçüktü. Yumuşaktı. Benimki gibi kaba ya da sert değildi. Dövüşmekten parmak eklemlerim şişmişti. Yara izleri.

"Belki de sert istiyorumdur."

Dudaklarından dökülen bu sözleri duyunca neredeyse boxerımın içine boşalıyordum. Onu alabileceğim tüm yolların görüntüleri kafamda b e l i r d i . Sert. Pis. Sert.

"Benim iyi kızıma ne oldu?"
Gülümsedi. "İçimdeki kötü kız oynamak istiyor."

HANNAH

Sözlerim üzerine Jack'in bakışları karanlık ve yırtıcı bir hal aldı. Söylediğime inanmadığım sözler. Bana baktı, her santimime. Sanki planlar yapıyordu, hatta belki de yapmak istediklerinin bir listesini.

"Hiç böyle bir şey yaşamadım ve sanırım bunu istiyorum," diye ekledim, aniden çok ileri gittiğimden endişelendim. "Ama-

Gözleri benimkilerle buluştu, muhtemelen sesimdeki endişeyi duymuştu. Onunla seks yapmakla ilgili değil. Hayır. Bunu istiyordum.

"Ama ne?"

"Ama bu konuda iyi değilim. Sekste. Eminim çok fazla seks yapmışsındır ve muhtemelen bunu senin için iyi hale getirmeyeceğim."

"Konuşmayı kes," diye tersledi. "Jack."

"Konuşmayı kes yoksa seni susturmak için ağzına koyabileceğim bir şey var."

Aman Tanrım.

Gözlerini kapadı ve alçak ve derin bir sesle inledi. "Söylediğim şeyin seni tahrik etmesi, bundan hoşlanacağını gösteriyor."

"Ben... bilirsin, adamı memnun etmedim. Kevin şişman olduğumu düşündü."

"Aldatan eski sevgilini mi kastediyorsun? Ölecek olan ya da en azından ömür boyu sakat kalacak olan."

"O ve üniversitedeki adam."

Çenesi sıkılmıştı ve onu üzmüştüm. Altından kalkmaya çalıştım ama ağırlığını üzerime vererek hareket etmemi engelledi.

"Tahmin edeyim. Sen gelmedin."

Dudağımı yaladım ve başımı salladım. "Gördün mü? Demek ki bir şey var-"

"Eğer bir sorunun olduğunu söylersen, seni ters çevirir ve kışına şaplak atarım."

Bir saniye yüzümü inceledi, sonra beni itti. Ne planladığını anlayamadan beni hiç de hanımefendiye yakışmayacak bir şekilde yüzüstü çevirdi. Yatağı kocaman ve pelüştü, yatak takımları da cipi kadar süslü ve pahalıydı. Elbisemin eteklerini yukarı doğru çevirirken serin havayı popomda hissettim.

Bir el kalkık kışma hafif bir şaplak indirdi. Önce ses, sonra da hafif bir acı hissettim. Gerçekten acımadı ve hızla ısıya dönüştü.

"Jack!" Ayaklarımı tekmeledim ama o dizlerinin üzerine çökmüş, kalçalarımın üzerinde duruyordu.

"Senin hiçbir sorunun yok, güzelim."

Swat.

"Şişman değilsin. Ya da fazla kilolu. Ya da o saçma kelimelerden herhangi biri. O salaklar gerçek erkek değillerdi. Gerçek bir erkek kadınına bakar."

Swat.

"Ow! Ona şaplak atarak mı?"

"Eğer ihtiyacı olan buysa. Kötü bir kız olmak istediğini söylemiştin. Kötü kızlar dayak yemeyi sever. Eminim bunu kanıtlamak için amından sular damlıyordur."

Eli popomda gezindi, sonra arkamdan kavradı. Önce irkildim, sonra inledim. Hâlâ ıslaktım. Hayır hala değil,

ama *daha fazlası*.

Sözleri, hareketleri, şaplak atması... Hiç bilmiyordum. Okudum ve yaparken tahrik oldum, ama bu bir kitapta vardı. Bu mu? Jack *çok* gerçektir.

"Kütüphanede parmaklarıma boşaldın. Sen sadece geldin Asansörde yüzümün üzerinde. Tadın lanet dilimde."

"Ama seni tatmin eden ben değildim."

Bir kolunu belime dolayarak kalçalarımı yukarı kaldırdı, böylece dizlerimin üzerine çöktüm, yanağım hala üç milyon iplikli yatak gibi hissettiren şeye bastırılmıştı.

"Aman Tanrım, Jack, nesin sen-" Ağzını üzerime koydu. "AMAN TANRIM."

Kıvrandım, kığım havada olduğu için kesinlikle utandım ve o her şeyi görmeye kalmadı, yaladı da. Yukarıdan aşağıya, ve aşağıdan kastım *kıçımdı*. "Jack!"

"Canını yakıyor muyum?" diye sordu, nefesi üzerinde dalgalanıyordu. şişmiş etimi. Sonra parmakları üzerinde kaydı. İzini sürdü. Öğrendi.

"Hayır."

"Çok mu sertim?"

Beni tartaklıyordu ama manevralarımı kolayca yapıyordu ve şaplak atması disiplinden çok bilimsel bir uyarılma ve ilgi testi gibiydi. Ve ben bunu istedim çünkü aşk kitaplarında okuduğum *sertlik* arzuladığım bir şeydi.

Jack işin içindeyken kurgu ve gerçeklik birbirinden çok farklı şeylerdi.

Kıvranıyordum çünkü artık çok nazik davranıyordu. Dokunuşu o kadar hafifti ki zar zor dayanabildim. Asansör orgazmından o kadar etkilenmişim ki, neredeyse orgazm olacaktım.

"Hayır," diye cevap

verdim. "Güzel."

"Şşş. Sert davranmıyorum."

"Ama sen-"

Perry muhtemelen haklıydı. Büyük günah işliyordum. Ve bu çok iyi hissettiriyordu.

"Aslında, *çok* ama *çok* nazık davranıyorum."

İnledim, kıcıımı oynattım, söylemeden daha fazlasını istediğimi anlattım. Çünkü söylersem, bu beni ne tür bir kadın yapar? Kütüphanedeki gibi parmaklarını içimde hissetmek istiyordum. İçimde başka bir şeye ihtiyacım vardı. Büyük ve sert. İkisi de olmalıydı.

"Hâlâ sertlik istiyor musun?" diye sordu, kalçamın arkasını öperek.

"Bir ton kayganlaştırıcı ve çok daha fazla ön sevişme olmadan kıcıma bir şey sokmayacaksın."

Tenime karşı gülümsediğini hissettim. "Anladım, ama benim düşündüğüm bu değildi."

"Evet, hâlâ sert istiyorum." İstiyordum çünkü amımı okşamaktan başka bir şey yapmıyordu. Daha fazla ıslanamayacağımı düşünmüştüm ama ihtiyaçtan neredeyse damlıyordum. Heyecan içinde sıkıldım. "Evet, bana anlatılamayacak kadar kaba şeyler yapmanı istiyorum."

"O zaman bir güvenli kelimeye ihtiyacımız var."

"Güvenli bir kelime mi?" Aklında ne tür bir sertlik vardı? "Peki ya... trambolin?"

Tatlı ve pis biriydi. Elimde olmadan yatağa doğru güldüm.

"Tamam mı?"

"Evet. Sadece.... bir şeyler yap!" "Peki efendim."

JACK

Amcığına bayılmıştım. Ellerim kalçalarında onu arkadan açık tutarken, her şişmiş santimini yaladım ve öğrendim. Nefesini kesen şeyi. İrkilmesine. İnleten. Damlatan. Sonra parmaklarımı içine soktum, adım boğucu bir şekilde inlediğinde gizli tatlı noktasını biliyordum. Kıcıyla oynamayı düşünmesi ve bunu istemesi buna dahil değildi.

Onunla dalga geçmeyi, terli ve çaresiz bir karmaşa haline gelene kadar onunla uğraşmayı dört gözle bekliyordum.

Ama şimdi değil. Onu her zaman tatmin edeceğimi bilmeye ihtiyacı varken olmaz. Eski sevgililerinden biri olmadığını. Kırılmadığını. Çekici olmadığını.

Ona trambolin dedirtmek için asla bir şey yapmazdım. Onu asla çok zorlamazdım. Asla ona kaldırabileceğinden fazlasını vermezdim. Çünkü onu azdıran şey, beni de azdıırırdı.

Onu hızlıca orgazma ulaştırdım ki tepki verdiğini anlasın - sırlıslık olması yeterince kanıt olmasa da. Ve **çok** seksiydi.

Doymuş, memnun bir yığın halinde yatağıma yığıldığında, ben
elimin tersiyle ağzımı bir kez daha sildim.

Yemyeşil kalçalarının arasında saatler geçirebilirdim. Günler. Karşılık vermek zorundaymış gibi hissetmesi bunu anlamadığı anlamına geliyordu. Evet, onu boşaltmayı kendi boşalmamdan daha çok istiyordum. Ve evet, boşalmayı gerçekten çok istiyordum. Ama onun kaydığını ve daha fazlası için beni ittiğini hissetmek bana muazzam bir tatmin ve bir ton mağara adamı gururu veriyordu. İnlemeleri. Amının daha fazlası için ağlaması.

Tepkisiz değildi. Parmağım bakire kıcını okşarken kalçaları yukarı kalkmıştı. El izim solgun teninde pembenin güzel bir tonuydu. O kadar sınır tanımıyordu ki. Yalvarıyordu. İnliyordu. Mükemmeldi.

Sekste berbat değildi. Bunu ona her seferinde bir orgazmla kanıtlayacaktım ve eğer mecbur kalırsam, o zamana kadar onu yatağında tutacaktım. Ve henüz kıyafetlerimi bile çıkarmamıştım.

Bunun değişme zamanı gelmişti.

HANNAH

Jack'in neden olduğu ikinci orgazmımdan sonra gözlerimi açtığım da, yatağın ayak ucunda durmuş kıyafetlerini çıkarıyordu. Daha önce yatak odasını pek görme şansım olmamıştı ama bir tasarımcının elinden çıktığı belliydi. Duvarlar, halı ve yatak takımları taba ve kremin çeşitli tonlarındaydı. Mobilyalar kesinlikle IKEA'dan alınmamıştı. Ama dekor umurumda değildi. Jack'e takılmışım, soyunuyordum.

Takım elbise ceketini silkti ve yere bıraktı. Ardından kravatını gevşetti, başının üzerinden çekti ve bıraktı. Sonra gömleğini çıkarmaya başladı, önce bir bileğinin sonra diğerinin düğmesini çözdü. Tüm bu süre boyunca bana bakıyordu.

Ben, muhteşem bir yığın halinde yüzüstü uzanmışım, elbisem belime dolanmış. Gözler tembelce vücudumda geziniyor.

Benim için bu bir zevkti. Jack'in kıyafetlerini çıkarmasını izlemek destansı bir gösteriydi.

Yatağa atlayan bir kedi beni ürküttü. Jack'in evcil bir hayvanı olmasını beklemiyordum, hele ki teknik olarak penis engelleyici olan kabarık bir kedi.

Jack iç çekti. "Bu Pancake." Kediye kaptığı gibi salona taşıdı ve yere bıraktıktan sonra kapıyı arkamızdan kapattı.

Yatağın ucuna geri döndüğünde, "Bir kedin olduğuna inanamıyorum," dedim.

"Yatağında olduğuna inanamıyorum," dedi gömleğinin düğmelerini çözerken. "Uçaktan beri bunu hayal ediyordum."

"Beni yatağında hayal ettin... o uçuşta?"

"Eşyalarını baş üstü bölmesine koyarken kışının mükemmel görüntüsünü bana verdiğin için."

Sözleri ve vücudu karşısında şaşkınlıktan ağzım açık kaldı.

Yerdeki ceketle birleşince doğruldum ve yatağın ayak ucuna doğru süründüm. Dizlerimin üzerine çıktığımda tam önümdeydi. Vücudu mükemmeldi. Orantılı. Kaslıydı. Düz, esmer meme uçlarının arasında bir tutam kıl. Daha aşağıda, o yontulmuş karın kasları. Ve daha da aşağıda, Tanrım, bir aşk romanı gibi değildi. Pantolonunun içinde kaybolan o derin V.

Ama ona uzanmamı, parmaklarımı sıcak teninde gezdirmemi sağlayan şey tüm bunlar değildi. Dövmeleriydi. Uçakta bileğinde bir tanesinin ipucunu görmüştüm. Ama şimdi sanatının ne kadar geniş olduğunu biliyordum. Sol kolunda renkli ve karmaşık bir kol vardı. Omzuna ve kaburgalarına kadar uzanıyordu. Sağ kolunda daha fazlası vardı ama o kadar kapsamlı değildi.

"Bana öyle bakmaya devam et güzelim, bakalım ne olacak."

Sesi gece yarısı gibi karanlıktı ve ona baktım. "Seni takdir edemiyor muyum?"

"Daha pantolonumu bile çıkarmadım."

Topuklarımın üzerine çöktüm ve ellerimi kucağıma koydum. "Seni durdurumama izin verme."

Sırıttı ve kemerini çözdü, pantolonunu açtı ve aşağı itti. Pantolonunu çıkarışını kaçırmış olmalıyım.

Ayakkabıları ve çorapları çünkü giysiyi tekmeleyerek yoldan çekmişti.

Takım elbiseli Jack inanılmazdı. Ne kadar sert olduğunu gizlemek için hiçbir şey yapmayan bir çift dar, siyah boxer külot içindeki Jack deliydi. Gördüğüm manzara karşısında ağzım sulandı ve vajinam da sulandı.

Sonra ellerini bel kemerine soktu ve pamuğu aşağı doğru itti. Boyuna kadar yükseldi.

Gözlerim büyüdü.

"Aman Tanrım. *Gerçekten* büyüksün."

Hem üniversitedeki adamdan hem de Kevin'dan daha iriydi. Ve sertti. Ve mükemmel yapılmıştı. Kalın ve uzun, koyu pembe renkteydi. Ağır taşaklar iki sağlam kalçanın arasından aşağı sarkıyordu. Taşaklar çirkindi ama bir şekilde Jack'i erkeksi gösteriyordu. Ucundan ön döl sızıyordu ve inci gibi damlayı kaydırmak için uzandım.

Temas karşısında tısladı ve aleti zonkladı.

Onu istedim. *Onu* istedim. Şimdi. Elbisemin kenarındaki kravatı çekiştirdim.

"Bunu yapmak istiyorum," dedi.

Ellerimi tekrar bıraktım. "Tamam, ama acele et."

Yaklaştı ve beni elbisemden çabucak çıkararak işi devraldı. Her zamanki gibi becerikli bir şekilde sütyenimin kopçasını çözdü, böylece birkaç saniye içinde çıplak kaldım.

"Kahretsin, mükemmel olduğunu biliyordum."

Göğüslerimi avuçladı, nasırlı elleri sertti ama dokunuşu nazikti. Başparmakları meme uçlarımın üzerinde ileri geri kaydı ve anında sertleştiler.

"Jack," diye nefes alarak sırtımı kamburlaştırdım ve kendimi onun kollarına daha fazla bıraktım. "Lütfen."

Gözlerimiz kısa bir an için buluştu, sonra aramızdaki o kıvılcım nihayet alevlendi.

"Yatağa çık."

O yatağın yan tarafına geçip komodinin çekmecesini açarken ben de hızla hareket ettim ve

açılmamış prezervatif kutusu. Becerikli parmaklarıyla kutuyu açtı ve uzun bir şerit çıkardı, kutuyu çekmeceye geri koymadan önce yatağın üzerine bıraktı.

Bir tanesini yırttı, folyosunu açtı ve ben zor nefes alıp beklentiyle kıvrınmamaya çalışırken taktı.

Bir dizini yatağın üzerine koyarak bana doğru süründü, sonra yanıma sırt üstü uzandı. Elleri belime gitti ve beni yukarı kaldırıp üzerine oturttu.

"Oh."

İri ellerinden biri kalçama yerleşti, diğeri aletini okşuyordu. Yavaşça, sanki bir saniye daha bekleyemezmiş gibi. "İyi bir kız ol ve bana bin, güzelim."

"Emin değilim-"

"Alabilirsin."

Biraz D'den korkmuyordum ama yarın doğru yürüyebileceğimden şüpheliydim. Ama bu yarının sorunuydu.

Dizlerimin üzerinde kayarak tam kalçalarının üzerine geldim. Dizlerimin üzerinde yükselip lateks kaplı geniş kafasının üzerinde durdum.

"Hannah," dedi ve gözlerim onunkilerle buluştu.

Ne istediğini biliyordum. Onu içime alırken beni görmek. Ona doğru alçaldım, ilerlerken iyice gerildim. Onu içime almak için kaldırıp indirmek zorunda kaldım, daracıktı.

Çenesi sıkılmıştı, gözleri parlıyordu. Dudaklarımı yaladım, bunun biraz zaman alacağını biliyordum.

Onu sertçe hissettiğimde inledim ve sonra havalandım ve sonra sırtüstü yattım.

Jack üzerimdeydi ve sonra sert, derin bir hamleyle beni doldurdu.

"S.KTİR!" diye bağırdı.

Var olan en sürtük fahişe gibi inledim, iç duvarlarım onun etrafında sıkıştı ve dalgalandı, uyum sağlamaya çalışıyordu.

Kendini sabit tuttu. Nefeslerimiz birbirine karıştı.

Topuklarım onun kalçalarına bastırdı. Bacaklarım iyice açılmıştı.

"Jack, çekil. Lütfen."

İyi olduğumu, çaresiz olduğumu anlaması için gözlerimde bir şey görmüş olmalı, çünkü gördü.

Dizimin arkasını dirseğine geçirerek beni becermeye başladı. Bunun için başka bir kelime yoktu. Bu sevişmek değildi. Bu çiğ, terli, gürültülü ve... inanılmazdı.

Aramızdaki elektrik, ben orgazma yaklaştıkça çatırdadı ve patladı. Tekrar. Üç kez!

Başparmağını yalayacak kadar yavaşladı ve kollarını indirip aramıza uzandı ve klitorisimi ovdu. Vücutlarımız tamamen birbirine bastırdı ve içime girerken bir meme ucunu ağzına aldı, ikimizi de işiymiş gibi boşalttı.

Ve ikimizi de Pound Town'a götürdü. Listemdeki üç numara.

"Nefesini topla," dedi meme uçlarımın arasını öperek. "Daha yeni başlıyoruz."

JACK

Kahve demlenirken telefonumu elime aldım ve mesajları kontrol ettim.

Tezgâha yaslandım ve Pancake'in ilgi çekmek için kot pantolonlu bacaklarımın arasına girip çıktığını hissettim. Onu daha önce hiç odamdan dışarı atmamıştım. Daha önce bırakın yatağımı, evimde bile bir kadın olmamıştı. Şimdi ihmal edilmekten hiç hoşlanmıyordu, kendini beğenmiş piç kurusu.

Gerçekten hiç arkadaşım yoktu ve Dax, Hannah tamamen bana aitken benimle uğraşmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Oradaki tek mesaj başka bir Vegas numarasından gelmişti.

"Siktir," diye mırıldandım ve mesajı açmak için başparmağımı ekrana bastırdım.

Başka bir projem var.

Hannah duşumdaydı. Çıplak, iyi sikilmiş ve döllerimi teninden temizliyordu. İki kez seviştik, sonra uyuduk, sonra biraz daha seviştik. Bu sabah, onun iyi kız ağzı sikimin üzerindeyken uyandım. Hepsini alamamıştı ve yutmak yerine memelerini döllerimle boyamamı tercih etmişti.

Bunu ona karşı kullanmadım. Aslında, tenini kaplamak bir iddia gibi hissettirdi. Gördüğüm en ateşli şeylerden biriydi.

Prezervatiflerden vazgeçebileceğimiz ve onun derinliklerine girebileceğim zamanı dört gözle bekliyordum. İyi kullanılmış amından damlamasını izleme düşüncesi beni sertleştirdi. Tekrar.

Aynı şey kalçalarında çiçek açmaya başlayan küçük çürükler için de geçerliydi, ikimiz için de onu nasıl aldığımı, nasıl istediğini hatırlatıyordu. Buna ihtiyacı vardı. Bana göre onlar daha çok iddia izleriydi. Benim olduğunun, onun gizli arzu ve isteklerini sadece benim tatmin edebileceğimin kanıtıydı.

Onu daha çok, Sal Reggiano'nun benden istediklerini ise daha az istememe neden oldu. Turkleman'ın öldüğünü, sözleşmemi yerine getirdiğimi öğrenmişti. Haberleri kontrol etmemiştim ama bu konuda bir makale olması muhtemeldi.

Ancak Dax'tan gelen ikinci bir mesaj her şeyin yolunda olduğuna dair beni rahatlatı.

Hindi tam kıvamında pişmişti. Hiç yemek kalmamıştı.

Yani haber yok. Soruşturma yok ya da olsa bile bir yere varmayacak.

İşim bitmişti. Sadece Reggiano için değil, tamamen. Artık yaşamak için öldürmeye ihtiyacım yoktu. Paraya da ihtiyacım olmadığına emindim. Dün gecedен sonra, zamanımı doldurmak için kesinlikle daha eğlenceli yollar bulabilirdim.

Dax ve ben işimizi yaptık, soru sormadık ve olaylara karışmadık. Bizi iyi yapan buydu. Bizi güvenilir ve profesyonel yapan buydu.

Aynı zamanda bizi dokunulmaz ve yalnız kılıyordu. Koca Mike bize olması gerekenin bu olduğunu öğretmişti. Haklı olduğunu düşünmüştüm. Şimdiye kadar.

Dokunulmaz olmak istemiyordum. Hannah'nın bana dokunmasına bayılıyordum. Ve Hannah yanımda olmadığı ve birlikte yalnız kalmadığımız sürece yalnız kalmak istemediğimden de emindim.

Bana istediğimi bilmediğim bir hayat sundu. Huzur. Sessizlik. Hatta Coal Springs'e taşınıp sıçmaya bile başlayabilirdim.

Banyodaki su kesildi ve Hannah'nın duştan çıktığını ve kurulanmak için bir havlu kullandığını hayal ettim. Her şey benim yeniden kirlenmem için hazırды.

Baş parmaklarımla Sal'ın mesajına cevabımı yazdım.

İstifa
ediyor
um.

Dördüncü sınıftan beri Dax ve ben, babası tarafından çöpi dışarı çıkarmamız için eğitilmişdik. Emekli olmak bir mesajdan daha zor olmalıydı, ama en kolay şeydi.

İki kelime ve özgürdüm. Başka işleri de reddedecektim ama bu bir başlangıçtı. Bu hayır demenin, Hannah ile yeni hayatımın başlangıcıydı. İki fincan dolusu kahve doldurdum ve yatak odama taşıdım.

Yeni hayatıma mümkün olan en iyi şekilde başlamak için. Kız arkadaşım ile çıplak.

HANNAH

"Çok hızlı okuyorsun," dedi Jack. "Yavaşla."

Vajinamın Kırıldığı Gecenin ertesi günü onun deri koltuğundaydık. Benim için kötü bir şöhret olacaktı. Doksan yaşıma geldiğimde hatırlayacaktım. Şimdilik bunu *hissediyordum*. Ağrım vardı ve yatakta inanılmaz bir dayanıklılığa sahip olsa da onun da bir molaya ihtiyacı vardı.

Bugün çalışmak zorunda değildim, bu yüzden her şeyi simit ve tüm malzemeleri sipariş etmişti; sebzeli krem peynir, kapari, lox ve hatta dilimlenmiş domates. Bunların pişirilmesine gerek yoktu ama yine de mutfağında hiçbiri yoktu, bu da gerçekten kullanmadığının bir kanıtı.

Kahve hariç. Onu da o yaptı ve gerçekten iyi iş çıkardı.

Tabaklarımız bulaşık makinesinde ve doldurulmuş fincanlarımız yanımızdaki sehpanın üzerinde, ben Jack'in bacaklarının arasına sıkışmış, sırtımı onun önüne vermiştim. Her zaman çantamda taşıdığım e-okuyucumdan kitap okuyorduk.

Jack birlikte bir aşk romanı okumamız için ısrar etmişti. Karşılaştığımız her seks sahnesini canlandırmaya niyetli olduğuna dair bir his vardı içimde. Bu yazarla, epeyce seks sahnesi olacaktı.

Sondan önce. Amım daha fazla Big D fikriyle sessizce sızlandı, ama Jack yaratıcı ve çok yaratıcıydı, bu yüzden ikimizi de başka şekillerde tatmin edeceğini biliyordum.

"Seks sahnelerine geldiğimizde yavaşlıyorsun," diye mırıldandım. Bir elimde e-okuyucuyu tutuyordum, diğer elim de onun kot pantolonlu kalçasındaydı. Evet, kot pantolon. Kotu olduğunu biliyordum ama bu bir ilkti. *Tek* giydiğinin bu olması beni mutlu etmişti. Karşılığında ben de onun beyaz gömleklerinden birini giydim.

Karnım doymuştu ve Jack'in kollarında rahattım. "Araştırma."

Kıkırdadım, bu da beni gıdıklamasına neden oldu. Bu da e-okuyucuyu kanepenin yanındaki yumuşak halının üzerine bırakmama neden oldu. Bu da ellerimi serbest bıraktı, böylece yuvarlandığımda çıplak göğsünde dolaşmalarına izin verebildim.

"Dövme yaptırmaya ne zaman başladın?" Parmak ucumu pazusundaki bir Kelt bandının üzerinde gezdirerek sordum.

"On altı. Dax ve bende aynı olanlar var."

Kirpiklerimin arasından ona baktım. "Çok tatlısın."

Saçımı geriye doğru okşadı. Duş almış ve onun kokulu sabununu kullanmıştım, ama saç ürünleri yoktu çünkü pisliğin doğal olarak mükemmel saçları vardı, bu yüzden benimki biraz vahşi ve dalgalı görünüyordu. "Dax'in babası Koca Mike, bizden sonra onları almaya götürdü-"

Gözleri yüzümde gezindi.

"Senden sonra ne?"

"İkimiz de ilk dövüşlerimizi kazandıktan sonra. Koca Mike'ın bir dövüş salonu vardı."

"Şimdi gitti mi?" Ben sordum.

"Florida'da. Emekli oldu."

"Annen öldükten sonra babasının seni yanına aldığını söylemiştin." Başını salladı. "Evet. O iyi bir adam."

"Onun yüzünden mi boks yapmaya başladın?"

"MMA. Karma dövüş sanatları. Ve evet. Öfkeli bir gençtim ve o bana bir çıkış yolu verdi. Peki ya sen?"

"Peki ya ben?"

"Hiçbir zaman babana özenip yollarda öldürölmek istemediğinden eminim."

Gözlerimi devirdim ve gülmek zorunda kaldım.

"Hiç şansın yok." "Peki ya annen?"

"O bir muhasebeci. Çok sıkıcı."

Gülümsedi ve yüzü aydınlandı. "Okuduğunuz kitapları *gerçekten* çok seviyorum. Eğer beğenirsem, bahsettiğin mağazanın çok başarılı olacağından eminim."

"Bir gün," dedim, hayal kırıklığının o tanıdık sancılarını hissederek.

"Bir de bana sor. Her şeyi çözdüğünü biliyorum."

"Gerçekten mi?"

Beni onun yanıyla kanepenin arkası arasına sıkıştıracak şekilde kaydıldı. Üstteki bacağım onunkinin üzerine atılmıştı ve başım göğsündeydi. Kulağımın dibinde kalbinin güm güm attığını hissettim. Bu kadar memnun olduğumu hatırlamıyordum. Ve bir daha yalnız kalmayı hayal bile edemiyordum.

"Gerçekten mi?"

"Ana Cadde'de mükemmel bir boş alan var. Halihazırda bazı raflar ve bir kasiyer tezgahı var. Turistlere hitap eden birkaç popüler restoran ve mağazayla aynı blokta. İnsanlar tatillerinde kitap okuyor ve kadınlar -ve siz- romantizm gibi kaçış kurgularından hoşlanıyorsunuz."

"Ne kadar baharatlı olursa o kadar iyi," diye ekledi beni sıkarak. "Her türlüşünü sunacağım. Baharatlı, tatlı, her türden ve olabildiğince kapsayıcı olduğumdan emin olmalıyım."

"Her şeyi çözmüşsün. Etkilendim."

Sessiz kaldım ve o da bunu fark etti. "Ne?" diye dürtüklledi. "Brittany ve Bayan Metcalf'ın yanı sıra bir tek sen iyi bir fikir olduğunu düşünüyor."

"Belki de etrafınızı yanlış insanlarla çevrelediniz."

"Ailemi sırf öyle oldukları için terk edemem."

"Çılgınca mı? İncitici mi?"

Dudaklarımı büzdüm. Onlar o Şeylerdi.

"Aile her zaman kanla kurulmaz. Bunu bilmeliyim." Evet, bilmeli.

"Arkadaşın Dax ile tanışmak istiyorum."

"Oh, güzelim, seninle tanışmak için can atıyor. Yakında. Şimdilik, kadın kahramanın yanlış ikize aşık olduğunu fark edip etmediğini bilmek istiyorum."

"Bu kitapların hepsinin sonsuza dek mutlu sonla bittiğini biliyorsun, değil mi?"

"Kitaplardan daha fazlasını umut ediyorum."

HANNAH

Masal Saati bittikten sonra kütüphanede her zaman ekstra sessizlik olurdu. Bir grup küçük çocuğun büyükleriyle birlikte kitap seçtikten sonra arkalarında bıraktıkları boşluk her zaman hoştu. Bir saat süren bu program benim için bir çeşit doğum kontrolüydü. Hazır olmadığımın haftalık bir uyarısıydı. Sonuncusu da gittiğinde, öğle tatilimi arka odada geçirir, huzur ve sessizlik içinde kitap okurdum.

Çocuk istiyor muydu? Yepyeni bir kutu prezervatifi vardı ve bu kutunun içine büyük bir çentik atmıştık, bu da benim kesin bir sonuç olduğumu gösteriyordu, ama aynı zamanda doğum kontrolünü sorumluluk aldığı ve yüksek öncelik verdiği bir şey haline getirdiğini de gösteriyordu.

Bugün aklım Jack'le meşguldü. Bir gün önce, Coal Springs'e dönmek için ayrılmak zorunda kalana kadar günü birlikte geçirmiş, kanepede kitap okumuş ve öpüşmüştük. Bu sabah çalışmam gerekiyordu ve ikinci bir gece onunla kalmak için fazladan kıyafet getirmemiştim.

Sadece dışarıda yemek yedikten ya da Denver'daki restoranlardan yemek siparişi verdikten sonra, ona yemek yapmak istedim. Bu bir kız arkadaşın yaptığı bir şeydi. Ne olduğumuzu asla etiketlememiştik ama o bana *kızım* ve *iyi kızım* diyordu, ben de

mutfağını dağıtmanın onun için sorun olmayacağını düşündüm. Daha önce hiç tezgahta yapmamıştım, belki de onun iştah açıcısı olabilirdim.

Bu düşünce karşısında sırtımdan kendimi alamadım.

Masamın üzerinde, geçen akşamki yemekten kalan somon balığının yanında bir not kâğıdı vardı - *çok* iyi nedenlerden dolayı bitiremedik - dükkândan neye ihtiyacım olduğunu not ediyordum. En iyi aşçı değildim ama her zaman dışarıda yemek yiyecek param da yoktu.

Sonra mide sorunlarını merak ettim. Glütensiz miydi? Laktoz intoleransı var mıydı? Onu rahatsız edecek bir şey yapmak istemedim, bu yüzden ona sormam gerekecekti. Bolca seks ve seks hakkında okumak bana unutturdu.

Biraz daha sırttım.

Belki taco. Taco yediğini varsaymıştım. Kim yemez ki? Mısır ekmeği yapabilir ve peyniri atlayabilirdim. Ona küçük baharat paketi ve bir kavanoz genel Amerikan salsa sosu kullanarak bir şeyler yapmak istemedim, bu yüzden gidip kurgusal olmayan bölümde bir yemek kitabı bulacak ve daha otantik bir seçenek için birkaç tarif kitabını inceleyecektim.

Jack'in baharatlı şeyleri sevip sevmediğini merak ederken -mutfakta, yatak odasında değil, çünkü onun baharatlı şeyleri sevdiğini çok iyi biliyordum- arkamda birinin sesini duydum. Sandalyemde dönüp kim olduğunu görmek için cam pencereden dolaşım masasına baktım ama göz ucuyla gelen bir hareket beni daha da döndürdü.

Ne-

Uçaktaki adamdı. Jack değil. BO ile bira fıçısı şeklinde olan değil. Diğeriydi. Farter. Bavulumu taşımama yardım eden, bana bebek diyen ve bir şişe ucuz kolonya gibi kokan adam.

Takım elbisesi içinde saygıdeğer görünüyordu ama tüylerimi diken diken eden şey gözlerindeki bakıştı.

Ayağa kalktım, aniden rahatsız oldum.

Ögle yemeğimi yediğim için kütüphanede başka kimlerin olduğuna dikkat etmemiştim. Yalnız olmamız mümkündü.

"Merhaba, arkadaşın Jack burada değil," dedim ellerimi önümde birbirine sürterek. Ona bakmak beni geriyordu. Bekle. Beni nasıl bulmuştu? Jack ona söylemiş miydi? Eğer söylemediyse, o zaman nasıl-

"Güzel."

İyi miydi? Bu hiç iyi değildi.

Gözlerimi kırdım, sonra sağa, ondan uzağa doğru hareket ettim. O da beni takip etti.

"Onu aramamı ister misin?" Jack'i saniyeler içinde arayabileceğimi bildiğinden emin olarak sordum. "Ona burada olduğunu söyleyeyim mi? Buluşacak mıydınız?"

Birlikte geçirdiğimiz süre boyunca pek çok şey hakkında konuştuk ama hâlâ onun işi hakkında konuşmamıştık. Aletiyle dikkatimi dağıtmıştı. Ve ağzıyla. Ve elleriyle. Ve kanepesindeki sıcacık vücuduyla. Bir kez bile uçaktaki adamlardan bahsetmedi. Sormak için bile aklıma gelmediler.

"Dinle bebek, b u n u olması gerekenden daha fazla zorlaştırmayalım."

"Neyi zorlaştırmak?" Sordum ama bilmek isteyip istemediğimden emin değildim.

"Bunu acısız yapacağım."

Başımdan kan fışkırdı ve titremeye başladım. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Boynumdaki de. Kolonyasının iğrenç kokusu odayı dolduruyor, midemi bulandırıyor. Hapşırdım. Ya da belki de bana yapmayı planladığı şey her neyse, acısız ~~ölme~~ emindim.

Uzanıp kitapları kaplamak için kullandığımız masanın üzerindeki makası aldım. Metal ile parmaklarım arasında acı verici bir statik titreşim yayıldı. Tuttum

Onları önüme koydum. En iyi silah değildi ama keskindiler.

"Sevimli." Sırıttı. Uçaktayken altın kesici dişini fark etmemiştim. Arkasından bir silah çıkardı, muhtemelen pantolonunun arkasına sokmuştu.

Oh, bu kötüydü.

"Ne... ne istiyorsun?"

"Sen öldün. Yolda şirin bir çikolata dükkânı gördüm, bir uğrayıp sonra yemek için karamelleri var mı diye bakmak istiyorum."

Burayı biliyordum. "Çok güzel karamelleri var. Beni öldürmezsen sana vereceğim bir kartım bile var. Kimseye söylemem."

Başını eğdi. "Ne hakkında?"

Ne hakkında? Net düşünemiyordum. "Bilmiyorum. Neden ölmemi istiyorsun?"

"Jack seni çok beğenmiş. Kütüphaneci olmana ve mantıklı ayakkabılar giymene rağmen yatakta oldukça ateşli olmalısın."

Sandaletlerime baktım. Rahatlardı, askılı ya da seksi değillerdi. Yine de adam bunu belirttiği için tam bir pislikti. Bekâr olduğuna şüphe yoktu.

"Sen... sen beni vuracak mısın?" Cam pencereden boş lobi alanına baktım. "Biri içeri girecek. Burası halka açık bir alan."

Gözlerini devirdi. "Burası bir kütüphane. Kütüphaneye kim gelir ki?"

Ayakkabılarıma ve işime hakaret mi etti? Korkmuştum ama aynı zamanda öfkeliydim.

Makas bir balta olmasa da onu balta gibi fırlattım. Kasabadaki barlardan birinde balta fırlatma alanı vardı ve Brittany ile bir kez gitmiştim. Göğsüne isabet etmiş ve ucu bir santim kadar içeri batmıştı, ancak ağırlıkları nedeniyle yere düşmüşlerdi.

"Ah, lanet olsun!" diye küfrederek boştaki elini gömleğindeki küçük deliğin üzerine koydu.

Kan.

Silahı masanın üzerine, alışveriş listemin yanına bıraktı ve hırlayarak bana doğru geldi.

Direksiyonu sola kırdım ama omzumdan yakaladı ve beni önüne çekti. Daha fazla parazit, ama ne kadar korktuğum için karıncalanmayı zar zor hissettim. Elleri boğazıma gitti ve sıkıldı. Vay anasını. Ölmek üzereydim.

Ölecektim.

Tenim karıncalanmaya başladı ve onu tuttuğum yerde avuçlarımda elektrik kıvılcımları hissettim.

Neden kütüphaneye kimse gelmiyordu? Neden hiç huzur ve sessizlik istemedim?

Bunu neden yapıyordu? Ben ne yapmıştım? Jack! Jack! Jack'e ihtiyacım vardı.

Ona taco yapamayacaktım! Bu şekilde öleceğim için çok öfkeliydim. Beyin tümöründen kurtuldum diye boğulacak mıyım? İmkânı yok.

Nefes alabildiğim az miktardaki hava kötü kolonya kokuyordu. Kavrayışının altında hapşırdım. Sonra bir cızırtı oldu.

Ve artık kütüphanede değil, marketin uluslararası reyonunda salsalara bakıyordum.

HANNAH

Elim boynuma gitti. Adamın ellerini hâlâ hissedebiliyordum ama gitmişlerdi. Kolonya kokusu gitmişti. *Adam* gitmişti.

Hayır, gitmiştim.

Mantıklı ayakkabılarımın üzerinde bir daire çizdim. Kütüphanede değildim. Yerel bakkal Herb'deydim. Tepedeki hoparlörlerden müzik sesi geliyordu. Ne oluyor lan?

Yaşlı bir adam konserve çorba ve kedi maması yüklü bir arabayı iterek yanımdan geçti. Bana dostça, Coal Springs'li bir gülümseme verdi. Uçaktaki adamın bakışı gibi değildi.

Titredim ve bu mağazanın klimasından kaynaklanmıyordu.

Tamam, güvendeydim. Ama aynı zamanda marketteydim, kütüphanede değil. Hiç mantıklı değildi.

Nefes aldım, hapşırdım ve... ışınlandım mı?

Taco malzemelerinin yanından geçerek hızla çıkışa doğru ilerledim.

Kafamda iki şey uçuşuyordu. Markete ışınlandım ve Jack'in bir arkadaşı tarafından neredeyse öldürülüyordum.

İlkinin nasıl olduğunu nasıl bileceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ikincisini kimin bileceğini kesinlikle biliyordum. Jack'in.

Para iade büfesine ve çocuk at gezintisine uğradım. Bekle. Eğer uçaktaki adam beni öldürmeye çalıştıysa, Jack ne olacaktı? O güvende miydi? Diğer adam, tırtıl kaşlı olan, onun peşinden mi gidiyordu?

Titreyen ellerimle kendimi yokladım. Telefonum yoktu. Anahtarım yoktu. Kütüphaneye geri dönmemin hiçbir yolu yoktu. için geri almak ya da. Buna rağmen, Bayım. Cologne muhtemelen olarak çıldırmış dışarı olarak İöyleydi. I Şüphe o cinayete teşebbüs ederken benim gibi birinin parmaklarının arasından kayıp gitmesini istemezdi. Ya da başka bir şey.

Yine de, onunla bağlantı kurmak ve deneyimin yarısından sonra ona sormak istemedim.

Jack'e ulaşmam gerekiyordu.

Marketin sürgülü kapıları açıldı ve ben de dışarı çıktım.

Her şey normaldi. Güneş parlıyordu. Kuşlar gerçekten cıvıldıyordu. İnsanlar yakın zamanda ölümcül bir tehlikeye girmemiş ya da zaman/uzay sürekliliğini bükmemiş gibi gelip gidiyorlardı.

Brittany'nin dişçi muayenehanesi birkaç blok ötedeydi ve ben de hızla o yöne doğru yürüdüm, giderken tanıdığım birkaç kişiye el salladım. Beş dakika sonra resepsiyonist Amanda bana Brittany'nin bir hastayla çalıştığı dördüncü kabini gösterdi. Sandalyede arkasına yaslanmıştı, güneş gözlükleri takılıydı, ağzında diş barajı vardı.

"Hey," dedim nefesimi tutarak.

Brittany ve hijyenistlerden biri olan Mark başlarını kaldırdılar. Hasta da öyle.

"Merhaba Bay Brennaman," dedim ona. Salı günleri son çıkan dergileri okumak için kütüphaneye gelirdi. Karısı Briç Kulübü'ndeysen o okuma köşesinde oturur ve zaman geçirirdi.

"Her şey yolunda mı?" Brittany kurnaz bakışlarını üzerimde gezdirerek sordu. Üzerinde mavi ameliyat eldivenleri vardı.

Bir elinde bir sopa, diğesinde büyük bir iğne üzerinde bükülmüş aynalar. Gün içinde onun muayenehanesine ilk kez gitmiyordum ama onu ilk kez rahatsız ediyordum. Biraz titriyordum ve çok terlemiştim. "Boynuna ne oldu?"

Elimi boğazıma götürdüm. Yakası açık tişörtümün gizleyemediği kırmızı izleri ancak hayal edebiliyordum.

"Arabanı ödünç alabilir miyim?" diye sordum.

Kaşlarını çattı. "Tabii. Neler oluyor?"

Mark ve Bay Brennaman'a baktım, ikisi de bana bakıyor ve son haberleri duymak için bekliyorlardı.

Yaklaştım, eğildim ve sadece onun duyabileceği şekilde kulağına fısıldadım. "Biri beni kütüphanede öldürmeye çalıştı ve ben de kaçmak için markete ışınlandım. Görünüşe göre başka bir süper gücüm daha var. Gidip Jack'i görmem ve onun da tehlikede olmadığından emin olmam gerekiyor."

Aletlerini kaldırarak ayağa fırladı. Tekerlekli taburesi aceleyle geriye doğru yuvarlandı. Dr. Todd yanından geçerken onu durdurdu. "Lütfen Bay Brennaman'ı uyuşturmayı benim için bitirir misiniz?"

Otuzlu yaşlarının sonlarındaıydı, kamış gibi zayıftı ve eğlenmek için ultramaratonlara katılıyordu. İkimizin arasına baktı. "Elbette."

"Hemen döneceğim," dedi ona.

Brittany aletlerini tepsiye bıraktı ve eldivenlerini çıkarıp çöp kutusuna atarken ben de onu koridordan ofisine kadar takip ettim.

Kapıyı arkasından kapattı ve kapıya yaslandı. "Işınlandım da ne demek?" Yalnız olmamıza rağmen sesi fısıltı gibiydi.

Kollarımı havaya kaldırdım. "Hiçbir fikrim yok!" Tısladım. "Bir saniye önce boğuluyordum, bir saniye sonra marketteydim."

"Neden mağaza?"

"Sorunuz *bu mu*? Neden boğulduğum değil?"

"İyi noktaya değindin. Sen iyi misin? Boynun kıpkırmızı. Tanrım, bu çok korkutucu."

Başımı salladım ve adamın beni tuttuğu yere dokundum. "Jack'le birlikte uçakta seyahat eden adamlardan biriydi."

"Ne?" Gözleri büyüdü. "Ölmeni mi istiyor?" "Jack mi?"

Başımı salladım. "Sanırım biri *onun ölmesini* istiyor. öldü."

"O zaman neden peşine düştün?"

"Jack'in benimle çok fazla ilgilendiğini söyledi." "Bu neden önemli ki?"

"Hiçbir fikrim yok ama Jack'e gidip onu uyarmalıyım."

"Emin misin? Ya adamı o gönderdiyse? Tanrım, Bir katille çıkıyor olabilirsin!"

"Bunu sana başından beri söylemiştim!" Sesimi yükselterek söyledim. "Sen ve Bayan Metcalf umursamadınız."

"Doğru, belli ki hata yapabiliriz. Ama Han, senin ölmeni isteyemez. Akşam yemeği için ailenin evine gitti. Resmen sana kur yapıyordu."

"Seks yaptık. Bir sürü ve bir sürü gerçekten iyi, gerçekten yaramaz seks."

Sanki ona Diş Perisi olduğumu söylemişim gibi gözleri parladı. "İşte benim kızım." Bir an düşündü. "Neden Jack bütün bunları yapıp, seninle yatıp sonra da ölmeni mi istiyor? Denver'da daha rahat öldürebileceği birini bulabilirdi, hem de bu kadar yaygara koparmadan."

"Kendini duydun mu?"

Omuz silkti. "Bu doğru. Seni öldürecek olsaydı, tek söylediğim kendini ailenle tanıştırmazdı. Ve gerçekten harika seks için bir kaynağı kapatırdı."

"Anladım. Şimdi yine onun iyi bir adam olduğunu mu söylüyorsun?" İç çekti. Omuz silkti. "Evet. Ben Orgazm Jack takımındayım.

Veren. Son birkaç gündür adımlarınızı hızlandırdı ve yüzünüze bir gülümseme yerleştirdi. O bir koruyucu."

Jack'in yanına gitmek için can atarak başımı salladım.
"Güzel, gitmem gerek.
Anahtarların nerede?"
"O kadar hızlı değil, Wonder Woman. Bu ışınlama da neyin nesi? Bu delilik."
"Bilmiyorum!"
"Kütüphaneden kütüphaneye gittin-"
" "Bakkal."
"Bu çok garip. Bunun olması için ne yaptın? Acıttı mı?"
"Acıdı mı? Hayır, acımadı. Adam beni boğuyordu. Korkmuştum ve kızıştım ve... bam."
"Bu çok havalı," dedi sırtarak.
"Kötü bir adam tarafından boğulmuyorsanız, gerçekten bir süper kahramansanız ve ne halt ettiğinizi biliyorsanız öyle. Bunu sonra konuşabilir miyiz? Gidip Jack'i kurtarmam lazım. Oh, Tanrım. Sence kötü adam hâlâ kütüphanede midir?"
"Pfft." Elini salladı. "Bir kadın boğazını sıkarken ortadan kaybolduktan sonra burada kalmasına imkan yok. Eminim şu anda psikiyatristini görmeye gitmiştir."
"Şu anda kimse çalışmıyor. Kütüphane kilitli değil."
Masasının etrafından dolaştı, çekmecedeki çantasını çıkardı ve anahtarlarını aldı.
"Tatlım, burası kütüphane," dedi ve onları bana uzattı. "Her şey bedava. Kimse kitap çalmayacak."
Nefes verdim. "İyi noktaya değindin." Kilitli olmayan bir kütüphaneyle daha sonra ilgilenebilirdim. "Bunlar için teşekkürler."
Anahtarları kaldırdım ve şingirdadılar.
"Neden Denver'a ışınlanıp benzinden tasarruf etmiyorsun?"
"Kendimi *markette* buldum. Tekrar yaparsam kendimi nerede bulurum? Ve bunu tekrar nasıl yaparım?"
"Öğrenmek için seni boğmamı mı istiyorsun?"
"Hayır!"
"Hey, Han? Geçen hafta bol bol şarap içtiğimiz ve kendini kurtarabileceğini söylediğim zamanı hatırlıyor musun?"
Başımı salladım.

"Tam olarak kastettiğim bu değildi ama gerçekten harika."
Güzelmiş. Neredeyse öldürölüyordum ve markete
ışınlanabiliyordum. Bunun pek de *havalı* olduğunu
düşünmemiştim.

JACK

Binamın altındaki garajda yerime çekildim, sonra cipimden indim.

Takım elbisemin ceketini düzelttim, sonra ön düğmesini ilikledim. Bu sabah Hannah gittikten sonra Dax'le birlikte küçük bir para toplama işine gitmiştik. Ama adam bizi şaşırtmış ve borcu olan parayı eline geçirmişti. Dax bahçe makasını bir hafta içinde iki kez kullanmak zorunda kalmadığı için biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Bir uzvun kesilmesi gerekmediğinden, hızlı bir çalışma oldu. Kredi ödemesini teslim ettikten sonra öğle yemeği yedik.

Şimdi Hannah'yla buluşmadan önce birkaç saatim vardı. Bana akşam yemeği pişirmek istediğini söyledi. Yemekten önce mi sonra mı onunla ziyafet çekmek istediğime karar vermeliydim. Belki ikisini de.

Garaja bir araba girdi, lastikler betonda gıcırdıyordu. İçgüdüsel olarak silahımı almak için arkama uzandım. Araba frene bastığında direksiyonda kimin olduğunu gördüm ve ceketimin yerine düşmesine izin verdim.

Hannah. Bir şeyler oluyordu. Gözleri çılgına dönmüştü ve araba onun değildi. Ayrıca onu NASCAR sürücüsü olarak da düşünmemiştim.

Arabadan atladı ve ben de ona ulaşmak için yolun karşısına geçtim. "Neyin var?" Yanağını avuçlayarak sordum, bakışlarım iyi olduğundan emin olmak için ona bakıyordu.

Sertçe yutkundu, sonra dudaklarını yaladı. "Birinin seni öldürmeye çalışabileceğini düşünüyorum."

Ona göz kırptım. Benim tatlı kızım ve söylediği sözler birbirini tutmuyordu.

"Ne?"

"O haklı."

Hannah'nın arkasından bir erkek sesi geldi. Beton sütunlardan birinin arkasından kaşlar belirdi. Onu tutup arkama çekmeye çalıştım ama elimden kurtuldu.

"Onu öldüremeyeceksin," diye neredeyse hırlayarak bana küçük, kavgacı bir Terrier'i hatırlattı.

Kaşlar gülümsedi ve ona doğru yürüdü. Davranışları sakın ve rahattı ama bunun sahte olduğunu biliyordum. Otoparkımda gizlenmesinin tek bir nedeni vardı. Benim için.

"Onu koruyacak *mıslın*?" Kaşları ona sordu. Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. Belli ki bu ihtimalde bir mizah buluyordu.

"Hannah," diye uyardım, ona doğru uzandım ama beni omuz silkti. Yine. Eyebrows'un nasıl bir adam olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Onunla ilgili tek gördüğü uçakta bir tür pislik olduğuydu. Oysa bundan çok daha fazlasıydı.

Kaşlar ona birkaç adım yaklaştı ve sırttı. "Getir bakalım, küçük kız."

Bu sefer onu yakalamak için hamle yaptım ama ben yapamadan o Kaş'ı tuttu ve havaya kaldırdı. Ayakları yerden birkaç santim yukarıda sallanıyordu. "Jack'i rahat bırak."

Sonra onu yana doğru fırlattı, adam betona sertçe düştü ve birkaç kez yuvarlandı. Sersemlemiş bir halde ayağa kalktı, sonra sendeleyerek ayağa kalktı. Bir araba hızla geldi

garaja girdi ve Eyebrows hareket edemeyecek kadar kendinden geçmiş olduğu için frenlerinin gıcirtısıyla ona çarptı.

Tanrım.

Dax'ti. Şükürler olsun. Kaşları tamponundan sekti ve bir kez daha betona çarptı, bu sefer ayağa kalkmadı.

Ne olduğunu anlaması birkaç saniye sürdü.

Hannah. Kaşlar. Hannah Kaşları fırlatıyor. Dax kaşlara vuruyor.

O sırada Dax arabasından inmiş ve onun başında dikiliyordu.

Gözlerim sadece Hannah'yı görüyordu. Ayak bileklerini gösteren siyah pantolonu ve kolsuz beyaz bluzundan oluşan son kütüphaneci kıyafetiyle duruyordu. Ayağında da o çok sevdiği sandaletleri vardı. Her zamanki gibi çok sevimli görünüyordu. Ama-

NE HALTLAR DÖNÜYORDU? Kızım ne zamandan beri mafya adamlarını etrafta dolaştırıyor? Ne zamandan beri etrafta bir tane *olmasını* bekliyor?

Yanına gittim, onu beton sütunlardan birine yasladım. ve ellerimi başının iki yanına koydum. "Seni kim gönderdi?"

Gözlerini kocaman açarak bana baktı.

"Beni mi gönderdin?" "Kimin için çalışıyorsun?"

"Kütüphane."

Güldüm ama eğlenmiyordum. Kızmıştım. "Lütfen, böyle yeteneklerle mi? Sen lanet olası bir tetikçisin ve neden benim peşimde olduğunu bilmek istiyorum. Başından beri planladın mı, uçağı, her şeyi?"

Yabancı bir dilde konuşuyormuşum gibi gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Ne?"

"Bir katil gördüğümde hareketlerini anlarım."

Mafya babalarıyla karşılaştım. Uyuşturucu satıcılarıyla. Kaçakçılarla. Silah kaçakçıları. Her türlü pislikle. Kendimi nasıl koruyacağımı, plan yapacağımı biliyordum. Hedefi ve müşteriyi tanıyordum. Birini nasıl inciteceğimi. Nasıl öldürüleceğini.

Ama Hannah'nın geldiğini görmemiştim. Vay anasını. **Çok** iyiydi. Beni çok iyi kandırdı. Dax onun söz konusu olduğu yerde kör olduğum konusunda beni uyarmıştı. Aptaldım ve sikimle düşünüyordum.

Kalbime girmesine bile izin verirdim.

Göz ucuyla Dax'ın nöbet tuttuğunu gördüm. Kaşların kalıcı olarak yere düşmesini sağladığı kısım dışında olan biten her şeyi kaçırmıştı. "Jack, sanmıyorum-" diye başladı ama ben sözünü kestim.

"Siktir git, Dax," diye hırladım.

Hannah'nın gözleri çılgına dönmüştü ve vücudunun titrediğini görebiliyordum. "Sana ve bana zarar verecekti-"

"Yani onun yerine sen yapabilirsin? Kahretsin, kadın, sen iyisin. Hakkını vermeliyim. Beni kandırdın."

Kaşlarını çattı, bakışları yüzümü arıyordu. "Jack? Sen neden bahsediyorsun? Bir tetikçi hakkında ne diyorsun?" Elini göğsüne, yaladığım ve emdiğim göğüslerine koydu. "Ben tetikçi değilim."

Ona sııttım. "Evet, güzelim. Öyleyim."

HANNAH

Jack'e baktım, beynim işlemiyordu.

"Ne?" Fısıldadım, kelimeyi daha yüksek sesle söyleyemedim. Önce yerdeki adama, sonra da Jack'e baktım. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Öfkeliydi. Vahşiydi. Tüm bunlar bana yönelikti ve seksi bir şekilde değildi. Sonra bir şekilde sinapslarım ateşlenmeye başladı. "Sen bir *tetikçi* misin?"

Bir tetikçi yaşamak için insanları öldürüyor. Aman Tanrım. Aşık olduğum, bir sürü harika seks yaptığım adam bir katildi. Bayan Metcalf ve Brittany onlara söylediğimde çok kötü hissedeceklerdi.

"Seni kim gönderdi? Senin amacın ne?" diye hırladı. Ellerini omuzlarıma koydu, sıktı ve dikkatimi tekrar ona çekti.

Dax, Jack ona adıyla hitap etmişti, bahsettiği arkadaşı, yaklaştı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. O da Jack gibi şık bir takım elbise giymişti. Takım elbise tetikçi üniforması mıydı? Belli ki Dax olanlardan etkilenmemişti. İş ortağı olduklarını söylemişti, yani o da bir katil miydi? Arabasıyla birine çarptığına göre cevap evetti.

"Benim açım mı?" Kekeledim. Neden bahsediyordu? "İnsanları öldürdüğümü mü düşünüyorsun? Dört ay önce beynimde tümör vardı ve *ölmek* üzereydim. İnsanları hayatta tutmak için her şeyi yaparım, teşekkürler."

"Jack, Paul Reggiano aradı," dedi Dax sözümü keserek. "Babasının senin işinden memnun olmadığını söyledi. Ya da işi bıraktığını. Bunu duymak güzel olurdu."

Jack birkaç saniye daha beni süzdükten sonra başını Dax'e doğru çevirdi. "Turkleman öldü. Neden tatmin olmasın ki? Ayrıca, işten sonra ayrıldım."

"Sana oyalanmamamı söylemiştim," diye azarladı Dax, ancak Jack göz göze geldiklerinde en ufak bir pişmanlık duymuş gibi görünmüyordu. "Peki sen ne zamandan beri *bıraktın*?"

Jack başını bana doğru eğdi.

"Oh," diye mırıldandı Dax.

"Reggiano beni öldürmesi için Eyebrows'u gönderdi." Jack bana döndü. "Ama seni kim gönderdi?"

Gözlerimi kırptım. Korkudan kalp krizi geçirmek mümkün müydü? O kadar sert çarpıyordu ki duymamalarına şaşırdım. "Tanrım, beni dinliyor musun? Beni mi gönderdin? Coal Springs'ten kendim geldim. Ben tetikçi değilim!" diye bağırdım. Tüylerim tanıdık ve artık korkutucu bir şekilde kollarımda diken diken oldu. "Ben bir kütüphaneciyim."

Dax, "Bence Reggiano bir kadını vurdurmak için göndermeyecek kadar kadın düşmanı," diye yorum yaptı. Hakaret mi etmeliydim yoksa beni savunduğu için memnun mu olmalıydim emin değildim.

"Kimse onun geldiğini göremezdi. Ben görmedim," dedi Jack.

Kendimi garaja fırlatılmış gibi hissettim. Gerçekten bir tetikçi olduğumu düşünüyordu. Uçaktan beri yaptığımız her şeyin planlı olduğunu.

"Sen bir aptalsın!" Yüzüne bağırdım.

Beni takip etmişti. Aileme gitmişti. Beni baştan çıkardı.

Yine de bunların hiçbirini göremedi.

"O zaman burada beni beklediğini nereden biliyordun?"

"Çünkü uçaktaki diğer kişi beni öldürmek için kütüphaneye geldi, seni ahmak!"

"Ne?" Jack'in duruşu dikleşti. Başımı salladım.

Diğer adam küfretti.

Jack Dax'e mırıldandı. "Onu buradan çıkarmalıyım."

Kolunun altından eğildim ve ondan uzaklaştım. Wonder Woman güçlerimle onu bir kenara fırlatabilirdim ama bu onun aptalca düşüncelerini doğrulamaktan başka ne işe yarardı ki? "Seninle hiçbir yere gitmiyorum. Eve gidiyorum."

Jack, "Bu güvenli değil," diye uyardı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Ben de seni öldürmek için gönderilmiş bir tetikçi olduğumu sanıyordum."

Dax kıkırdadı ve hem Jack hem de ben ona ters ters baktık.

"Kimin için çalıştığını öğrenene kadar benimle kalacaksın."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, öfkeliydim.

"Seni uykunda öldürebileceğimden korkmuyor musun?"

Dax bu kez kahkahalarla güldü.

Jack gerçekten de Coal Springs şehrinde sıkıcı bir kütüphaneci olarak çalıştığını öğrendiğinde hayal kırıklığına uğrayacak olsa da, tehlikede olduğum konusunda haklıydı. Beni öldürmek için kütüphaneye gelen adamı öldürmemiştim, yirmi metre ötede yerde yatan adamın aksine. İşini bitirmemişti. Üzerine ışınlandığım için bir akıl hastanesinde olmasaydı, muhtemelen geri gelirdi.

Ama Jack'le hiçbir yere gitmiyordum. "Hayatta olmayı gerçekten seviyorum, bu yüzden *onunla* gideceğim. Beni güvende tutabilecek gibi görünüyor." Önce yerdeki cesedi, sonra da Dax'i işaret ettim. Yüzündeki sırıtışı kaçırmadım.

Arabanın önünden dolaşırken sessiz kaldılar, sonra garip bir şekilde yayılmış cesedin üzerine düşmeden hemen önce durdular. Kahretsin. KAHRETSİN! Dikkatlice üzerinden geçtim ve Dax'ın arabasına tırmanarak kapıyı arkamdan kapattım.

Pencereden adamların konuştuğunu gördüm. Sonra Jack şoför kapısına gitti ve içeri tırmandı.

"Bekle. Ben Dax'le gidiyorum." Dışarı çıkmak için kapı koluna uzandım ama o kilidi açtı. "Jack!"

Arabayı geri vitese taktı, omzunun üzerinden baktı ve boş bir park yerine hızlıca bir seksen yaptı. Saniyeler içinde garajdan çıkmış ve Denver'ın işlek bir caddesinde trafikte ilerliyorduk.

"Seninle gelmiyorum!" "Öyle görünüyor, güzelim." "Nereye gidiyoruz?"

"Güvenli bir yerde," dedi dişlerini sıkarak. Direksiyonu sıkıca kavramıştı. Bakışları önündeki yoldan çeşitli aynalara kaydı. "Bana neler olup bittiğini anlatabileceğin bir yer."

"Ben mi? *Ben mi?* Sanırım laktoz intoleransı sorunuz yok."

Kollarımı kavuşturdum ve öfkelen dim. Jack'i uyarmak için mümkün olduğunca çabuk Denver'a varmak için deli bir kadın gibi araba kullanmış tım. Bunu yapmakta haklıydım çünkü uçaktaki adam onu öldürmek için oradaydı ama yine de. Teşekkür etmedi ve ödül olarak beni arabasının kaputunun üzerinden atmadı. Beni öpmedi ya da gözleriyle bile becermedi.

"Bekle, bağırsak problemin yoktu. O restoranda gerçekten ne yapıyordun? Beni bir randevuya götürmek için değildi, değil mi?"

Hiçbir şey söylemedi, sadece çenesini sıktı.

"Vay canına. *Vay canına.*" Gözyaşlarımın akmaya başladığını hissettim ve onları uzaklaştırmak için gözlerimi kııptım. Bunun için ağlamıyordum. Romantik bir akşam yemeğinin kısa kesildiğini düşündüğüm için. "Ve sonra..."

Sonra seks yaptık. Cipinde ona külotumu vermiştim.
"Uçakta gömleğinde kan lekesi vardı.
Vegas'ta birini mi öldürdün?"

"Evet."

"Aman Tanrım. Ailemin evinden ayrıldıktan sonra birini mi öldürdün? Pizzacıya ne dersin? Dostum, tetikçilik işi harika olmalı.

"Sır sakladığımı için bana kızma," dedi. "Neden kızmayayım? Sen bir *tetikçisin!*"

"Peki sen nesen? Sakın bana kütüphanecilerin basın mafyası katilleri."

Beni tetikçi olmakla mı suçladı? Gülünçtü.
Tamamen delice.

Komik olmayan şey, onun da bir tane olmasıydı. Tanrım.
Yalan söylemişti.

Her zaman.

"İş yerinde, arkadaşın olan korkunç kolonyalı ve altın dişli bir adam tarafından neredeyse öldürülüyordum. Tanrım, geldiğin için bana teşekkür etmelisin, beni kaçırdığın için değil." Deri koltuğa sürtünen pantolonumdan statik elektrik kıvılcımları çıktı.

"O benim arkadaşım değil ve seni kaçırmayacağım da kesin. Ben bu işi çözene kadar güvenli bir yere gidiyoruz."

Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yoktu ve bu arabadan ışınlanmadığım sürece -ki bunu beceremezsem kulağa çok acı verici geliyordu ve nasıl yapacağımı bile bilmiyordum- Jack'in merhametine kalmıştım. Lanet olası bir tetikçi.

JACK

On dakika ve bir ton ağır sessizlikten sonra Apex Fighting Gym'in arkasına yanaştım ve beton bir duvar ile bir çöp konteyneri arasındaki park yerine girdim. Şehir merkezinin batısında bir sanayi bölgesindeydik. Yeniden canlanma olmuştu ama yerleşim yeri değildi. Geceleri gerçekten sessiz oluyordu. Biri Dax'in arabasına drone ya da takip cihazı yerleştirmediyse -ki çıkar çıkmaz kontrol edecektim- Sal'in bizi bulmasına karşı güvende idik.

Hannah etrafına bakındı. "Neredeyiz biz?"

"Koca Mike'ın evinde."

"Dax'in babası mı? Florida'ya taşındığını söylediğini sanıyordum." "O yaptı. Spor salonunu artık başkası işletiyor ama Dax

binada. Ve yukarıda eskiden Koca Mike'ın olan daire." Ön pencereden ikinci katı işaret ettim. Etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için etrafa bakındım. "Hadi gidelim."

Dışarı çıktım, takip cihazı olup olmadığını kontrol ederken Hannah'nın kendi kapısını açmasına izin verdim. Düşündüğüm kadın o değildi ve çok kızmışım. Ona açılmışım. Tamamen. Hatta ona aşık olmuşum. Onu evime götürdüm, yatağında becerdim. Okudum

Kollarımda onunla kanepemde romantizm. Oysa başından beri benimle oynuyordu.

Hiçbir şey bulamayınca, binanın arka tarafında çapraz olarak uzanan metal merdivenleri işaret ettim ve ipucunu anlamasını bekledim. Yürüyerek fazla uzağa gidemeyeceğini anlamış olmalı ki merdivenleri çıkmaya başladı. Ben de onu takip ettim, kışına baktım -çünkü hâlâ bir sanat eseriymiş.

"Bunu nasıl yaptığını anlayamıyorum," dedim. "Neyi?"

"Uçakta benim gibi orta koltukta oturuyorsun. Bekle. Tabii ki." Çok açıktı. "Reggiano sana da bir koltuk ayarlamış. Hepimiz aynı sıradayız. Seni beni gözetlemen için mi gönderdi? İşimi iyi yaptığımdan emin olmak için mi? Kaşlar ve Joey Brains yeterli değildi." Hay sikeyim.

"Reggiano kim? Kulağa bir tür peynir gibi geliyor."

"Sanki bilmiyorsun."

Bana öyle bir baktı ki, daha küçük bir adamın taşakları büzüşürdü.

"O Vegas mafyası," dedim sonunda.

"Vegas mafyasından kimseyi tanımıyorum." Bir elini kaldırdı ve açıklığa kavuşturmak için ekledi, "*Herhangi bir* mafya."

Köhne metal kapıda, devlete bir kod yazdım-güvenlik kilidinin yanında. Bir kez biyledi ve kapıyı çekerek açtım. İçeri uzanıp ışık düğmesini çevirdim.

Burası, kokusuna varıncaya kadar bana gençliğimi hatırlatıyordu. On altı yaşımdan sonra Dax ve babasıyla burada yaşadığım günleri. Kocaman bir çatı katıydı. Yüksek dikdörtgen pencereler içeriye tonlarca ışık alıyordu ama duvarda yüksekte olduğu için dışarıyı göremiyordunuz. Bir ana oda, mutfak, aile odası, yemek odası kombinasyonu, ardından arka tarafta üç yatak odası ve üç banyo vardı.

Aletler, dolaplar, mobilyalar, hepsi güncellenmemişti. Dax, Koca Mike şehre geldiğinde ya da ihtiyacımız olduğunda kullanmak için burayı tuttu. Travis'e ödeme yaptık,

Spor salonunu işleten adam, temizlik ekibinin burayı tertemiz tutmasını, çarşafı ve havluları temizlemesini istiyordu. Bir yılı aşkın süredir buraya gelmemiştim.

Bir zamanlar nasıl bir çocuk olduğumu ve şimdi nasıl bir adam olduğumu anımsatıyordu. Annemin bana daha iyi bir hayat sağlamak için ne kadar çok çalıştığını. Kendini erkenden mezara soktu. Sonunda nasıl lanet bir katil olduğumu. Koca Mike'ı örnek almıştım. Dax ve ben onun ayak izlerini takip ettik. Para açısından bakarsak, sağlam bir kariyerdi. İhtiyacım olandan daha fazla param vardı.

Ama sahip olduğum tek şey buydu. Hannah'ya kadar. Onunla her şeye sahip olduğumu *sanmıştım*.

Hiçbir şeyim olmadığı ortaya çıktı. "Neden burada kalacağız?"

"Çünkü görünüşe göre bir müşteri ölmemi istiyor." "Ve ben," diye hatırlattı.

Joey Brains'in kütüphaneye gidip onu öldürmeye çalıştığına inanmalı mıydım emin değildim. Yine de bunun düşüncesi, o pisliğin ona elini sürmesi, beni terletmeye başladı.

"Sen bir tetikçisin. Git öldür onu." Kapıyı işaret etti, gittiğimi görmekten son derece memnundu. Sanki.

Ona doğru gittim, etrafında döndüm. "Bir kütüphaneciye göre çok acımasısın."

"Onun bir mafya babası olduğunu söylemiştin." Yüzünü bana döndü. "Boş zamanlarında yoksullar için evler inşa etmediğini ya da yaşlılara kitap okumadığını tahmin ediyorum. Filmlerde gördüklerime dayanarak, muhtemelen ölmeyi hak ediyor."

Kaşlarımı çattım. "Kesinlikle."

"O zaman ne bekliyorsun? Adamı öldürün."

Başımı salladım ve onu tersledim. "Bunu yapmak bana düşmez. Ama bir şey yapmadan önce neden ölmemi istediğini bilmem gerekiyor."

"Bunu buradan yapabilir misin?" diye sordu, çatı katını göstermek için kollarını kaldırarak.

Çok geç olana kadar onu deri kanepeye doğru çevirdiğimi fark etmedi. Ta ki arkasına çarpana kadar. Diğer tarafta kocaman eski bir televizyon ve DVD'lerle dolu bir duvar vardı.

"Yapabilirim çünkü bana cevapları sen vereceksin."

Nabızı boynunda atmaya başladı ve bakışları benimkilerle buluştu,

Sonra da uzaklaştı. Gergindi. Ve tahrik olmuştu. Belki de kanepeden ve geçmişte bir kanepenin arkasına oturtulma vaatlerinden kaynaklanıyordu.

"Hiçbir şey bilmiyorum," diye itiraf etti.

"Joey Brains'in altın bir dişi olduğunu biliyorsun."

"Evet, çünkü beni boğmaya çalışırken bana sırtıyordu."

Boynuna baktım, ilk kez oradaki morluğu gördüm ve bu beni duraksattı. Kahretsin, doğruyu mu söylüyordu? Kızıma el mi sürmüştü?

Evet, benim kızım, çünkü ben onun beni alt etmesinin çok seksi olduğunu düşünen zavallı, sapkın bir heriftim. Kıçımı bile kurtardı. Kaşlarını WWF'deymiş gibi otoparka fırlattı. Eğer o da bir tetikçiye, o zaman hayatı biliyordu. Bunu düşününce sikim kalktı.

Ama Joey Brains ellerini onun boynuna dolasaydı, ölmüş olurdu.

"Ve sen bundan nasıl kurtuldun? Elleri boğazına sarılsaydı o adamın seni öldürmesini engelleyemezdin."

Bir kolumu beline doladım ve onu döndürerek kalçalarını kanepeye bastırdım. Etrafımızdaki hava cızırdıyordu ve ellerimin sıyrıldığı her yer elektriklenmiş gibiydi.

"*Üstümü arıyorsunuz?*"

"Tabii ki evet." Silahlı olduğunu düşünmemiştim ama bir suikastçi olduğunu da düşünmemiştim. Özellikle de

Başımı kalçalarının arasına sokmuştum ve adımı inliyordu.

"Beni öldürmeyi mi planlıyorsun? Beni arabayla ezmeyi mi?"

Gitmesine izin verdim. Geri adım attım. "Tanrım, lanet olsun." Elimi boynumda gezdirdim. "Bayan Metcalf'ın şahitliğinde sana asla ama asla zarar vermeyeceğimi ve bunu yapan herkesten seni koruyacağımı söyledim. Ama bu *beni* öldürmene izin vereceğim anlamına gelmiyor."

"Bu yüzden sana geldim, bana asla zarar vermeyeceğini söylediğin için." Döndü, gözleri kısıldı, elleri kalçalarına gitti. İncil'den değildi, bu yüzden alıntıyı bilmiyordum ama bir kadının öfkesi ve hor görülmesiyle ilgili bir şeydi. Hannah öfkeliydi ve anlaşılan onu küçümsediğimi düşünüyordu. "Senin bir Neandertal ve aptal olduğun ortaya çıktı."

"Eyebrows'u 20 metre fırlattın!" Ben de karşı çıktım. "Eğer bir tetikçi değilsen, o zaman *kırsı?*"

"Kim olduğumu biliyorsunuz. Hiçbir şey hakkında yalan söylemedim. Aksine sen."

"Sana ne hakkında yalan söyledim?" "Senin bir tetikçi olduğun!"

"Uçakta bana ne iş yaptığımı ilk sorduğunda sana bunu söylemişim."

"Romantik mecazlardan bahsediyorduk. Ciddi olduğunu düşünmemiştim!"

"Bu senin sorunun, benim değil. Bana kendini savunma dersleri aldığını söylememiştin. Nesin sen, Judo'da siyah kuşak mı?"

Başını iki yana salladı. "Karate mi?"

"Hayır." Tek hece, bir ergeni gururlandıracak bir nefes vermeyle çıkarıldı.

"Açıkla ne oldu içinde ve park etme Garaj.

Kaşların ağırlığı iki elli olmalıydı."

Dudaklarını büzdü. "Bana inanmazsınız."

"Sanırım bunu aştık, güzelim." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Bu ilişkinin yetişkin mağazasından bir şeyler alma aşamasındayız."

Gözlerini kırptırdı, sonra dudaklarını yaladı. "Sen mi aldın? Ne aldın?"

Başımı salladım. Aklının başka yönlerle kaydığı gözümünden kaçmadı.

Bir an için. "Seninle seks yapmayacağım, seni yalancı," diye tersledi.

"Buradaki tek yalancı ben değilim, güzelim. Joey Brains kütüphanede değildi. Doğruyu söyle."

Gözleri muhtemelen yakabilecek bir öfkeyle parlıyordu. "Gerçeği mi? İyi, iyi. *İyi!* Bunu sen istedin." Derin bir nefes aldı, sakinleşmeye çalıştığı her halinden belliydi. İşe yarıyor gibi görünmüyordu. Kabul etmeliydim, kızarmış ve öfkeli haliyle muhteşemdi. Hiç Hannah'ya benzemiyordu. Ya da onu bu şekilde gördüğüm tek zaman, onu oraya getiren kişi olduğum zamandı. Benim dokunuşumla. Ağzımla. Sikimle. Sözlerimle.

Kanepenin etrafından dolaşp çömelmesini ve onu almasını izledim. Sanki bir metre genişliğinde, deriden yapılmış ve doksanlı yıllarda tank gibi yapılı Koca Mike için inşa edilmiş bir şey değilmiş gibi kaldırdı. "Her nasılsa geçen hafta daha da güçlendim."

Kanepeyi tekrar yerine koydu.

Omuz silktim. "Etkilendiğimi söylememi mi istiyorsun? Kaşlarını otoparka fırlattığında ben de oradaydım, hatırladın mı?"

Gözlerini dikti, sonra oflayıp pufladı ve mutfağa, buzdolabına doğru gitti. İçinde saklanması gereken bir gazozu alacağını düşündüm. "Güçlü derken," -kollarını sanki sarılıyormuş gibi cihazın iki yanına açtı ve yerden bir ayak yüksekte duracak şekilde kaldırdı- "gerçekten güçlü. En iyi kızdığım zaman oluyor gibi görünüyor."

"Ne oluyor lan?" Dedim, afallamıştım. Bu buzdolabı seksenli yıllarda yapılmıştı. Uzun ömürlü olsun diye yapılmıştı. Çelikten yapılmıştı. Bir keresinde arkasını temizlemek için yerinden oynatmaya çalışmıştım. Kımıldamamıştı.

"Arkadaşım Brittany benim bir süper gücüm olduğunu düşünüyor," diye yorumladı buzdolabını tekrar yerine yerleştirirken.

Kıkırdamaktan kendimi alamadım. "Evet, doğru."

Belki ses tonumdan ya da genel tavrımdan kaynaklanıyordu ama yanıma geldi ve göğsümü dürttü. Aramızda statik elektrik kıvılcımları oluştu. "Hâlâ bana inanmıyorsun."

"Bir süper gücün olduğunu mu?" Kıkırdadım. "Tabii ki hayır."

"Beni burada tutacaksın, söylediğim hiçbir şeye inanmayacaksın. Ne uçaktaki adamın beni öldürmeye çalıştığına, ne tetikçi olmadığımı, ne de yeni keşfettiğim güce."

Omuz silktim. "Hemen hemen." Heyecanlanmasına bayılmıştım, çünkü artık nasıl bir his olduğunu biliyordu.

"Demek beni kaçırdın."

Başımı salladım. "Hemen hemen," diye tekrarladım.

O da başını salladı, neredeyse öfkeyle titriyordu. "Sen yalancı, egoist, kör, kendini beğenmiş, katil bir pisliksin. Unutma pislik, seks oyuncakları da dahil olmak üzere bu işte senin yanıdaydım. Senin aksine, ben sana doğruyu söylüyordum."

Ona doğru uzandım ve hava aramızda bir kıvılcım oluşturdu. Sonra o gitti. Kayboldu.

Parmaklarımı oynattım, parmak uçlarım karıncalanıyordu. "Ne oluyor lan?"

HANNAH

Havadaki elektriği hissetmiştim. Kollarımdaki ve ensemdeki tüylerimin diken diken oluşunu. Uçakta tanıştığımızdan beri aramızda olan aynı elektriklenmeydi bu. Bunun saçlarımdaki elektriklenmeden, Colorado'nun kuru havasından, hatta birbirimize karşı hissettiklerimizin gücünden kaynaklandığını düşünmüştüm.

Ama hayır. Işınlanmak için güç topladığımın işareti gibi görünüyordu. Ne zaman Jack'in yanında olsam bunu hissederdim. Belki de her duyguyu ortaya çıkardığı içindi - şimdiye kadar öfke hariç her şeyi. Ne kadar öfkelenirsem, gücüm o kadar artıyor gibiydi.

Joey Brains -Tanrım, ne korkunç bir lakap- kütüphanede ortaya çıktığında hissettiğim buydu. Daha sonra, beni boğduğunda ışınladığım noktaya kadar şarj oldu. Bu benim kontrolüm dışındaydı ama boğulmak da öyle. Sanki pek çok duygu -korku, panik, öfke, kendini koruma ve daha fazlası- aynı anda ortaya çıkmıştı.

Bu sefer, Jack'e bağırana kadar birikimi fark etmemiştim, o kadar öfkeliydim ki aynı elektrik etrafımızda çatırdamaya başladı. Saçlarım yükseldi. Küçük bir zap aldım

Buzdolabına dokunarak. Sonra Jack. Bunu gerçekleştirecek kadar körükleyene kadar daha da fazla.

Kızgındım elbette ama oradan çıkmak da istiyordum. Beni kaçırmıştı. Jack artık sadece seksi bir adam değildi. O bir katildi ve beni yakalayamayacağı bir şekilde o daireden çıkmam gerekiyordu. Bırakın ara sokağı, dış merdivenlerden bile inemezdim. Ama ışınlanmak?

Ha. Bu Bay'a mükemmel bir çift orta parmaktı. Şüpheli.

Artık benden şüphe etmeyi bırakacaktı. Bu düşünceye gülümsedim.

Nasıl ışınladığımı anladım ve nasıl iniş yapacağımı öğrendim. Yani, şimdiye kadar nereye gideceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Görünüşe göre ışınlanmadan hemen önce düşündüğüm yere *inmiştım*. Joey Brains kütüphanedeyken, alışveriş listemi düşünüyordum ve kendimi markette bulmuştum. Bu sefer Jack'in bizim için aldığı oyuncakları düşünüyordum.

Taco malzemelerinin önünde durmuyordum. Bir yetişkin mağazasının dildo bölümündeydim.

Tepeden tırnağa gotik giyimli, gülümseyen bir tezgâhtar koridordan aşağı indi. "Kusura bakmayın, geldiğinizi görmedim. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Telefonunuzu kullanabilir miyim?"

JACK

Göz kırptım.

"Ne oluyor lan?"

Kendi etrafımda
döndüm.

"NE OLUYOR LAN?"

Hannah gitmişti. Puf gibi.

Bir saniye önce beni azarlamak için İngilizce sözlükteki tüm küfürleri kullanıyordu ve sonra ortadan kayboldu. Tam önümdeydi. Göğsümü dürtüyordu. Sonra... gitti.

Aklımı mı kaçıırıyordum? Elimi önce yüzümde, sonra ensemdede gezdirdim. Tanrım, beynimde tümör mü vardı?

Kokusunu alabiliyordum. O yumuşak kokusu beni deli ediyordu.

kızgın. O buradaydı. Delirmiyordum.

Hayır, deliriyordum.

"Hannah!" Bağırđım, adı tuğla duvarlarda yankılandı.

Çatı katında koşturdum, yatak odası kapılarını açtım, sanki saklambaç oynuyormuş gibi duş perdelerinin arkasına baktım.

Arayın.

O burada değildi.

Sonra kapıya gittim ve açtım. Dax'in arabası hala aşağıda park halindeydi.

Star Trek'te ne deniyordu? Biri onu ışınladı mı? Bekle. O sadece *ışınlanmamıştı*, değil mi? Arkadaşı Brittany'nin süper güçleri olduğunu düşündüğünü söylemişti, ama ışınlanmak?

Eğer yaptığı gerçekten buysa, çünkü en akla yatkın cevabın bu olması çılgınca görünüyordu, o zaman nereye gitti?

HANNAH

"Beni aldığın için teşekkürler."

"Colfax'taki bir yetişkin mağazasından mı? Hikayeyi istiyorum," dedi Brittany, bir saat sonra beni Pleasure Palace'ın önünden aldığı anda.

"Kimin arabası bu?" Emniyet kemerimi takarken beyaz minivanın içini gözden geçirerek sordum. Arkada bir yükseltici koltuk, bir havuz eriştesi ve başıboş krakerler vardı.

"Dr. Todd'un. Arabamı almıştın, hatırladın mı?" Arabayı batıya giden yola çekti. Bizi dağlara ve Coal Springs'e götürecek otoyola ulaşmak için birkaç mil gitmemiz gerekecekti.

Kahretsin. Jack'in otoparkındaydı. Arabam hala kütüphanedeydi.

Çıldırıyor olmalıydım. Çıldırıyordum. "Doğru. Çok üzgünüm B, ama başka kimi arayacağımı bilemedim."

"Ben senin en iyi arkadaşınım. Beni araman gerekiyordu." "Jack'i kurtardın mı?"

"Evet. Süper gücümle."

Bir şeyler mırıldandı, muhtemelen bir süper kahraman filminin tema şarkısıydı. Parmağı direksiyona bile dokundu.

onunla birlikte tekerlek. Şu anki durumum söz konusu olduğunda sağlıklı düşünemiyordu.

"Kötü bir adamı otoparka fırlattım ve ezildi," dedim, bunun o çizgi filmlerden biri olmadığını anlamasını sağlamaya çalışarak. Gerçek bir adamı fırlattım ve adam *gerçekten* öldü. "Sonra Jack beni onu öldürmek için gönderilmiş bir tetikçi olmakla suçladı."

Arabayı ışıklarda durdurduğunda bir kahkaha sesi duyuldu. "Sen mi? Tetikçi mi? Örümcekleri normal insanlar gibi ezmek yerine bir bardağa koyup dışarı taşıyorsun."

Ellerimi havaya kaldırdım, sonra tekrar kucağıma bıraktım. "Değil mi? Ben de ona bunu anlatmaya çalıştım. Örümcek olayını değil ama onun lanet olası bir deli olduğunu."

"Sonra ne olacak?" Işık değişti ve kadın hızlandı, kavşağı geçmeden önce iki tarafa da baktı.

"Sonra beni babasının sanayi bölgesindeki eski dairesine kaçırdı, kavga ettik ve ben de ışınlandım."

"Yine mi?" Sanki her zaman yapıyormuşum gibi. Başımı salladım.

A yavaş gülümseme yayılmış karşısında onu yüz. "Bu harika, ama neden Zevk Sarayı? Bu biraz garip." Omuz silktim, parmaklarımı emniyet kemerinin omuz askısının üzerinden geçirdim.

"Bunu sadece iki kez yaptım, ama olaydan hemen önce düşündüğüm yere gönderiliyorum gibi görünüyor. Pleasure Palace bildiğim tek yetişkin mağazası çünkü radyoda reklamları var."

Gözlerini kocaman açarak bana doğru baktı. "Jack'le kavga ederken bir yetişkin mağazasını mı düşünüyordun? Çok sapıkça."

"Bir yerde durduğunu ve bizim için bir şeyler seçtiğini söyledi. Sanırım ilgimi çekti."

"Yatak odasına oyuncak sokacak kadar kendine güvenen bir erkek-"

"Bekçi deme. Henüz paylaşmadığım bir şey var."

Gözleri yuvalarından fırladı. Onu daha fazla şok edersem, gözleri yuvalarından fırlayabilirdi. "*Dahası* mı var?"

Başka bir kırmızı ışık için yavaşladı. Colfax'ta bir tane vardı.

her blokta kilometrelerce yol kat ettik. Böyle giderse kasabadan asla çıkamayacaktık.

"Evet. Jack aslında bir tetikçi."

Güneş gözlüklerini indirdi ve sanki Perry'nin söylediği gibi dilden dile konuşmaya başlamışım gibi bana baktı. "Ne demek o bir tetikçi?"

"Yani yaşamak için insanları öldürüyor. Onun işi bu." "Ciddi misin sen?"

"Bir *yetişkin mağazasına* *ışınlandım*." İkisine de vurgu yaptım çünkü ışınlanmak bilimkurgu filmlerine özgü bir şeydi ve seksi romanlar okuyabilirdim ama hiç yetişkin mağazasına gitmemiştim. İnternette sipariş verdim, orası güzel ve gizliydi. "Bu konuda neden yalan söyleyeyim ki?"

"İyi noktaya değindin. Tamam, yaşamak için insanları öldürüyor." "Sana onun bir katil olabileceğini söylediğimi hatırla, ama

Ailemin evindeki akşam yemeğinde acı çektiği için bunun önemli olmadığını söylemiştin. Evet, o gerçekten bir katil."

"Ama ailenizin evinde acı çekti," dedi.

bir ürperti ile hatırlattı. "Bunu yapabilecek başka bir katil söyleyin."

"Başka bir katil tanımıyorum!"

Belki Dax de öyleydi. Bekle. Joey Brains de öyleydi. Ve Eyebrows. Birkaçını tanıyor gibiydim. Hiçbirinin Jack kadar uzun süre dayanabileceğinden şüpheliydim.

Koltuğumda döndüm ve ona bakabilmek için bacağımı büktüm. "Kendini duyuyor musun? O insanları *öldürüyor*. Geçen geceki yemek randevumuz sırasında birini öldürdü. Garson benim somonumu ve onun bifteğini getirirken tuvaletteydi. İyi olup olmadığına bakmak için geri döndüm ve mide sorunları olduğunu düşünerek ona bir Pepto Bismol verdim."

Gülmeye başladı, sonra dudağını ısırdı. "Özür dilerim." Kendini sakinleştiremeden bir homurtu çıktı. "Tanrım,

Hannah.

Hayatta ikinci bir şans istedin. Bir tane aldın."

İçimi çektim, parmaklarıma baktım. Bir adamı fırlattım ve sonunda öldü. Suç ortağı bir katildim. Eğer sporla ilgileniyor olsaydım, asistanı ben alırdım. "Ne dilediğine dikkat et, değil mi?" Bir ışıktaki sessizce durduk. "Ben kendimi hayatta tutmaya çalışıyorum B, o ise insanları öldürüyor. Yaşama ya da ölüme hiç saygısı yok."

Ayıldı. "Ah, tatlım. Ne yapacaksın?" "Ailemle kalamam."

"Bir mafya babası tarafından boğulmayı tercih ederim," diye cevap verdi.

İkisini de deneyimledim ve biri çok daha hızlı bir yoldu.

"Seninle kalamam," diye ekledim.

"Neden olmasın? Seni almaya bu yüzden geldiğimi sanıyordum." "Birisi denendi için öldürmek Ben!

Ben değil koyarak sen içinde tehlike."

"Sen ön koltukta oturuyorsun kızım."

"Biliyorum. Beni bir otele falan bırakmanı isteyecektim ama şimdi fark ettim ki çantam bile yanımda değil."

Bir sonraki ışıktaki düz devam etmek yerine - nihayet yeşil yanmıştı - flaşörünü kullandı ve bir yan sokağa döndü.

"Nereye gitmen gerektiğini biliyorum," dedi.

Etrafıma bakındım. Denver'ı az çok tanıyordum. Alışveriş merkezi, spor sahası ya da havaalanı gibi belirli yerlere nasıl gidileceğini biliyordum ama dağlar şehrin batı tarafında kuzeyden güneye doğru uzandığı için kaybolmak oldukça zordu. Ama hangi caddede olduğumuzu bilmiyordum. "Nerede?"

"Jack'e dönelim."

"Ne?" Ciyak ciyak bağırdım. "Söylediğim *herhangi bir şeyi* duydu mu?"

Başını salladı. "Evet. Özellikle de onun bir katil olduğu kısmı. O seni koruyacaktır, Hannah."

Yapardı. Ne kadar bağırp çağırırsa da bana zarar vermeyeceğini söylemişti ve her ikisini de fazlasıyla yapmıştı.

"Kütüphaneye gelen kötü adam, Jack'in dikkatini dağıttığım için benim için orada olduğunu söyledi."

"Bu da demek oluyor ki bu bir Jack sorunu. Sen sadece ona yakalandın."

"Yani ondan uzak durmalıyım, ona geri dönmemeliyim."

Başını salladı ve bir kez daha dönerek geldiğimiz yoldan, Colfax'a bir blok paralel olarak geri döndük. "Tehlikede olmadığını söylemiyorum ama bu Jack'in çözmesi gereken bir sorun ve bunun bir parçası da senin güvende kalmanı sağlamak. Ve hayatta kalmanızı sağlamak."

"Onunla hiç tanışmadın bile ve beni ona mı götürüyorsun? Bir katile mi?"

"Eğer yaşamak için insanları öldürüyorsa, o zaman seni koruyacaktır." "Bu hiç mantıklı değil," diye karşı çıktım.

"Çok mantıklı," diye karşı çıktı.

Mantıklıydı ama bunu kabul etmeyecektim.

İçimi çektim. "Ona gerçekten kızgınım B. Canım da yanıyor. Ona gerçeği söylediğimde bana inanmadı."

"Hulk'un bir adamı ezdiğini gördü. İnanılır gibi değil. Unutma, sen ağaç gövdeli sehpaı kaldırdıktan sonra bir şişe şarap içmiştim. Ona biraz izin vermelisin."

"Bana inanıyorsun," diye hatırlattım.

"Evet, tatlım, seviyorum. Ama sen beni sevmiyorsun. Onu seviyorsun."

"Ben-" Kara elini benimkinin üzerine koyup beni susturdu. Sıktı. "Evet, biliyorsun. Unutma, avantajlı olan sensin."

"Nasıl yani?"

"Seni daha da kızdırırsa, ondan uzaklara ışınlanma olayını tekrar yapabilirsin. Aleti ne kadar büyük ve iri olursa olsun ya da ne kadar yetenekli olursa olsun, seni durduramaz."

Geçerli noktalar vardı. Hepsi. Yetenekli aleti de dahil.

"Şimdi bana dairesinin nerede olduğunu söyle. Minibüsü T-ball'dan önce geri getireceğime söz verdim."

JACK

"Alt kattaki cesetten kurtuldum ve Nitro'ya garajın güvenlik kayıtlarını sildirdim. Reggiano üzerinde de çalışıyor. Hannah'nın gitmesi de neyin nesi?" Dax asansörden çıkarken seslendi.

Hannah ortadan kaybolduktan sonra çatı katından ayrılmış ve Coal Springs'e gitmediğinden emin olmak için mahallede birkaç tur attıktan sonra daireme geri dönmüştüm. Koca Mike'ın evine gitmem Hannah içindi, benim yerimde bir hain ve yalancı istemiyordu ama kalmam için bir neden yoktu. Onun güvende tutulmaya ihtiyacı olmadığı kesindi.

Kendimi koruyabilirdim. Hannah araya girip Eyebrows'un icabına bakmasaydı, o pisliği vururdum. Ama o yaptı ve her şey değişti. Onun dışında... NEREDEYDİ O?

Aklım buna ve Sal ile uğraşmaya takılmıştı. Ölmemi istediğine göre, kendi bölgemde olmam daha iyiydi.

Sırtımda silahım, botumda bir K-Bar ve mutfak tezgâhımda sıralanmış bir cephanelik vardı. İhtiyacım olan şey bilgiydi. Nitro'yu aradım ve bana Dax'in çoktan bu iş üzerinde çalıştığını söyledi.

Her ne halt oluyorsa o anlama geliyordu. Reggiano.
Hannah, hepsi.

"Gitti," diye tekrarladım o mutfağa girdiğinde. Akıl hastası ya da Kaptan Kirk gibi görünmeden bunu ifade etmenin başka bir yolunu bilmiyordum.

Koyu renk takım elbisesi içinde, arabasıyla çarptığı ölü bir adamla uğraşıyormuş gibi görünmüyordu. Bizi iyi yapan da buydu. Kırışıklık ya da kir olmadan işlerimizi hallediyorduk. Sadece ara sıra kan sıçraması olurdu. "Nereye gitti? Nasıl?"

Ona nasıl ya da nerede olduğunu söylemeyecektim, çünkü kendim de bilmiyordum. "Emin değilim," dedim, bu onun her iki sorusuna da bir yanıttı.

Detay vermemi bekliyordu ama bunu yapmayacaktım. Nasıl olsa bana inanmayacaktı.

"O kadının gerçekten bir tetikçi olduğunu düşünmüyorsun," dedi sonunda. Belli ki öyle düşünmüyordu.

"O uçaktaydı." Bir parmağımı kaldırdım, sonra devam ederken daha da kaldırdım. "Joey Brains'in altın dişini biliyordu. Eyebrows'un peşimden geldiğini biliyordu ve sonra onu yirmi metre fırlattı. Yetenekleri var."

Kollarını kavuşturdu ve bana baktı. "Ne?"

diye sordum. "Ne?" diye sordum. "Aynı fikirde değil misin?" "Occam'ın Usturası."

"Ne olmuş ona?"

"En basit açıklama büyük olasılıkla doğru olanıdır. İmza gününde olduğu için tesadüfen Kaşlar ve Joey Brains ile aynı sıraya oturdu. Gerçekten bir imza günü olup olmadığını gördün mü?"

Hayır. Çünkü uçakta üzerinde çalıştığı kütüphanenin etiketi olan bir aşk kitabı okuyordu. Çünkü bana açmak istediği aşk kitabevinden bahsetmişti. Kahretsın.

Mutfaktaki gömme masadan dizüstü bilgisayarımı aldım ve adanın üzerine koydum. Bir arama motoru açtım ve Vegas ve aşk kitapları imza günleri yazdım.

"LoveNLust Romance Con," dedim web sayfasından okuyarak. "O hafta sonu oldu."

"Eğer doğru hatırlıyorsam, onu takip eden, iş yerine *iki kez gelen* sendin. Tam tersi değil."

Kaşlarımı çattım. Benim vardı.

"Bana bahsettiğin aileyle yediğin o cehennem yemeğinin numara olduğunu mu düşünüyorsun? Sen ona organize olması için bir saat verdikten sonra onun kütüphaneci cephesini destekleyen aktörler olduklarını mı?"

Bu sefalet karşısında homurdandım. Bunun kurgulanmış olmasına imkân yoktu.

Beni kesinlikle beklemiyorlardı.

"Ama durun, dahası var," diye devam etti Dax. "Gizlenmek için kütüphaneci olarak çalıştığına inanıyor musun? O küçük kasabada mı? Yıllık maaşı benim takım elbisemin maliyetinden daha az olmalı."

Takım elbise için ne kadar ödediğini biliyordum ve muhtemelen haklıydı.

Aptal olduğumu düşündüğü gerçeğini kabul ettirmeyi henüz bitirmemişti. "Boş zamanlarında vuruş yaptığını mı?"

İçimi çektim, bana bu soruları benimle aynı fikirde olduğu için değil, aynı fikirde olmadığı için sorduğunu fark ettim.

"Dostum, bunların hepsi saçmalık," dedi. "Senin deli olduğun kadın, çılgın bir ailesi olan küçük bir kasabanın kütüphanecisi."

"O zaman Eyebrows'u nereden bildiğini açıkla." "Çünkü söylediği gibi, Joey Brains ona onu öldürmeye çalıştı."

"Bunu resmi olarak biliyor musun?"

"Ortaya çıktığımı ve arabamla Kaşlara çarptığımı unuttun. Ve bana istifa ettiğini söylemeyi unuttun."

Ters ters baktım.

Devam etti.

"Paul Reggiano ile bir iş hakkında konuşuyordum ve babasının senden memnun olmadığını çünkü onu yüzüstü bıraktığını söyledi. Bence Sal'in insanların bırakmasına izin vermesinin tek yolu ölü olmak. İyi ki oraya gitmişim.

Çünkü Kaşlarını senin üzerine bu kadar çabuk salmasını beklemiyordum. Arabamla ona çarpmak da ek bir avantaj olsa da, bana yeni bir ön tampon borçlusun."

Bu bana Dax'ın muhtemelen Hannah'nın Kaşlarını otoparka fırlattığını görmediğini, ancak o çoktan yere düştükten sonra garaja girdiğini fark ettirdi. Görmüş olsaydı muhtemelen bununla başlardı.

"Bu, Kaşların neden benim peşime düştüğünü açıklıyor ama Joey Brains'in Hannah'nın peşine düştüğünü nereden öğrendin?"

Telefonunu çıkarıp aradı ve tezgâhın üzerine koydu. "Nitro'ya onu araştırmasını söyledim," dedi telefon çalarken.

İlk içgüdüm onu burnundan vurmak oldu. Nitro ve Dax'ın onunla ilgili her ayrıntıyı bilmesini istemiyordum, çünkü insanlar hakkında yaptığımız araştırmalar o kadar kapsamlıydı ki, birinin ilk dişini ne zaman kaybettiğini bile biliyorduk.

"Yo." Nitro'nun sesi hoparlörden geldi.

"Jack'e benim için kadın hakkında ne bulduğunu anlat."

"Coal Springs kütüphanesinde kameralar var," Nitro başladı ve aklım hemen ona ilk dokunduğum ana, arka raflarda parmaklarımın üzerine boşalmasını nasıl sağladığıma gitti.

"Dış ön giriş, sadece lobi," diye ekledi.

Zihinsel olarak iç çektim. Biraz teşhirciliğe varım ama şehir kayıtları için kaydedilirse olmazdı. Ya da Nitro'nun görmesi için. Hannah'nın geldiğini benden başka kimse görmedi.

"Joseph Cazamucci, nam-ı diğer Joey Brains, bugün saat 12:37'de kütüphaneye girdi. Yüz tanıma sistemiyle o olduğu doğrulandı. Ödünç verme masasına yaklaştı, birkaç saniye boyunca dümdüz karşıya bakarak durdu, sonra bankonun etrafından dolaştı ve kamera görüntüsünden kayboldu."

Dax'e baktım.

Kahretsın.

"KAHRETSİN!"

Joey Brains gerçekten de Hannah'nın peşinden gitmişti. Doğruyu söylüyordu.

Nitro benim patlamamı görmezden gelerek, "Dört dakika sonra  ı l d ı r m ı ş bir halde tezgâha geri döndü," diye ekledi.

"Daireler çiziyor ve küçük bir çocuğu kaybetmiş gibi mobilyaların altına bakıyor, sonra da ön kapıdan dışarı koşuyor."

"Hannah görüntülerde var mı?" Ben sordum.

"O sabah dokuz buçukta geliyor ve bir saat sonra bir arabayı iterken görülüyor. Bir ya da iki kez dolaşım masasında birine yardım ederken. Hiçbiri sistemde yok, ya da ben onları yerel olarak temizledim. Ama ayrıldığına dair bir iz yok ve on iki on beşten sonra görüntülerde de yok. Günün geri kalanında da yok."

Yani Joey Brains, ilk kez uğradığımda olduğu gibi dolaşım masasının başında durmuş, Hannah'yı çalışma odasında görmüş ve ona katılmıştı. Onu öldürmek için. Başarılı olamamıştı ve Hannah çalışma odasından kaçamamıştı - ki bu odanın tek kapısı vardı - çünkü kaçıışı görüntülerde görülebilirdi.

Görünüşe göre Joey Brains, Koca Mike'ın dairesinde ortadan kaybolduğunda benim gibi davranmıştı. Yani, büyük ihtimalle o da onunla birlikte ortadan kayboldu.

Şükürler olsun, yoksa muhtemelen ölmüş olurdu. KAHRETSİN!

"Başka ne var?" Dax Nitro'ya sordu.

Çok şaşırılmış, çok kızmış ve konuşamayacak kadar korkmuştum.

"Hannah Highcliff, Jack ile aynı uçaktaydı. Denver'dan Vegas'a gidiş-dönüş temel ekonomi bileti geçen Aralık ayında kredi kartıyla satın alınmıştı. Kendisine bir koltuk seçmek için fazladan ödeme yapmak yerine havayolu şirketinin tahsis ettiği orta koltuğa oturmayı tercih etmiş. Artı..."

Sessizdi ama klavyede bir şeyler tıkırdattığını duyabiliyorduk.

"Detayları. Hannah Highcliff. Marcia ve Robert Highcliff'in ortanca çocuğu. Muhasebeci ve tahnitçi."

"Tahnitçi mi?" Dax tekrarladı.

"Ben iyi pişmiş bir hamburger yerken yemek odasında bana bakan lanet bir inek kafası vardı. Onlara söyledim.

cenaze levazımatçısıydı. Hemen hemen aynı şey olduğu için, iş konuşmak üzere bira içmeye gidiyoruz."

Hayır.

Dax başını sallayarak, "Tanrım," diye mırıldandı.

Nitro devam etti. "Ağabeyi Perry Springs'de dini bir tarikat yönetiyor gibi görünüyor. Rahibe Briana'nın işi yok ve... bu doğru mu? Trambolinde mi zıplıyor? Bu doğru olamaz. Devam edeyim-"

"Doğru," dedim, onu evin üzerinde uçarken gördüğümü hatırlayarak. "Olimpiyatlara katılmak istiyor."

Dax sadece başını sallamaya devam etti.

"Okaaaay," diye cevapladı Nitro. "Ayrıca Coal Springs'ten Kevin Cortez adında biriyle de ilişkisi var."

Kevin. *Kevin*. "Kevin, Hannah'nın eski sevgilisi mi?" Dax'in kaşları havaya kalktı.

"Bir ve aynı. Bilgilerini sana çoktan gönderdim." Geçen hafta cehennemden gelen akşam yemeğinden sonra ondan eski sevgilisini araştırmasını istemiştım ama henüz adamı öldürmemiştim. "Gerçi kız kardeşiyle olanlar yeni bir bulguydu. İşlettiği ikinci el araba galerisinde güvenlik kameraları var. Çok şey gösteriyorlar. Arabalardan birinin arka koltuğunda ikisinin birkaç dakikasını bile görsen iki katını alırım. O kadının esnek olduğunu söylememe izin verin."

Ürperdim.

Dax yüzünü buruşturdu. "Sanırım onunla sen ilgileneceksin?"

Gözlerimiz buluştu. Her zaman pisliklerle uğraşmak bizi bıktırırdı ama bu, uğraşmayı dört gözle beklediğim bir kişiydi. "Ah, evet."

"Görüntüleri göndermemi ister misin?" Nitro sordu.

"Hiç şansın yok. Peki ya sorduğum tıbbi kayıtlar?" Dürttüm. "Hannah'nın beyinde tümör vardı. Bunun için özel bir radyasyon tedavisi görmüş."

"Tıbbi kayıtlar mühürlü. Girebilirim ama biraz zaman alır. Anladığım kadarıyla sadece

Bu yüzden Coal Springs'e bir saat mesafede bulunan ve bahsettiğiniz gama bıçağı radyocerrahisini yapan tüm tesislerin güvenlik kameralarını inceledim. Boulder'daki bir kanser merkezine gelişini yüz tanıma sisteminden tespit ettim. Aslında birkaç ziyaret, Mayıs ayında ve o zamandan beri birkaç tane daha."

"Kanser mi? Kanser olmadığını söyledi!" Bu düşünce karşısında panikledim ve elimi yüzümde gezdirdim. Hay sikeyim.

Dax gülmemesine rağmen, "Buradaki ironi çok gülünç," di y e mırıldandı. Onun hasta olması, durumu ne olursa olsun, hiç de komik değildi.

"Burası her türlü radyasyon tedavisini yapıyor, sizin söylediğiniz prosedür de buna dahil. Daha fazla araştırmamı ister misiniz?"

Dax mutfak adasının karşısından bana baktı. Soruşturmayı o başlatmıştı ama Nitro'nun daha derine inmesini isteyip istemediğime ben karar verecektim.

Beyninde tümör olduğu konusunda yalan söyleyen herkes delidir. O bunu yapmazdı.

"Hayır."

"Yani şimdi kız arkadaşının tam olarak aşık olduğun kadın olduğu konusunda hemfikir misin?" Dax sordu.

Buzdolabını kaldırma ve ısınlanma yeteneği dışında, evet. O tamamen, tamamen benim kızımdı.

Ve her şeyi berbat ettim. Hem de çok fena. Epik bir şekilde. Tezgâha yaslandım, dirseklerimi granitin üzerine koydum ve başımı ellerimin arasına aldım.

Denver'a beni uyarmak için gelmişti ama sonunda beni *kurtardı*. Yaşamak için insan öldüren bir adamı hayatta tuttu.

Joey Brains hayattaydı ve Reggiano ikimizi de öldürmemişti. Yani bu iş henüz bitmemişti ve Hannah dışarıda bir yerlerde korunmasızdı.

"Eğer istifa ettiğim için ölmemi istiyorsa, o zaman bu oldukça basit. Bir mafya saldırısının sebebi genellikle

karmaşık. Ama yine de Sal ve Paul Reggiano hakkında ne bulabileceğine bir bak," dedim Nitro'ya. "Baba ve oğul. Yüz tanıma sistemi Hannah'yı herhangi bir yerde bulursa bana haber ver. Onu bulmam gerek."

"Sürünmek için," dedi Dax sırtarak.

Nitro, "Reggianos konusunda bana biraz zaman ver," dedi. "Ama sana Hannah'nın nerede olduğunu hemen söyleyebilirim."

Sığır sopasıyla vurulmuş gibi sıçrayarak doğruldum. "Ne? Nerede?"

"Otoparkınız."

HANNAH

Otoparktaki ceset gitmişti. Her şey sıkıcı ve normal görünüyordu. Sanki bütün o suikast olayı birkaç saat önce olmamış gibiydi. Gerçi benim aklımdaki suikastçı James Bond ve ninja karışımı bir şeydi, kokuşmuş, kilolu mafyalar değil.

Brittany, Dr. Todd'un minibüsünü ziyaretçi yerine park etti ve ben de tereddütle dışarı çıktım. Muhtemelen daha sonra saldırı yüzünden TSSB geçirecektim ama yine de etrafa bakmak ve beton sütunların arkasında gizlenen kötü adamlar olmadığından emin olmak için birkaç saniye ayırdım.

Brittany korkmuş görünmüyordu, gerçi bugün bir değil iki kez ölümle burun buruna gelmişti.

"Bu onun arabası," dedim, cipi göstererek.

"Ve bugünlerde geri istediğim şey de benimki." Brittany başını, bir ziyaretçi yerinden ödünç aldığım, benden çok daha güzel arabasına doğru eğdi. Arabanın iadesi şu anda listemin üst sıralarında değildi.

Jack'in geçen hafta aşık olduğum, beni arzuluyor gibi görünen adam olmasını istiyordum. Önceki mantıksız adam değil.

"Bay Hitman Maserati mi kullanıyor?" diye sordu. Başımı salladım.

"En iyi maaşlı işler üniversite danışmanlarıyla konuşulmaz," diye mırıldandı.

Bütün bunları komik bulabilir.

Ben mi? Pek değil. Jack'e kızgındım. Gerçekten kızgındım. Ve beni tehlikeye atmıştı.

Ve o bana inanmadı. Ve... bir sürü "ve" vardı.

Yine de buradaydım, beni güvende tutacağı umuduyla ona dönmeye hazırdım.

Derin bir nefes aldım ve asansörlerden birine doğru ilerlerken asansörlerden biri çaldı ve kapılar açıldı.

Jack ve Dax dışarı çıktı.

Jack kısa bir an için durdu, gözlerini bana dikmişti. Bir saniye içinde beni tepeden tırnağa süzdü. Yüzündeki sert ifade beni yutkunmaya zorladı çünkü ona ne kadar kızgın olursam olayım, bağışıklığım yoktu. Sonra uzun bacakları aramızdaki mesafeyi kapattı. "Sakın ortadan kaybolayım deme," diye homurdandı ve kolları tanıdık bir statik elektrik çatırtısıyla beni sardı. Sonra beni öpmeye başladı.

Nefesim kesildi ve o da bundan faydalandı, dili benimkini buldu.

Ayaklarım yerden kesilmiş miydi yoksa öpücük o kadar iyi miydi emin değildim.

Brittany ve Dax zar zor fark ettiğim bir sohbeta başladılar. Çünkü.. öpüşmek.

"Ben Brittany, en iyi arkadaşım."

"Ben Dax, diğer en iyi arkadaş. Sanırım burada bize ihtiyaç yok."

"Evet, Jack'e bir daha çuvallarsa onu uyuşturacağımı ve tüm dişlerini çekeceğimi söylemeyi unutma."

"Korkunç. Bunu sevdim."

Jack, arkadaşlarımızı ve onların konuşmalarını tamamen görmezden gelerek başını eğdi ve öpücüğü daha da derinleştirdi. *Daha fazla* aldı. Tamamen sınırsızdı. Sonra ağır kapılar kapandı ve her şey sessizliğe gömüldü. Asansöre nasıl ulaşmıştık?

JACK

Daireme vardığımızda, kimsenin aramaması için asansörün kilitli kalmasını sağladım ve böylece ön kapımı kilitlemiş oldum. Kaşlar bana binanın garajından başka bir yerde ulaşamayacağını biliyordu. Yirmi katlık bir tırmanış olmasının yanı sıra, acil durum merdivenleri iyi korunuyordu. Gökyüzündeki kaleme girmenin hiçbir yolu yoktu.

Belki de Kaş'ın girişiminden sonra Hannah'yı buraya daha önce getirmeliydim ama Hannah'yı onu sorgulayabileceğim gizli bir yere götürmek istemiştim. Tarafsız bir yere. Kişisel olmayan bir yere. Kahretsin, Hannah'yı *sorgulamak*. Kendimi yumruklamak istedim.

Sal'in yeniden toparlanmak için zamana ihtiyacı olacaktı. Eyebrows öldüğüne göre, Sal'ın benim ölümümle ilgilendiği artık bir sır değildi. Hayatıma yönelik herhangi bir girişim sürpriz olmayacaktı.

Hazır olurdum.

Ama Hannah'nın ona hâlâ inanmadığımı düşünmesine izin vermektense adamlarından biri tarafından öldürülmeyi tercih ederdim. Belki de yaptığı şey, ortadan kaybolma eylemi, bir tür inanç eylemiydi, paylaştığımız şeyin gerçek olduğunu bilmem gerekiyordu.

koşulsuz. Bana her ne atarsa atsın - mecazi anlamda, ama belki de gerçek anlamda - üstesinden gelebileceğimi ve onun yanında duracağımı.

O benim yanımdaydı, ben onu kaçırdım ve onu *sorguladı*.

Beni bırakıp ortadan kaybolabileceğini kabul etmek, kimsenin içeri girmeyeceğinden emin olsam da, işleri yoluna koymadan önce dışarı çıkmayacağını garanti edemeyeceğim anlamına geliyordu.

Ben de öpüşmeyi kestim ve gömleğinin eteklerini çekerek gövdesinden yukarı ittim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu. Kolları yardım etmek için yukarı kalktı, bana söylenmemiş bir onay verdi.

"O kaybolma hareketini bir daha yapmayacağından emin olmak için." Sütyeninin arkasını açtım.

Kahretsin, onun mükemmel göğüslerini görünce hiç sertleşmez miydim? Eğilip pembe uçlarından birini ağzıma almak istedim.

"Bu onu nasıl durduracak?" Sesi nefes nefese çıkıyordu ve pantolonunu indirmeme yardım etmek için kalçalarını oynattı. Dizlerimin üzerine çöküp ayak bileklerine kadar indirdim.

"Eğer istersen, bunu tekrar yapabileceğini hissediyorum. Ancak kendinizi çıplak bir yerde bulmak isteyeceğinizden şüpheliyim."

Sandaletlerinden birini tekmeleyerek çıkardı ve durdu, diğeri ayak parmaklarından sallanıyordu. Sanki bu fikir hiç aklına gelmemiş gibi bana baktı.

Başını salladı. "Haklısın."

"Joey Brains seni öldürmeye çalıştı." Bunu bir soru olarak değil, gerçek olarak ifade ettim. Ona inanıyordum ve bunu ona da söylüyordum. "Sen iyi misin?"

Başını salladı. "Evet. Ona makas fırlattım. Göğsüne birkaç dikiş atılmasını gerektirecek kadar iyi vurdum."

"İşte iyi bir kız."

Titrek bir nefes aldı. "Bu... bu onu çıldırttı ve beni boğmaya başladı."

Sonra gözyaşlarına boğuldu. O. Ölmüştü. Bir ölü. Adam.

JACK

Onu aşığı çektim, böylece kucağıma oturdu ve ağılarken ona sarıldım.

Kahretsin, ne gündü ama. Ne yıldı ama.

Çıplak sırtını okşarken onunla ne kadar gurur duyduğumu, ne kadar cesur olduğunu, ne kadar güçlü olduğunu fısıldadım. Bu sadece bugünkü olaylar için değil, beyin tümörü ve iyileşme süreci için de böyleydi. O kadar çok şeyi elinden alınmıştı ki, sadece kitapçı hayaliyle ilgili bir aksilik değil, kendine olan güveni de. Kendi gücü. Bunu göremeyebilirdi ama geri kazanıyordu.

O sarılıp ağılarken dakikalar geçti ama sonunda kriz sona erdi.

"Sert olmak zordur," diye mırıldandım, başının üstünü öperek.

Bana bakmak için yüzünü kaldırdı ve başparmağımla gözyaşlarını sildim.

"Bazen başka seçeneğiniz yoktur," dedi sesi yumuşaktı.

"Bazen yapamazsın," diye kabul ettim. "Ama bunu tek başına yapmak zorunda değilsin."

"Brittany ve biraz da ailem vardı."

Teşhis ve tedaviyi kastediyordu.

"Artık ben de seninim. Hatalıydım, Hannah. Çok özür dilerim. Sana inanmalıydım. Gücünle beni şaşırttın ve ben şaşırmamalıydım. Sanırım... Sanırım bunu benim için nasıl yapabileceğini anlayamadım."

Şimdi Dax'ın neden beni bu kadar aptal bulduğunu, ben saçmaladıkça bana nasıl kafa salladığını anlıyordum.

Hannah beni korumaya çalışmıştı. Beni korumaya. *Beni* korumak için.

Dax bu şekilde arkamı kolladı ama o bir kardeş gibiydi. Hayır.

başka kimse yoktu. Şimdiye kadar.

"Neyi?" diye sordu, kaşlarını çatarak şaşkınlığını gösterdi.

"Önüme geç ve beni Kaşlardan koru. Dax'ın babası Koca Mike her zaman aşkın buna değmeyecek kadar acı verdiğini söylerdi. Muhtemelen Dax ve benim asla ilişki kurmamamızın nedenlerinden biri de budur."

Şimdiye kadar bunu gerçekten düşünmemiştim, ama yüzüme vurulduğunda mantıklı geldi.

"Ama bence Koca Mike yanıliyordu. Buna değer. Doğru kişi. Çünkü hayatı benim yaşadığım gibi... boş yaşamak daha da acı veriyor."

"Oh, Jack," dedi ve uzanıp yanağımı okşadı. "Sen tanıdığım en güçlü insansın, güzelim."

Yanakları pembeleşmiş ve benek benek olmuştu ama bana küçük bir gülümseme verdi, sözleri gerçekmiş gibi kabul etti.

"Gerisini şimdi anlatmak ister misin? Kütüphanedeki Joey Brains hakkında?"

ile a İç çek, o dedi, "Orada değil çok başka bir şey. Ben de onun üzerinde kayboldum."

Şükürler olsun. "Nereye gittin? Ya da sonunda. Ya da adı her neyse."

Burnunu çekti ve son gözyaşları da akıp gitti. Bu ağlama onun için arındırıcı olmuştu. Benim içinse, bana şunu hatırlattı.

Gerçekten çok güçlü olmasına rağmen, aynı zamanda *çok* kırılgandı. Yanında birine ihtiyacı vardı. Ona inanan birine. Ona *inanan*, kitapçısının başarılı olacağına inanan. Onu koruyan.

"Adının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," dedi. "Bu, kütüphanede ilk kez oldu. Kendimi markette buldum."

"Benimleyken nereye gittin?" Parmaklarımı külotunun lastiğine geçirerek merak ettim. Külotunu indirmeme yardım etmek için kıpırdandı. Ellerim hemen onun mükemmel kıcını kavradı.

Onu çıplak istiyordum ve durmayacaktım. Sadece gözyaşlarıyla küçük bir sapma yaptık.

Bakışları değişti ve yüzüne ve göğüslerine yayılan kızarıklığı kaçıramadım. Dudağını ısırды ve bir şeyler mırıldandı.

"Nereye?" Onu kucağında yanlamasına oturtmak yerine bana yaslanacak şekilde kaydırarak sordum. Tekrarlamayınca parmaklarım o tatlı yanaklarının arasından kayarak, oynamayı çok sevdiğini bildiğim küçük göt deliğini buldu.

Nefesi kesildi, kıpırdandı ve gözleri benimkilere kaydı. "Zevk Sarayı."

Parmağımın ucu sıkı halkanın üzerinde yumuşak bir şekilde geziniyor, hem onu hem de beni baştan çıkarıyordu. Sikim serbest kalmak ve bir gün o bakır deliğe girmek için zonkluyordu.

"Yetişkin mağazası mı?" Kafam çok ama çok karışmıştı ama derin düşüncelere dalamayacak kadar da tahrik olmuştum. Bacaklarını ayırdığında klitorisinin sert ve muhtaç olduğunu görebiliyordum. Kokusunu alabiliyordum. Am dudaklarının parladığını görebiliyordum. Benden hâlâ nefret ediyor olabilirdi ama vücudu ona kimin orgazm verdiğini biliyordu.

"Görünüşe göre ısınılırken düşündüğüm yere gidiyorum." Gözleri kapandı ve elleri omuzlarıma yerleşti.

"Işınlanmak mı?" Eğilerek bir göğsünün ucunu öptüm, sonra da yumuşak bir şekilde yaladım.

"Ben... Tanrım. Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Bir an bir yerdeyim, sonra başka bir yerdeyim. Sanırım buna görünme de deniyor. Seninle birlikte güvenli evden kayboldum ve Pleasure Palace'ta göründüm."

"Ben senin kışınla oynarken uygun fiilleri mi konuşmak istiyorsun?"

"Ben sana kızgınken kışım la mı oynamak istiyorsun?"

"Kızgın olduğumu biliyorum, güzelim. Ben de kendime kızgınlım. Sonsuza kadar üzgün olduğumu söyleyeceğim. Seni sikmeden önce mi sonra mı bana bağırarak istersin?"

Yer değiştirerek onu sırt üstü yatırdım ve kalçalarının arasına girdim.

Aşağı doğru inerek dikişini uzun uzun yaladım, tatlı, yapışkan tadı dilimde şeker gibi çiçek açtı. Dax bana sürünmem gerektiğini söyledi. Yemyeşil kalçalarının arasında dizlerimin üzerindeydim ve ona kraliçem olduğunu göstermenin en iyi yolu amını yalamaktı.

"Jack," diye inledi.

Adımı böyle söylemesinden daha iyi bir şey olamazdı. Tepki olarak sikimden ön sperm fışkırdı.

"Önce mi sonra mı?" Muhteşem vücuduna bakarak söyledim. Koyu renk gözleri benimkileri tuttu.

İncinmişlik ve öfke gitmişti,

yerini uyarılmaya bıraktı. Onu yönlendirmek için seksi mi kullanıyordum? Belki de. Ama bu aynı zamanda benim içindi. Onu iyi hissettirmeye ihtiyacım vardı. Kendini bana teslim etmesine ihtiyacım vardı, çünkü bu güven - belki de özgürce verdiğini bile bilmiyordu - aletimi sertleştiren ve kalbimi dolduran şeydi.

Ağzı günahkâr bir gülümsemeye kıvrıldı. "Konuşmayı kes ve işinin başına dön."

Öfkeli sözlerine, başımın arkasındaki sert elinin beni merkezine doğru bastırması eşlik etti. Yapmam gereken çok önemli bir iş vardı.

HANNAH

Jack'in bana oral yapması hoşuma gidiyordu. Hayır, bayıldım. BAYILIRDIM. Ama bir kızın listesi vardı ve çeşitlilik istiyordu. Ve Jack ile seks *tamamen* çeşitlilikle ilgiliydi.

"Kanepenin arkasına bağlanmak istiyorum," diye itiraf ettim nefesimi tuttuğumda ve Jack vücudumu öpmeye başladığında.

Biri dondurma alma zamanının geldiğini söyleyen bir çocuk gibi kafasını kaldırdı.

Dudağımı ısırdım, sonra itiraf ettim: "Bu zemin oldukça sert." Bakışları hararetli bir niyetten endişeye dönüştü.

Bir panter zarafetiyle... hayır, bir tetikçi zarafetiyle, ayağa fırladı, beni kendime çekti ve oturma odasına, kanepesine götürdü.

Güldüm, bu ağlamaktan çok daha iyiydi.

Onun bu hevesinin, beni kanepenin arkasına bağlamak istemesi kadar benim de bağlanmak istememden kaynaklandığını biliyordum. Ama aynı zamanda, muhtemelen şu anda ona ne söylersem yapacağından da kaynaklanıyordu.

Pişman ve özür dileyen biriydi. Ona ve sözlerine inandım. Onun gerçeğine. Farklı olduğumu. Biz

farklıydı ve bu onun için bir sürprizdi. Daha fazlası olabileceğini. Onun da *benim için bir* değeri olduğunu. Ondan istediğimi almak için mükemmel bir zamandı. Mia ve Colin'in uçakta paylaştığımız kitapta yazdıklarını istiyordum. *Yaşamak* istiyordum. Perry'nin utancı ve yargılaması olmadan.

"Sert olsun istiyorsun, değil mi?" diye sordu.

Karanlık bakışları üzerimde gezindi. Ben çıplaktım, o ise takım elbisesinin içindeydi.

"Evet."

"O zaman iyi bir kız ol ve dediğimi yap. Arkaya doğru eğil."

"Beni kıyafetlerinle beceremezsin."

"Bırak onu ben düşüneyim," diye cevap verdi. Yani tek yapmam gereken itaat etmektir. Aman Tanrım.

Dudaklarımı yaladım ve kanepenin arkasına geçip karnımı üst kenara dayadım. Sonra öne doğru eğildim.

Elleri kalçalarımıdaydı, beni yukarı kaldırarak rahatça katlanmamı sağladı. Sadece koyu renkli deriyi görebiliyor, parmaklarımın altında ne kadar serin olduğunu hissedebiliyordum. Ayak parmaklarım yere zar zor değiyordu.

Ne yaptığını göremiyordum ama duyabiliyordum. Kemeri şıngırdıyordu. Fermuarı tısladı. Bir kumaş hışırtısı. Kalçamda bir el.

"Seni çıplak sikmemde bir sakınca var mı, güzelim? Doğum kontrol hapı kullandığını söylemiştin. Ben temizim. Sana asla böyle bir zarar vermem."

Prezervatif yok mu? Bu fikir amımı sıktı.

"İyiym," dedim, kanepenin arkasına doğru konuştuğum için biraz beceriksizce.

"Geri dönüş yok, Hannah. Amından döllerimin damladığını gördüğüm an, seni sahiplenirim. Benimsin."

Tanrım, bu sözler Colin'in Mia'ya söylediklerine benziyordu ama rol yaptığını düşünmemiştim. Ciddiydi. Jack'ten Hannah'ya.

Elimden geldiğince kıvrandım. "Lütfen, Jack."

Ve o da bana verdi. Aletinin her bir sert, kalın santimini aynı anda içime soktu. Sonra işi buymuş gibi beni becerdi. İyi becerdi. Sert. Uzun. Derin. Boğuk çığlıklarla boşalana kadar. Dölünün amımdan kaydığını görüp "Benim" diyene kadar.

JACK

Öfkeyi yatıştırmak için makyajlı seksten daha iyi bir şey yoktu. Ve özür dilemekten.

Kanepedeydik, üzerinde değil, Hannah üstüme yayılmıştı. Çıplaktı. Onu bu şekilde tutmaya niyetliydim, Harry Potter gibi görünebildiği için değil, çıplak olmasından daha iyi bir şey olmadığı için. Sıcak, yumuşak ve çok uysaldı. Pantolonumu sadece sikimi çıkaracak kadar açmıştım, soyunmak için zaman ayıramayacak kadar sevişmeye hevesliydim. Aletim boxer'ıma geri sokulmuştu ama pantolonumu ya da kemerimi düzeltmemiştim.

Vicdanımı yirmi katlı balkonumdan aşağı iten ve serbest düşüşe geçiren bu küçük kadındı. Çünkü hayal kırıklığına uğratmak istemediğim tek kişi oydu ve lanet olsun ki onu hayal kırıklığına uğratmıştım. Sal'in ölmemi istemesinden değil. Bununla başa çıkmak kolaydı.

Onun beni affetmesi, benim yalvarma seviyemden çok onun ruhunu gösteriyordu. Bu yüzden aşkımız asla eşit olmayacaktı. O bunu bilmeyecekti ama ben ona her zaman daha fazla değer verecektim. Ona daha çok ihtiyacım olacaktı. Onu arzulayacaktım.

İş i bırakarak onun hak ettiğ i adam olmayı ummuştum ama hayattan o kadar kolay kaçamayacağ ımı bilmeliydim.

"Nasıl oluyor da *bir* katile katılmış gibi davrandığın gibi ç ılgın *ailene* karşı çıkmıyorsun?"

Sertleş ti ve doğru lma ya çalış tı ama kollarım onu sardı ve onu yerinde tuttu. Birkaç saniye sonra iç çekti, sonra rahatladı. "Haklısın. Ailemin beni ezip geçmesine neden izin verdiğ imi bilmiyorum. Sanırım görünmez olmak her zaman daha kolaydı."

"Muhteş em, sen *asla* görünmez olamazsın. Kaş ları çöp gibi bir kenara atmadan önce bana buzdolabında deadlift olayını gösterseydin, sorgulamazdım."

"Bu yeni keş fedilmiş bir beceri," diye itiraf etti. "Annemlerin evindeki banyo kapısı gibi. Termit olmadığı ndan artık oldukça eminim."

Doğ ru, o küçük tuvalet odasında ona katıldığ ımda kapı menteş elerinden kurtulmuş tu. Ailesine kızgın olduğ u için oraya kaçmış tı.

"*Uzay* Yolu'ndaki mürettebat gibi ışı nlanma yeteneğ inin daha da etkileyici olduğ unu söyleyebilirim," diye cevap verdim kuru bir şekilde. "Lütfen bana kızımın nasıl süper güç leri olduğ unu söyleyebilir misiniz?"

Baş ını bana bakacak şekilde çevirdi, çenesi çıplak göğ sümdeydi. Avuç iç i tam kalbimin üzerine yerleş ti.

"İlk baş ta deli olduğ umu düş ündüm. Sonra bunun beyin tümörüm yüzünden olup olmadığını sorguladım."

Nitro'nun onun yerel bir kanser merkezine girerken çekilmiş görüntülerini hatırlayarak anında paniğ e kapıld ım.

"Hasta mıs ın? Geri mi döndü?" Yaralı olup olmadığını anlamak için ellerimi her santiminde gezdirmek istedim ama bunun iş e yaramayacağını biliyordum.

Yaşamak için insanları öldürüyordum ama ölmemesini istediğ im tek kiş i Hannah'ydı. Koca Mike her zaman bizim iş imizde kısa yaşamayı beklememiz gerektiğ ini söylerdi. Yetmiş ine merdiven dayamış tı, yani ya Florida onun için iyiydi

ya da yanılmıştı. Dax ve ben dayanmaya çalışıyorduk ama riskleri biliyorduk.

Hannah yüz yaşında uykusunda ölmeyi hak etmişti. Dayanamadım, yüzünü avuçladım, sonra ipeksi saçlarını okşadım. Onun gerçek, iyi ve bütün olduğunu bilmek için.

"Hayır. İki hafta önce kontrole gittim ve gitmişti." Dalgınca parmağını dövmelemin üzerinde gezdirdi. "Daha önceki gibi herhangi bir semptom ya da radyasyon yan etkisi yaşamadım. Kendimi kötü hissetmedim ve aklıma ilk gelen şey de bu oluyor."

Geri dönüp dönmeyeceğı konusunda endişelenmesini hiç düşünmemiştim. Düşüncelerini doldurup doldurmadığını. Korkup korkmadığını.

"Korkman normal," dedim ona.

Ağız düz bir çizgiye kaydı ve göğsüme vurdu. "Bana beyin tümöründen sonra nasıl hissetmem gerektiğı hakkında ahkam kesme. Birine ölmekten korkmanın normal olduğunu söyleyecek en son kişi sensin, çünkü sen, bilirsin, insanları öldürüyorsun. Eminim hepsi korkmuştur."

Kahretsin... evet. "Mansplaining konusunda haklısın. Özür dilerim. Demek istediğim, korkabilirsin çünkü korkarsan seni tutmak için burada, böyle olacağım. Yalnız olmayacaksın."

Kasları yumuşadı ve bana doğru gevşedi.

"İnsanları öldürmeme gelince, buna geri dönebilir miyiz? Süper güçler konusunda bir uçurum istemiyorum."

Kullandığım edebi araç onu gülümsetti.

Burnunu çekti ve "Evet, ama unutmayacağım" derken sesi ilkel bir kütüphaneci gibi çıkıyordu.

"Bunu yapacağını hiç düşünmemiştim," diye mırıldandım, sesim yumuşaktı. Beni yıllarca... on yıllarca hizada tutacağını umuyordum.

İçini çekti, sonra yarım kalan konuya geri döndü. "Spor salonuna gitmiyorum. Kaldırdığım en ağır şey bir kitap. Bu haftaya kadar. Ne diyeceğinizi biliyorum, tekrar kontrole gitmem gerektiğini. İki hafta önce gittim ve her şey iyiydi, ama gidip doktoruma artık buzdolabı kaldırabildiğimi söyleyecek değilim."

"Ya da ışınlanmak," diye ekledim.

"Ya da ışınlanmak," diye tekrarladı.

Bu *yeteneklerin* hiçbir anlam ifade etmemesi dışında onunla aynı fikirdeydim. Doktoru da aynı fikirde olacak ve onun deli olduğunu düşünecekti, oysa Hannah muhtemelen tanıdığım en akıllı başında, akıllı başında insandı.

Hannah gözümün önünde *yok* olana kadar ben de öyle sanıyordum. "Bu biraz inanılmaz," diye itiraf ettim.

"Biraz mı? Bunu yapabilen ve kendini bir yetişkin mağazasında bulan biri olduğunu düşünsene. Biz deli değiliz, değil mi?" diye sordu.

Derin bir nefes aldım. "Hiçbir fikrim yok ama ikimiz de bunun olduğunu biliyoruz. Joey Brains de öyle ama ona öyle deniyor çünkü o kadar da zeki değil. Sence sebebi ne?"

"Gerçekten bilmiyorum ama aklıma gelen tek şey radyasyon. Belki de bundan kaynaklanan bir şey olmuştur."

Radyasyon mu? İnternete girip Hannah'nın geçirdiği gamma knife radyocerrahisini araştırdım. İnvaziv olmadığı düşünülse de, Hannah'nın kafasına taktıkları metal bir çerçeve ve ardından tümörü hedef alan radyasyon ışınlarıyla çok acımasızdı... Kahretsin, onun bunu yaşadığını düşündükçe kusmak istiyordum.

"Örümcek Adam gibi mi?" diye sordum. "Bu benim senin tetikçi olduğunu düşünmemden daha berbat bir durum."

"Beni bir örümcek ısırmadı." İç çekti. "Sana daha önce de söyledim, Brittany de senin gibi süper güçlerim olduğunu düşünenlerden biri. Kesin bir cevap yok Jack. Bunun neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Beni korumak için kötü adamları Hulk'la ezmediğin ya da tekrar bir yetişkin mağazasına ışınlanmadığın sürece sorun yok. Lafı açılmışken..."

Bacağım onunkinin arasına girecek şekilde yerimizi değiştirdim. Kalçam onun çıplak, döl kaplı amına bastırdı.

"Aldığın seks oyuncaklarıyla dikkatimi dağıtmıyorsun... henüz." Bana o sert kütüphaneci bakışını attı.

sadece sikimi kıpırdattı. *Henüz* kelimesinin kullanılmasıyla daha da fazla. "Konuşma sırası sende. Sen bir tetikçisin. Bu insanları öldürdüğün anlamına geliyor, değil mi?"

JACK

İtiraf etme zamanı gelmişti. Ne tür insanlarla uğraştığımı ilk elden görmüştü.

"Evet. Ama sadece kötü insanlar. *Gerçekten* kötü insanlar."

"Ailemin evindeki gece, birini öldürmek için mi gittin?"

Dehşete kapılmış bir ifade bekliyordum, hatta belki de tiksintiyle üzerimden inmeye çalışacaktı. İkisi de olmadı. Daha meraklıydı ve belki de içindeki kütüphaneci tüm hikayeyi bilmek istiyordu.

Başımı salladım. "Sal Reggiano aradı. Akşam yemeğinde üç kez. Vegas'taki mafya patronu ikimizin de ölmesini istiyor. Geçen hafta onun tarafından bir adamı öldürmek için görevlendirildim ve henüz işe koyulmamıştım. Biri dikkatimi dağıttı."

Bu sefer gözlerini kaçırdı, hiç de utangaç değildi. Belki de birini öldürmemi engelleyecek kadar dikkatimi çektiği için kendinden memnundu. Ya da ben öyle düşünmek istiyorum.

"Ertesi gece pizzacıda mı?" diye devam etti. "Yine Reggiano, muhtaç herif." İçimi çektim. "Mesaj attı ve bana neden Coal Springs'te olduğumu sordu. Görünüşe göre, o

beni takip ettiriyorsun. Kızgındım çünkü seninleydim ve sır olarak kalmana ihtiyacım vardı."

Göğsüme baktı ama sözlerimin neden olduğu anlık incinmeyi kaçırmadım. "Neden?"

Elimi uzatıp çenesini yukarı kaldırdım. "Senden utandığım için değil, güzelim. Seni güvende tutmak için. Artık gerçeği bildiğine göre nedenini de anlayabilirsin."

Başını sallarken koyu renk gözleri benimkileri aradı. Sanki hâlâ doğruyu söyleyip söylemediğimden emin değilmiş gibiydi.

"Benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor ve bunu -pizzacıdaki mesajı- beni hizada tutmak için kullanmayı umuyordu. Bunu yapamayacağını anlayınca da Joey Brains'i gönderdi."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Mafyada mısınız?" Tetikçi olmak başka, mafya üyesi olmak başka bir şeymiş gibi görünüyordu. "Bir takma adın var mı?"

"Tabii ki hayır. Biz mafyadan değiliz ve aptal lakaplar takmıyoruz. Dax ve ben serbest çalışıyoruz. Çeşitli müşterilerle çalışırız."

"Onlara çeşitli projelerde yardımcı olmak mı?"

Ona ne iş yaptığım ile ilgili söylediğim saçma sapan sözleri hatırlayarak sırttım.

"Dax aynı zamanda bir tetikçi mi?"

Başımı salladım. Elim tekrar onun çıplak sırtında aşağı yukarı kaymaya başladı. "O bir iş bitirici."

Kaşlarını çattı. "Bir fark var mı?"

"O sorunları çözer, ben de onları ortadan kaldırıyorum."

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama kapattı.

Beyni söylediklerim üzerinde çalışıyordu.

"Reggiano müşterilerimizden sadece biri," diye ekledim.

"Seni insanları öldürmen, Dax'i de bir şeyleri tamir etmen için tutuyorlar." Tek bir cümleye indirgedi.

"Kötü insanlar," diye açıkladım, arada bir fark olduğunun farkında olduğundan emin olmak için. "Sadece çok kötü insanlar. Araştırma yapıyorum ve onların ölmesiyle dünyanın daha iyi bir yer olmasını sağlıyorum."

"Peki ya geçen geceki yemek? Karnınız ağrımadı mı?"

Kahretsin. Nasıl cevap verirsem vereyim boku yemiştim.

"Hedef restoranda yemek yiyordu. Maa gitmeden önce işini orada bitirmek zorundaydım. Bu benim son ve tek şansımdı."

"Bitir işini," diye tekrarladı, can alma konusunda çok duygusuzmuşum gibi konuşuyordu.

"O bir silah tccarıydı, Hannah. Kötü yerlerde masum insanları öldüren diğer kötü insanlara silah satıyordu."

Bunu düşünürken sessizdi. Bana göre sözlerim, hareketlerimi haklı çıkarıyordu. Ama ben siyah ve beyaz düşünerek bymştm.

"Yani banyoda mı yaptın?" Başımı salladım.

"Nasıl?"

"Onu nasıl öldürdüğümü bilmek ister misin?" Başını salladı.

Ona söylemek istemiyordum, yaptığım şeylerin boyutunu bilmesini istemiyordum, ama ona yalan söyleyemezdim, ya da ihmal ederek yalan söyleyemezdim. Tam olarak kim olduğum için benimle birlikte olduğunu bilmem gerekiyordu. "Boynunu kırdım."

"Haberlerde bir cinayet olduğunu duymadım."

"Lavabonun altındaki su hattını kırdım, bu yüzden zemin ıslaktı. Kafasını yere vurdum, böylece kaymış ve kendini yaralamış gibi görünmesini sağladım."

"Bu pek gerçekçi değil," diye cevap verdi. "Yani, Bayan Metcalf benden daha fazla gizem kitabı okuru ama bence bir dedektif bunu anlar."

Dudaklarım seğirdi. Kamıyordu. Onun yerine şaka yapıyordu. "Muhtemelen. Ama dedektif adamın tanınmış, kötü şöhretli ve çok kötü bir silah tüccarı olduğunu öğrendiğinde, davayı FBI'a devretmek zorunda kalacak ve onlar da daha fazla araştırmayacaktı. Bunun bir suikast olduğunu bilirler ve umursamazlardı."

"Silah tüccarı mıydı?" Sertçe yutkundu.

"Evet. Yaptığım son iş bir insan tacirini öldürmekti. Kadınları cinsel kölelik için satıyordu. Ondan önceki adam yarış atlarına doping veriyordu. Onlara kötü davranıyordu. Çok kötü. Rastgele ya da kasıtsız bir şey yapmam. Ölümelerini, başkalarına yaptıkları çok daha kötü şeylerin kefareti olarak düşünmeyi seviyorum."

"Bu yanına kâr mı kalacak?" Gözlerini devirdi. "Belli ki."

Bir elimi sırtında gezdirdim ve çıplak kışını avuçladım.

"Muhteşem, her zaman paçayı sıyrırım."

Emin görünmüyordu. İkimiz de büyük şeyler paylaşmıştık. BÜYÜK. Hangisinin daha çılgınca olduğunu bilmiyordum, aşık olduğum kadının süper güçleri olduğunu öğrenmek mi yoksa sevdiği adamın -umarım- yaşamak için insanları öldürdüğünü öğrenmesi mi?

"Ben kötü bir adamım, Hannah, ama *iyi* bir kötü adamım. Bunu görmene gerçekten ihtiyacım var."

Aşağı baktı, dalgınca dövmelerime tekrar dokundu. "Neredeyse ölüyordum, Jack. Aslında ölüyordum. Son birkaç aydır tek düşündüğüm şey hayatta kalmak. Ne kadar zayıf olabileceğimizi ilk elden biliyorum."

"Sen zayıf *değilsin*," dedim, kelimelerim çelikle işlenmişti. Çünkü korkan bendim. "Sen çok cesursun."

"Anlatmaya çalıştığım şey, başıma gelenlerden dolayı hayata belki de diğerlerinden daha fazla değer verdiğim. Sen... vermiyorsun."

Başımı salladım. "Hayata değer veriyorum. Veriyorum," diye ekledim, o şüpheyile baktığında. "Öldürdüğüm insanlar insanlara *zarar veriyor*. Hayvanlara da. Onlar zalim. Hayata değer vermiyorlar. Onları yerin dibine sokarak pek çok kişiyi kurtarıyorum ve kurtarılamayanlar için adaleti sağlıyorum."

Anlaşılmak hiç bu kadar önemli olmamıştı. İnsanların hakkımda ne düşündüğü hiç umurumda olmamıştı. Ta ki Hannah'ya kadar. Onun için iyi olmak istedim.

"İstifa ettim," diye ekledim. "Reggiano'ya bıraktığımı söyledim. Joey Brains bu yüzden kütüphaneye geldi. Beni olabilecek en kötü şekilde incitmek istedi."

"Adam bu yüzden mi seni kapalı otoparkta bekliyordu?"
Başımı salladım. "Uçaktaki adamlar Sal'in adamlarıydı.
Onun emirlerine uyuyorlar. Ama artık başka iş almayacağım."
"Neden?"

"Basit bir hayat istiyorum. Sessiz. Kötü adamlar yok.
Sadece ben, sevgilim ve küçük bir aşk kitabı dükkanı."

Sanki yüzüne peri tozu üflemişim gibi bana göz kırptı.
"Ne? Benim için her şeyi bırakıp gider misin?"

"Bazı yarım kalmış işler dışında zaten yaptım." Sal'i
öldürmek gibi. Ve Joey Brains'i.

Ellerini göğsüme koyarak kendini yukarı itti.
Göğüslerine ve muhteşem vücudunun geri kalanına
hayranlıkla bakıyordum ama o geri çekiliyordu.
Uzaklaşıyordu. Yüzündeki ifadeden ve beni öpmediği
gerçeğinden bunu anlayabiliyordum.

SIKTIR.

"Benim... Benim duş almam lazım. Düşünmek için."

HANNAH

Jack'in duşuna bayıldım. Çoklu duş başlıkları, özellikle de yağmuru taklit edeni. E n son kullandığımda Jack de bana katılmıştı. Ve ben pek temizlenememiştim.

Şimdi yalnızdım ve sıcak suyun her tarafımdan üzerime gelmesine izin veriyordum. Buhar kabarıyor, camı buğulu hale getiriyordu.

Ben sordukça bana düşünmem için fırsat veriyordu. Daha önce hiçbir erkek benden özür dilememişti. Babam her zaman annem ne derse onu yapardı. Perry asla yanılmazdı. Kevin'in boktan davranışları için beni kötü bir kız arkadaş olmakla suçladı.

Jack kurnazca yalvarıyordu. Onu terk edeceğim konusunda temkinli davranıyordu, muhtemelen bu yüzden burada olmamı sorun etmiyordu. Kocaman banyosunda sadece havlular vardı. Kıyafet yoktu. O haklıydı. Çıplak ya da havluyla hiçbir yere ışınlanamazdım. Yine de dairemi düşünebilirdim ve sonunda oraya giderdim.

Belki de. Genel olarak riskten kaçınan biriydim ama iş markete ya da başka bir yere kıyafetsiz gitmeye geldiğinde daha da fazla riske giriyordum.

Sadece iki kez ışınlanmışım ve *bunu düşünüp ona gitme* hipotezimin doğru olup olmadığından emin değildim.

Jack ne derse desin, *o kadar* cesur değildim.

Kullanım kılavuzu yoktu.

Bu benim için şaşırtıcı ve yeniydi ve Joey Brains'in onun üzerinde kaybolduktan sonraki yüzünü hayal edebiliyordum. Ben de Jack'inkini hayal edebiliyordum.

Belki de her ikisi de inanma ve anlama konusunda biraz gevşekliği hak ediyordu. Joey Brains değil, çünkü ölmemi istiyordu, ama Jack, evet.

Bunun bir örneği yoktu. Telefon ilk çalıştığında insanlar muhtemelen hayrete düşmüştü. Ya da gökyüzünde ilk kez bir uçak gördüklerinde.

Jack yumuşak huylu bir kütüphaneciyle ilgilendiğini sanıyordu ama sonunda bambaşka bir şeyle karşılaştı.

Yumuşak huylu bir kütüphaneci olduğumu sanıyordum ama tamamen başka bir şey olduğum ortaya çıkıyordu. Daha fazla bir şey. Bu yeni ve gelişmiş versiyonu sevdim. Bir adam bana dünyasının merkeziymişim gibi bakıyordu. Kendimi güzel hissediyordum. Bilinmeyen bir cinsel yeteneğim vardı. Kendimi ve Jack'i savunabiliyordum.

Jack'le tanışmış olsam da olmasam da süper güçlerim ortaya çıkacaktı ama onun sayesinde kendimi iyi, eski moda, sıradan bir kadın gücü gibi hissettim. Daha fazlasına layık olduğumu.

Daha fazla dikkat. Daha fazla anlayış. Daha fazla sevgi.

İnsanları öldüren bir adam içimdeki iyiliği nasıl ortaya çıkarabilir?

Onun içindeki iyiliği de ortaya çıkarmış olabilir miyim?

İstifa ettiğini

söyledi. Benim

için.

Tetikçiliğinin bittiğini. Benim

için.

Sakin bir hayatı olsun istiyordu.

Benimle birlikte.

Kitapçımdan bahsetti, bu da Coal Springs'de yaşadığı anlamına geliyordu.

Jack'in küçük bir Hallmark kasabasına taşınmasının tek nedeni...

Ben.

Hiç sabun kullanmamıştım. Ya da şampuan. Tek yaptığım spreyin altında durup düşünmektir. Ama bir saniye daha bekleyemezdim. Kadranları kapattım ve cam kapıyı açtım. Pelüş banyo paspasının üzerine çıktığımda, aynada Jack'in yansımasını gördüm. Açık kapı aralığına yaslanmıştı, yatak odasının pencerelerinden gelen güneş ışığı arkasındaydı. Hâlâ takım elbisesinin içindeydi, pantolonunu düzeltmişti. Ona bakınca kimse ne kadar erkeksi ve seksi olduğunu anlayamazdı. O pantolonun içinde ne sakladığını.

"Düşünmen bitti mi?" diye sordu. Pancake ne olduğunu görmek için banyoya geldi, kendini beğenmiş bir kral gibi başını ve kuyruğunu havaya kaldırarak kokladı, sonra da bir deli gibi çekip gitti.

Başımı salladım.

Vücudu gergindi. Yüzü emin değildi. Bay İnsanları Öldürürüm ve İnsanlar Beni Öldürmek İster korkuyordu. Benden. Söyleyeceğim şeyden korkuyordu. Nefes alıp almadığından bile emin değildim.

"Eğer bir aşk romanı kitabevinde çalışacaksan, daha fazla okumalı ve mecazları tanımalısın," dedim. "Sadece bir tane *olamazsın*."

Yüzünde bir gülümseme belirdi ve banyoya doğru ilerledi. Üç adım attı; büyük bir banyoydu. Kollarını bana doladı, onu ıslattığımdan endişe etmiyordu.

"Bu gece ne okuyalım?" diye sordu. "Kovboylar mı? Şu bahsettiğin ısırma seven şekil değiştirenler mi? Yoksa vampirler mi?"

Elimde olmadan sııttım. "Ben BDSM düşünüyordum." Gözleri sıcaklık ve ilgiyle parladı.

"Seni bağlamamı ister misin, güzelim?"

"Bir sürü kravatın olduğunu söylemiştin. Ve yeni oyuncaklar." "O zaman yatağa ışınlan, güzelim."

JACK

Bana deliymişim gibi baktı. Belki de öyleydim. O duştayken panik yapacak zamanım oldu. *Birlikte* olma fikrinden vazgeçip gitmek isteyebileceğini düşündüm.

Ama kızım beni bir kez daha şaşırttı. Beni istedi. Cesetler ve her şey.

Onu güvende tutmak benim görevim olduğu için, kontrol edemediğim tek yönü üzerinde çalışmamız gerekiyordu. Süper güçleri. Evet, onlar gerçektir. Bunu kabul ettim. Buna inandım.

Markete ve lanet olası bir yetişkin mağazasına ışınlanması güvenli değildi. Bir yerden kaybolup başka bir yere gitmeyi kontrol edebilme yeteneği beni çok korkutuyordu. Bunun bir tepki değil, bir niyet olduğunu bilmem gerekiyordu.

"Ne?"

"Yatağa ışınlan."

"Neden? Hemen şurada," dedi, beni geçip ana yatak odasını göstererek.

"Nasıl çalıştığını biliyor musun?"

"Biraz."

"Düşündüğünüz yere vardığınızdan emin misiniz?"

"Hayır."

"O zaman pratik yapmalıyız."

"Ben büyü yapan bir cadı
değilim."

Uzandım, kabarık bir havlu aldım ve onu kurulamaya
başladım. "Çok güzelsin, öyle sayılırsın."

"Ben cadı *değilim*."

Sırıttım, bu terimden hoşlanmamış gibi görünmesi beni
eğlendirdi. "Seni güvende tutmam gerekiyor ve seni
korumak için yanında olamayacağım rastgele bir yere
gitmeni istemiyorum."

Belki de sözlerim çaresizlik ve sahiplenme duygusuyla
doluydu. Umurumda bile değildi. Benim olanla ilgilendim.

Omuzları gevşedi ve iç çekti. "İyi. Ama bunun için
kıyafete ihtiyacım var."

HANNAH

Beş dakika sonra -çünkü Jack ya gerçekten pratik yapmamı istiyordu ya da beni gerçekten bağlamak istiyordu- giyinmişim ve Jack'in telefonu elimdeydi. Bu alıştırma için cep telefonum olmadan hiçbir yere ışınlanmayacağım konusunda anlaşmıştık. Her ihtimale karşı.

Küçükten başlamaya karar verdik. Yatak odasıındaydık, yataktan 15 adım kadar uzaktaydık. Benim hedefim.

"Tamam, sence bunu nasıl yapmalıyım?" Biraz garip bir şekilde birlikte durduk. İkimiz de bunu daha önce hiç yapmamıştık, en azından ben isteyerek yapmışım.

Yatağa baktım. Eğer Jack'i yeni keşfettiğim gücümle kaldırırsam, onu uzağa fırlatabilirdim. Üzerinde çalıştığımız süper güç bu değildi ve bunun yardıma ihtiyacı olduğunu düşünmüyordum.

"Kızgın olman gerektiğini söylemiştin," dedi.

Kaşlarımı kaldırdım. "O işi daha yeni hallettik. Artık seninle kavga etmek istemiyorum."

"Statik elektriğin de bunun bir parçası olduğunu söylemiştiniz." Bunu unutmuşum.

"Evet, ama son zamanlarda bunu hissettin mi?"

Başını iki yana salladı. "Sence gitti mi?"

Omuz silktim. Hiçbir fikrim yoktu.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Belki de tüm o elektrik ön sevişmeydi."

"Ücretli ön sevişme mi?"

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Hiçbir fikrim yok. Uçakta oldu, ilk tanıştığımızda. O zamandan beri her seferinde. Seks yapana kadar. Tek bildiğim, artık sana sahip olduğum için doyamadığım. Belki de bunu tekrar inşa etmek için çok fazla yapıyoruzdur?"

"Ciddi misin sen?"

"Test etmek için içine girmeyi ertelemeyeceğim."

Ona tamamen katılıyordum. Statik elektrik iletip iletemeyeceğimizi görmek için hayatımın en iyi seksinden kaçınmayacaktım. "Um...hayır."

"Yani senin kızgın olmanla devam ediyoruz."

"Seninle kavga etmek istemediğimi söyledim." *Ve* kavga ediyorduk.

Omuz silkti, muhtemelen ona kızmadığım için heyecanlanmıştı. "O zaman başka bir şeye kız."

Kaşlarımı çattım. "Neye kızayım ki?"

"Ailene. Erkek ve kız kardeşin."

Kollarını bana sımsıkı sarıldı. "Jack, ne yapıyorsun?"

"Kız kardeşin yemekte masanın altında benimle ayak oyunu oynadı."

Ona bakmak için kendimi geri itmeye çalıştım ama beni çok sıkı tuttu.

"Ne yaptı?" Ben sordum.

"Bana nasıl göz kırptığını gördün. Beni istiyor."

Bu konuşmadan hiç hoşlanmadığım için ona tutunmaya çalıştım. "Tabii ki seni istiyor. Çalışan gözbebekleri olan her kadın seni ister."

"Yatağı düşün, Hannah," diye mırıldandı.

"Şimdi Briana'yı düşünüyorum," diye homurdandım ama gözüm odanın diğer ucundaydı.

"O zaman sinirlen ve yatağa gel ki sana istediğim tek kadın olduğunu kanıtlayabileyim. Seni çok iyi becereceğim."

Yeni giydiğim külotumu eritmenin yanı sıra ne yaptığını da gördüm. Bana kızacak bir şey veriyordu ve işe yarıyordu. Briana ile daha sonra ilgilenecektim ama görevime devam ettim. Jack'in tutuşuna karşı savaştım. Gücümü turboya harcayabilirdim ama gerçekten istersem Jack'in beni bırakacağını biliyordum.

Yine de "Bırakın gideyim." dedim.

"Hayır," dedi, tek kelime karanlık ve güçlüydü. "Yatak, güzelim. Yatağa gelene kadar seni sikmeyeceğim. O mükemmel amcığın ağrıyor. Doldurulmaya ihtiyacı var."

Ona karşı koydum, yatağa baktım. Orada olmak istedim. Onun tarafından doldurulmak istedim. "Bırak gideyim, oraya yürüyeceğim."

"Hayır. İyi bir kız ol ve yatağa ışınlan." Eğildi ve kulağıma fısıldadı. "İyi kızları ödüllendiririm."

Hırladım, amım ağrıyordu ve boştu ve o ihtiyacım olanı almamı engelliyordu. Sonra Briana erkeğimin üzerinde hak iddia etmeye çalışıyordu. Jack'in *beni* ve sadece beni sikmesi gerekiyordu. İyi bir kız olmak istiyordum ve bu ödülü kesinlikle istiyordum.

Aleti bana aitti. *İine* aitti.

Odayı geçmem gerekiyordu ve o benimdi.

Ben de Jack'i ittim, beni reddettiği için kızgındım ve-
Yatağa düştü. Üstünde duruyordum ama işe yaradı.

"Kahretsin, işe yaradı," diye nefes aldım, sonra sııttım.

"Evet, lanet olsun." Gözlerini kırptırdı, bunu gerçekten yaptığımı ve bu sefer nerede olduğumu gördüğüne biraz şaşırmıştı. Kravatını gevşetip yaklaşırken yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi.

Yumuşak zeminde dizlerimin üzerine çöktüm.

"Seni bağlayacağım, iyi bir kızmışsın gibi becereceğim, sonra her şeyi baştan yapacağız."

Ona doğru uzandım ama bileklerimi yakaladı ve kravatla sardı.

Gözlerimiz buluştu. "Kanepeye ısınlanacaksın. Tezgaha. Duşa. Ta ki orgazm olup bayılana kadar."

Düğümlemiş kravatımı tutarak beni öpmek için kendine çekti.

Teşvik temelli uygulamayı sevdim.

HANNAH

"Arabamı ne zaman geri alacağım?" Brittany, Jack'in cep telefonunu aradıktan sonra sordu. Beni koruması için Jack'e teslim edeli iki gün olmuştu. İyi olduğumu söylemek için ona mesaj attım ve o da hemen geri aradı.

"Beni bir tetikçiyle bıraktın. Kontrol ettiğin şey bu mu?" Mutfakta fincanıma kahve dolduruyordum. Çıplak ayaklıydım ve Brittany'nin arka koltuğundaki egzersiz çantasında bulduğum kıyafetleri giymiştim. Daha kısa ve kiloluydum ama yoga pantolonu beni çok rahatlatmıştı. Soluk mor tişört biraz dardı ama giydikten sonra Jack'in gözlerinin göğsüme takılmasına aldırmadım. Jack'le birlikteyken kendimi şişman hissetmiyordum.

"İyi. Vajinan nasıl?"

Kanepede uyuyan Jack'e baktım, Pancake göğsünde dinleniyordu.

Güldüm ve tezgâha yaslandım. "Ne?"

"Eğer siz ikiniz henüz en sevdiğiniz kitaplardaki seks sahnelerini canlandırmadıysanız, o düşündüğüm kadar ateşli biri değil."

"Kitaplardan daha iyi."

Ciyakladı ve telefonu kulağımdan çekmek zorunda kaldım. Verdiği tepki beni gülümsetti. "Teşekkür ederim, tatlı bebek İsa. Makyaj seksi en iyisi."

"B," diye azarladım ama yüzünde şefkatle karışık bir utançtan başka bir şey yoktu.

"Peki vajinan nasıl?"

"Yalnız değil."

"Şurada kendimi yelpazeliyorum. Arkadaşı Dax'in bekar olduğunu mu düşünüyorsun?"

"İşlerinin tonlarca bire bir etkileşime izin verdiğini sanmıyorum."

"İki gün boyunca bire bir etkileşimde bulundunuz," diye karşı çıktı. "Ben de biraz istiyorum."

"Paylaşmıyorum." Jack söz konusu olduğunda kendimi biraz sahiplenici hissediyordum. Özellikle de Briana'nın ne yaptığını öğrendikten sonra. Bunu beni kızdırmak ve ışınlamak için söylememiştii. Aslında ben orada otururken onunla ayak oyunu oynamıştı.

"Tamam. Burada kitaplarına bakıcılık yapacağım ve postalarını toplayacağım. Ve arabayı kullanacağım. Bana verdiğin yedek anahtarı kullandım ve onu aldım."

"Sorun değil."

"Ne zaman dönmeyi düşünüyorsun?"

Jack ve Dax, Sal Reggiano'yla ilgilenmekten bahsetmişlerdi ama benim dikkatim orgazm ve Jack'in büyüleyici vücuduyla dağılmıştı. Azıcık da olsa kadınsı bir tatminle Jack'in de dikkati dağılmıştı.

"Hiçbir fikrim yok ama Bayan Metcalf benim yerime bakıyor. Jack'le vakit geçireceğimi öğrendiğinde gönüllü olmaya çok istekliydi."

"Dikkatli ol."

"Dikkat
edeceğim."

"Ve tatlım, iyi eğlenceler. Bunu hak ediyorsun."

HANNAH

Bir saat sonra, girişten bir ses seslendiğinde kanepede kitap okuyordum. "Herkes iyi mi?" Saniyeler sonra Dax oturma odasına geldi.

"Hey," dedim e-okuyucumu yere bırakarak. Pancake kanepenin arkasına zıpladı, üzerinde yürüdü, sonra da aşağı atlayıp huysuz kediler ne yapıyorsa onu yapmaya başladı. "Sen Dax'sin, değil mi?"

Kaşları şaşkınlıkla kalktı.

"Jack o t o p a r k t a sana isminle seslendi."

Anladı ve yüzü aydınlandı. "Jack bana senin hakkında çok şey anlattı," diye ekledim.

Gülümsedi. Başını salladı. Jack aynı okula gittiklerini söylediği için aynı yaşta olduklarını biliyordum. İkisi de çok çekiciydi. Jack'in esmer olduğu yerde Dax daha açık tenliydi. Açık kahverengi saçları kafasına yakın kesilmişti. Daha kısa ve tıknazdı ve bana bir boksörü hatırlatıyordu. Keskin kaslar. Kalın omuzlar, zayıf bel. Karnabahar kulak.

Dax ten rengi bir takım elbise giymiş, beyaz bir gömlek ve gri bir kravat takmıştı. Net ve profesyonel görünüyordu ve benim gibi bir şey değildi.

bir tamirci gibi görünmesini hayal ettim.

Jack'i siyahtan başka bir şey giyerken görmemiştim - ya da kot pantolon ya da hiçbir şey - ki bu benim için sorun değildi çünkü o renkte **çok** iyi görünüyordu.

"Bu senin, değil mi?" Elinde olduğunu fark etmediğim çantamı koltuğun arkasına bıraktı.

"Oh! Evet."

"Kütüphaneye gittim ve onu aldım. Cep telefonun içinde. Muhtemelen şarj edilmesi gerekiyor."

"Çok teşekkür ederim. Benim için Coal Springs'e gittiğine inanamıyorum."

Cevap verdi ama beklediğim cevap bu değildi. "Jack'i kısa saçlarından yakalayan kadın sensin." Sanki bu, daha önce hiç tanımadığı bir kadının çantasını almak için neden gidiş-dönüş iki saat araba kullandığını açıklıyordu.

"Okaay. Şey... kısa saçlar, bundan emin değilim." Omuz silktim, sonra sinsice ona baktım. "Ama diğer yerlerine dokunmamdan hoşlanıyor."

Güldü, derin ve zengin. "Senden hoşlandım." Jack'te olmayan rahat bir tavrı vardı. Dax'in Jack'in yoğunluğunu nasıl evcilleştirebileceğini görebiliyordum. "Jack nerede?"

"Duş."

Onaylarcasına çenesini kaldırdı.

"Oturmak ister misin?" Gergin ev sahibesini oynayarak sordum. Burası benim dairem değildi ve Dax benim arkadaşım değildi, bu yüzden neyin doğru olduğundan emin değildim.

Elini salladı. "Hayır, bir projeye katılmak isteyip istemediğini sormak için uğradım."

"Tamirci işinden mi bahsediyorsun?"

Dax tek kaşını kaldırdı, şüphe mi yoksa merak mı olduğunu anlayamadığım hesaplı bir şekilde bana baktı. "Sana bundan bahsetti mi?"

Bir an için, belki de bunu bilmemem gerektiğini fark ettim. Belki de Dax'e bildiğimi söylememem gerekiyordu. Ya da-

Oh, neyse ne. Kedi çantadan çıkmıştı. "Bana tetikçi olduğunu söylediğini unuttun mu?"

"Hayır, ama fazla bir şey paylaşmasını beklemiyordum. Benim hatam."

"Kayıtları düzeltmek için" -elimi göğsüme koydum- "Ben bir tetikçi değilim."

Sırıttı. "Bunu biliyordum ama başkaları gibi o muhteşem göğüsler gözümü kör etmemişti."

"Hey, kes şunu," dedi Jack, odaya girip elini omzuma koydu. "O muhteşem raf sana ait değil" diye devam etmeden önce başımı öptü.

Vay canına. Bugün kot pantolon ve Hava Kuvvetleri Akademisi tişörtü giymişti. Saçları nemliydi, temiz ve güzel kokuyordu.

"Bakabilirim," diye karşı çıktı Dax.

Jack hırladı. "Bana kendini öldürtme."

Dax elini göğsüne koydu, sonra sırıttı ve bana göz kırptı. "Gitmek için ne güzel bir yol."

Tamamen uygunsuz iltifatına gülümsemekten kendimi alamadım. Ama bir kıza annesi, sınıf arkadaşları ve hatta eski erkek arkadaşları tarafından fazla kilolu olduğu söylendiğinde, bu sözleri söylendikleri ruh haliyle kabul ederdim: Jack'le dalga geçmek ve beni gülümsetmek için.

"Kendi kızını bul," diye tersledi Jack.

Dax konuyu değiştirerek, "Bir pikap almam gerekiyor," dedi. "Bana katılmak ister misin?"

"Hayır, burada Hannah'yla birlikteyim."

"Gitmelisin," dedim ona, onu erkek erkeğe vakit geçirmekten ya da çalışmaktan alıkoymak istemiyordum.

Gözleri benimkilerle buluştu. "Seni burada yalnız bırakmayacağım." "O zaman onu da yanında getir," dedi Dax.

Jack'in kaşları neredeyse saç çizgisine kadar yükseldi. "Ne? Bir pikaba mı? Delirdin mi sen?"

"Hey, ben neden gelemiyorum?" diye sordum. "Kendi başımın çaresine bakabilirim." Jack'e sert bir bakış attım.

Anlamını yüksek sesle söylemeden. Işınlanmamı en iyi ihtimalle beceriksizce olarak nitelendirsem de yapıyordum. Dairenin her tarafını dolaşmışım ve her seferinden hemen sonra seks yapmışım.

Jack benim Wonder Woman olmamdan hoşlanmıyor gibiydi.

"Evet, kendi başının çaresine bakabilir," diye tekrarladı Dax. Jack ona ters ters baktı. "Bunu nereden biliyorsun?" "Babamın evinde seni atlattı."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, bu da iki adamın da bakışlarını diken diken etti. "Dax'in babasının evinde yanınızdan gizlice geçtim," diye tekrarladım. Söylemediğim şey ise artık mecbur kalırsam daha kolay ışınlanabileceğimdi.

Ölüm bakışları göğüslerimden yüzüme doğru kalktı. Ona tatlı tatlı gülümsedim.

"Gitmek istiyorum," dedim elimi çıplak koluna koyarak, sonra omzumun üzerinden Dax'e baktım. "Yani, kimseyi öldürmeyeceksin, değil mi?"

"Öldürme işini adamına bırakıyorum," dedi bana.

Dax'in sözleri boyunca bakışları devam etti. Aslında Jack'in gözünü kırpıp kırpmadığından bile emin değildim. "Pikap nerede?"

"Smitty's."

"Bahçıvanlık mı yapıyorsun? Jack sordu.

Kaşlarını çattım. Şimdi de şifreli konuşuyorlardı.

Dax omuz silkti. "Olabilir. Eğer burada kalacaksa, neyle karşı karşıya olduğunu bilmesi gerekir."

"Hayır, öyle değil," diye tersledi Jack. "İstifa ettim, unuttun mu?"

Elimi göğsüme koydum. "Ben buradayım, biliyorsun," diye hatırlattım. "Bu kötü bir adam mı?"

Dax kıkırdadı. "Evet tatlım, o kötü bir adam." "Ne kadar kötü?"

Dax ve Jack bakışlarını paylaştılar. Jack başını sallayana kadar Dax sessiz kaldı.

"Vadesi geçmiş bir borç için onu ziyaret ediyoruz. Ama karısını aldattı ve bununla övündü. Birden fazla kadınla. Nafaka ödemeyi reddediyor."

"Aldatan mı?" Jack'e döndüm, elimi göğsüne doğru kaydurdım ve ona baktım. "Bundan hoşlanmadım. Belki senin için onu biraz hırpalayabilirim?"

Jack'in kara kaşları yukarı kalktı ve ağzı seğirdi.

"Ben cinayet demedim," diye hatırlattım. "Belki biraz karma olabilir."

"Judo falan mı yapıyorsun tatlım?"

Dax'e cevap vermedim, sadece Jack'e odaklandım. Gözleri birkaç saniye içinde fırtınadan eğlenceye dönüştü. "Pekâlâ güzelim," dedi Jack. "Onu biraz hırpalayabilirsin. Ama dediklerimi yapacaksın ve eğer bir tehlike olursa... ortadan kaybolacaksın."

Jack'in korumacı doğasının beni oradan çıkarmaktan daha azına izin vermeyeceğini bildiğim için başımı salladım.

"Bu eğlenceli olacak," dedi Dax, asansörlere doğru ilerlerken.

JACK

Bir saat sonra, kasabanın en köhne bölgesindeki gölgeli bir bar olan The Sip and Swallow'daydık. Arka ofis "iş" yaptığımız sürekli bir yerdi, çünkü hiçbir zaman tanığı yoktu, genellikle tek bir giriş ve çıkış kapısı vardı ve şehirdeki her barda bir tane vardı.

Dax, Smitty'ye borcunu ödemesi için bir şans vermişti ama o sadece yarısını vermişti, ki bu yine de büyük bir meblağdı. Dax bahçe makasını çıkarmak yerine onu sessizce yanımda duran Hannah'yla tanıştırmıştı.

Adam Joey Brains'ten daha aptaldı çünkü sadece benimle evde giyilmesi gereken o çok dar tişörtün içinde kız arkadaşımın göğüslerine bakmakla kalmamış, aynı zamanda zekasına, cinsiyetine ve hatta annesine hakaret etmişti, ancak sonuncusu muhtemelen onu rahatsız etmemişti.

Ellerini sıktı ve bilinçsizce kendini yanıma yasladı. Bu - sadece bir borcu tahsil etmek değil, aynı zamanda bu bar-onun alanı değildi. Onun yaşam tarzı değildi. Onun işi değildi. Ama burada olmak istiyordu. Buna ihtiyacı vardı. Kadın düşmanı bir serseri olduğu için adama bir ders verebilirdim, ama bu

Hannah'ya yardım etmezdi. Eski sevgilisinin ona yaptıklarından sonra, biraz kış tekmelemeye ihtiyacı vardı. Aptal bir herife haddini bildirmek için. Aldatan Kevin değildi ama Smitty iyi bir yedek olabilirdi. Bunu kendi başına yapmalıydı.

Eğilerek bir hatırlatma fısıldadım. "Hileci."

Bu, tıpkı mama torbasını sallamanın Pancake için işe yaradığı gibi işe yaradı. Hemen canlandı, gözlerinde şeytani ve biraz da ürkütücü bir parıltı belirdi ve hemen ardından o pisliği lekeli AC/DC tişörtünün önünden yakalayıp havaya kaldırdı.

"Hey! Ne oluyor lan?" diye seslendi çırpınırken.

İri bir adam değildi, muhtemelen elli kiloydu ama kavgacıydı. Hannah'yı bir kavgada yenebilirdi -hem mecazi hem de gerçek anlamda- ama Hannah'nın sürpriz yapma şansı vardı. Ve bir süper gücü. Tişörtü ve yoga pantolonuyla, yoga dersinden sonra acai berry meyveli smoothie almış gibi görünüyordu. Komşu kızı gibi görünebilirdi ama benim kızım çok daha fazlasıydı.

Onu izlerken sikim kalktı.

"Onun bir tetikçi olmadığına emin misin?" Dax yakınına eğildi ve sesini alçalttı. Yüzündeki ifade de en az sözleri kadar şüpheciydi.

"Evet, tetikçi değil," dedim.

Hannah, yumuşak huylu bir kütüphaneciden çok, dünyayı yerinden oynatan Atlas'a benziyordu.

Smitty'nin elleri Hannah'nın tutuşunu çekiyordu ama hiçbir şey işe yaramıyordu. Ayakları yerden on beş santim yukarıda sallanırken çırpınıyordu.

"O zaman *ne sikim oluyor?*" Dax nefes aldı.

Oda küçüktü; bir duvarda bir masa, diğerinde eski bir metal dosya dolabı ve kapısı olmayan üçüncü duvarda da eski püskü bir kanepesi vardı. Yakınında durduk, yüzmeyi öğrenen bir çocuğa yardım eden ebeveynler gibi elimizi uzatıp yardım etmeye hazırız ama onun bize ihtiyacı yoktu. Doğruca derinlere atladı.

"Yine de bir iş bitirici olabilir," diye ekledim, hayranlıkla izliyordum. Yere yatırılması gerekirse diye silahımı pantolonumun arkasına saklamıştım.

"Eski bir karın olduğunu duydum," dedi Hannah ona. Onu havada tuttuğu için gözlerinin içine bakabilmek için çenesini geriye doğru eğmişti. Tek kollu. Terlemeden ya da nefesi kesilmeden.

"Ne-" Dax nefes aldı.

Siktir, o benim kızımdı.

Smitty cevap vermedi, sadece ters ters baktı ve pençe attı, bir kadın tarafından tartaklandığı için başının belada olduğunu anlayamayacak kadar aşığılanmıştı.

"Bir kadın seninle konuşurken saygılı ol, pislik," dedim.

"Evet!" diye bağırdı. "Evet, eski bir karım var."

"Neden boşandınız?" Hannah sordu. "Aldattın mı?"

"Hayır."

Hannah bileğinin bir hareketiyle onu sert bir gümbürtüyle duvara fırlattı. Adam filmlerdeki gibi yere doğru kaydı.

"Vay canına," diye mırıldandı Dax, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde.

Smitty irkildi, nefesini tutmaya çalışırken bir elini göğsüne götürdü. Hannah bir salatalık kadar soğukkanlı bir şekilde yanına gitti, eğildi ve onu tekrar yakaladı. Tekrar havaya kalktı, bana rüzgârda dalgalanan bir bayrağı hatırlattı.

"Bu sabah Wheaties'ini yedi mi?" Dax gözlerini kızımından ayırmadan sordu.

"Aldattı mı?" Hannah onu biraz sarsarak tekrarladı.

Dişlerinin birbirine çarptığını duymuş olabilirim.

"Evet!"

"Hilecileri sevmem."

"Her çocukla birlikte şişmanladı," diye cevap verdi.

Kesinlikle Joey Brains'ten daha aptaldı.

Hannah başını eğdi, bu cevaptan hoşlanmamıştı. Kahretsin, *ben*

bu cevaptan hoşlanmadı.

"Dostum, regl dönemimdeyim ve *gerçekten* huysuz muyum? Kadınlar nasıl olur bilirsin, duygusal ve biraz çılgın."

Dax homurdandı ve ben sııttım. "Lütfen, özür dilerim," diye yalvardı.

Smitty *artık* boku yediğini biliyordu ama daha önce bir kadın tarafından hiç fırlatılmadığı için nasıl olduğunu bilemeyecek kadar aptaldı.

"Muhtemelen eski sevgilinin seninle tanıştığı için hissettiği kadar üzgün değildir."

"Onu öldürme güzelim," dedim, yüzümdeki alaycı gülümsemeyi engelleyemeyerek. "En azından henüz değil."

Döndü, bu da Smitty'nin sallanmasına ve ayaklarının dosya dolabına çarpmasına neden oldu. "O zaman onunla ne yapmamı istiyorsun? Gerçi Brittany'nin kıyafetlerini giyiyorum ve üzerime kan bulaşırsa pek sevinmeyecektir."

Hâlâ sallanmakta olan Smitty acınası bir ses çıkardı ve sonra ağlamaya başladı. Bana göz kırptı.

İnledim, sikimi pantolonumun içinde kaydırdım. Fark etti ve ben de ona göz kırptım.

Dax bana doğru eğildi. "Bu bahçe makasından çok daha eğlenceli."

Başımı salladım çünkü ben de uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim. En azından bu sabah Hannah'yı dizlerinin üzerine çöktürüp sikimi yalattırdığımdan beri.

"Ona ne kadar nafaka borcun var, Smitty?" Dax sordu.

Toplam tutar hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak çıktı.

Dax, Smitty'nin daha önce verdiği parayı havaya kaldırdı. "Bunu eski sevgiline götüreceğim. Borç miktarıyla başa döndün. Gelecek hafta tahsil etmek için geri geleceğim. Tam olarak."

"Ooo, ben de gelebilir miyim?" Hannah sordu, sonra adamı inleyen, çatırdayan ve sonra ortasına çöken eski kanepeye fırlattı.

Smitty kendini korumak için ellerini kaldırdı. "Hayır! Hayır, parayı alacağım."

Hannah yanıma geldi. Gözleri hayatla parlıyordu. Yanakları kızarmıştı. Canlı görünüyordu. Yüzünü avuçladım. "İyi misin?"

Emin olmak zorundaydım. Smitty iğrenç bir herifti ve ona dokunmuştu. Sadece derinin altında olduğundan emin olmak istedim.

"Oh evet."

"Gitme zamanı, güzelim." Eğildim ve kulağına fısıldadım. "Seni becermek zorundayım."

Başını salladı ve hemen ardından fısıldadı: "Sanırım *seni* becermek zorunda kalabilirim. "

HANNAH

Amım Jack'in sikinin üst kısmına iyice yapışmıştı. Kaldırıp indirirken ona sarıldım, böylece sadece üstteki birkaç santim okşanıyordu. Bu Jack'i kızdırmak içindi, ancak alevlenen kafa en sevdiğim noktaya sürtündü ve boşalmaya yakındım.

Ona bakarken ellerim gergin göğüs kaslarına bastırdı. Elleri başının üzerindeydi, birbirine düğümlenmişti ve sonra kravatlarından biriyle yatak başlığına bağlanmıştı. Kontrolün onda olmasını severdim ama bu sefer benim merhametime kalmasını istemiştim. Bara gitmeme ve hilekârı oradan oraya savurmama izin verdikten sonra Jack kadar tahrik olmuşum. Seks yapmaya ihtiyacım vardı ve bunu kendi şartlarımla yapmak istiyordum. Belki de o adamla uğraşırken kendimi güçlü hissettiğim içindi.

Bir dolandırıcıya bunu ödetmişim. Kelimenin tam anlamıyla.

Kevin değildi, ama bu bana bir tür kapanış sağladı. Onun bana düşündürdüğü gibi bir kadın değildim. O aşağılık bir pislikti ve ben daha iyisini yapabilirdim.

Benim vardı. Jack ile.

Tıpkı bar sahibiyle anlaşmama izin verdiği gibi, yatakta da kontrolü ele almama izin veriyordu. Güçlendiriciydi, ama

Ne zaman ve nasıl olacağını söyleyenin Jack olduğuna şüphe yoktu.

Buna ihtiyacım olduğunu biliyordu ve onun beni tatmin ettiği gibi ben de onu tatmin edecektim. Memnun etmek için doymak bilmez bir ihtiyaçla.

Jack'in aksine, onu emmeden önce asansörü geçtim. Aslında, onu çırılçıplak soydum, yatağa yatırdım ve yatak başlığına bağladım. Ancak o zaman küfredip yalvarmaya ve içimde olması gerektiğini söylemeye başladı. Ancak o zaman durdum ve tırmandım, olmadığım bir kovboy kızı gibi ona bindim.

Ter tenini kaplamıştı, çenesi sıkılıydı, gözleri vahşiydi.

"Çok iyi hissediyorsun," dedim başımı arkaya eğerek.

Yapabilirdim

Jack için geldim, ama bu açıdan, sorumlu ben olduğum için, oraya ulaşmak için biraz yardıma ihtiyacım vardı.

Parmaklarımı dudaklarına götürdüm. "Em."

Açıldı ve dili parmak uçlarımin üzerinde kayarak onları ıslattı. Amım o dilin hareketini hatırlayarak sıkıştı. Onları serbest bırakarak vücudumdan aşağıya ve klitorisimin üzerine kaydırdım.

Jack homurdandı, alçak sesle ve derinden, gözleri birleştiğimiz yeri izliyordu. "Trambolin." Güvenli kelimeyi gıcırdatarak söyledi. "Lanet olsun, kadın, merhamet et."

Ayaklarını yukarı doğru kaydırarak dizlerini büktü ve beni tamamen doldurmak için yukarı doğru itti.

"Jack!" diye haykırdım. Aynen böyle, onun çok, çok derin olduğunu ve klitorisimin ovulduğunu hissederek boşaldım.

"FUCCCKKK."

Kendi salgısının sıcak fışkırmalarını hissettim, onu bu kadar iyi tatmin ettiğimi bildiğim için kendimden memnun oldum.

O hâlâ içimdeyken, çılgınca kalp atışlarını duyabileceğim şekilde göğsüne yayıldım.

Yatağımın başucundaki masadan cep telefonum çaldı. Düşünmeden -çünkü beyin hücrelerim kızarmıştı- uzandım ve cevap verdim.

"Alo?"

"Bazı yetenekleriniz var, Bayan Highcliff."
Kaşlarımı çattım. "Kim bu?"

"Sal Reggiano."

Amım sıkıştı. İsme bakınca tüm vücudum sıkıştı.

Doğrudum ve Jack'e baktım. Kim olduğunu söyledim. Gözleri parladı ve bileklerini bağlayan kravatu çekti.

Bir elimle uzanarak düğümü çözdüm. Bu çok kolay olmuştu, yani Jack her an kendini kurtarabilirdi ama benim merhametime kalmayı seçmişti. Özgüvenimi geliştirmem için bana pek çok fırsat veriyordu. İşe yarıyordu.

Bir mafya patronuyla konuşuyordum. Çırılçıplak. Jack'in aleti içime gömülmüştü.

Bu benim için yeni bir şeydi.

Fırsatını bulur bulmaz telefonu elimden kaptı ve hoparlör düğmesine bastı.

"Ne istiyorsunuz Bay Reggiano?" diye sordum. Eğer annem Jack'in kendisine ve babama akşam yemeğine konuk oldukları için Bay ve Bayan Highcliff demesini istediye, Sal Reggiano'nun da saygıyı hak edip etmediğine bakmaksızın aynı nezaketi istediğini varsayıyordum.

"Sen."

Jack bir kolunu bana doladı ve beni üzerinden kaldırdı. Yatağa onun yanına yerleştim, döllerini üzerimden akmaya başlamıştı. Muhtemelen o da seks yaptıktan sonra adamın beni istediğini duyunca benim kadar ürkmüştü. İğrençti.

"Joey Brains bana senden bahsetti." Sesi sanki sigara tiryakisiymiş gibi derinden ve hırıltılıydı.

Jack'in bakışlarıyla karşılaştım. "Oh?"

"Onun üzerinde nasıl kaybolduğunu. Açıkçası ona inanmadım. Adam bir kutu taştan daha aptal. Ama bir kadının ondan kaçmasına imkan yok."

"Eğer beni istiyorsan, o zaman sanırım başarılı olamaması iyi bir şey."

"Merak etme, artık ölmeni istemiyorum."

Jack'in çenesi o kadar sıkılmıştı ki, çatlak azı dişlerini düzelttirmek için Brittany'ye görünmesi gerekecekti.

"Kaşlara ne yaptığını da gördüm."

Eyebrows'un öldüğünü düşünürsek bunun nasıl mümkün olabileceğini anlamaya çalıştım ama güvenlik kamerası görüntülerini kastetmişti. Otoparkta kameralar olmalı.

"Buna ben de inanmadım ama Smitty'nin söyleyecek çok şeyi vardı."

Jack gözlerini kapadı ve muhtemelen Perry'nin hakkında vaaz verdiği sahte Tanrı'ya dua ediyordu. Belki de Jack ve Dax'le birlikte Hilekâr Smitty'yi ziyarete gitmek kötü bir fikirdi.

"Oh?" Sessizliği doldurmak için sordum.

"Bir tefeciye olan borcunu ödeyememiş olsa da, sizce o kişi kimin için çalışıyor?"

Dudağımı ısırdım, Jack'e baktım. Başını salladı. "Sen mi?"

"Oğlum Paul aracılığıyla. Denver'da kendine bir yer bulmaya çalışıyor."

Boğazımı temizledim. "Gurur duyuyor olmalısın."

"Gelip benim için çalışacaksın. Etkileyici yeteneklerini kullan."

Kimse senin gibi bir kadından iş bitirici olmasını beklemeyecektir."

Buna ne diyeceğimi bilemedim. Heyecan verici bir an için, her kadının yapacağı gibi, Vegas mafyasının başının onun için iş bitirici olmamı istemesinden dolayı kendimle fazlasıyla gurur duydum.

Kesinlikle gülünçtü. Ciddi olması dışında.

"Sen mükemmel bir süper kötüsün."

Dudaklarımı yaladım ve Jack'in koyu renk gözlerine bakarak sordum. "Peki ya Jack?"

"Jack mi? Restoranda ortalığı karıştırmadan bir adam bile öldüremez. Zeki olduğunu kabul ediyorum. Süper güçlerin yüzünden seni yanında tutuyor."

Kelimeyi kullanırken nefesimi tuttum.

"Aksi takdirde seninle ilgileneceğini düşünmüyorsun, değil mi?"

Jack'in bakışları sertleşti. Sal Reggiano'nun sözleri bir olasılıkla çınliyordu. Bir hafta önce bile buna inanabilirdim. Ama şimdi bunların yanlış olduğunu biliyordum. Yalan. Çünkü Jack beni Vegas'tan gelen uçağa bindirmek istemişti.

inek, kilolu bir kadındı. Bir erkeği elinde tutamayan biri. Birini tatmin edemeyen.

Aynı kişiydim ama artık kendimi farklı görüyordum.

Jack önümde durmak istemedi, *yanımda* durmak istedi. Çünkü ben güçlüydim. Ve cesur. Ve tek başıma güçlüydim.

Bir buzdolabını güçle kaldırabilmek kesinlikle zarar vermedi.

Jack tüm bunlar olurken sessiz kaldı. Bunun bir nedeni olduğundan emindim ama nedenini anlamak için beyin gücümü kullanamıyordum. Sözel olmaya ve Sal Reggiano için akıllıca cevap vermeye çalışıyordum.

"Bunu söylemek hiç hoş değil."

"Güzel mi?" Bir kahkaha attı. "Kibar olmama gerek yok. İnsanlar ya dediğimi yaparlar ya da ölürler."

"Kütüphaneci olarak zaten bir işim var," diye hatırlattım. "Mutluyum ve buna hazırım, teşekkürler."

"Ne dediğimi duyduğunu sanmıyorum. Ya dediğimi yaparsın ya da ölürsün."

Bir ultimatom. Bir mafya patronundan.

Yutkundum. Brittany neşeyle alkışlar, sonra da altına sıçardı. "Beni yeteneklerim için istiyorsun. Hepiniz palavracısınız çünkü ölürsem sana bir faydam olmaz."

"Doğru. Sana canlı ihtiyacım var ama aileni öldürebilirim. Ailenin evi çok şirin. Duvarlarda şaşırtıcı çeşitlilikte ölü hayvanlar var. Ben bile bunun biraz ürkütücü olduğunu kabul etmek zorundayım."

Jack'e bakarken gözlerim büyüdü. Sal Reggiano ailemi biliyordu. Evlerinin içini biliyordu.

"Sen de iyi bir nişancı mısın, Hannah Highcliff? Sen de bir avcı mısın? Yeteneklerin artmaya devam ediyor."

"Ailemin bununla hiçbir ilgisi yok," dedim.

"Hayır, aileler asla yapmaz. Mafyada yenisin, bu yüzden sana ilk dersini vereceğim. Eğer istediğimi, istediğim zaman, istediğim şekilde yapmazsan, sevdiğin herkesi öldürürüm."

"Um... tamam." Başka bir cevap bilmiyordum.

"Güzel. Bir saat sonra görüşürüz."

"Ne?" Kaşlarımı çattım. "Nerede?"

"Ailenin evi, tabii ki. Annen patates salatası getirmemi söyledi."

JACK

Hannah daha önce Reggiano gibi bir adamla hiç konuşmamıştı. Smitty'yi bir kenara atmış olabilirdi ama ben ve Dax bir adım ötedeyken ve müdahale etmeye hazırlarken ona zararsız gelmişti. Pisliğin tekiydi, özellikle de eski sevgilisine karşı, ama bir mafya babası kadar tehlikeli ve acımasız değildi.

Her şey göz önüne alındığında, telefon görüşmesini oldukça iyi karşılıyordu. Belki de orgazm yüzündendi.

"İyi misin güzelim?" Bir elimle saçlarını okşayarak sordum.

Telefonuna baktı. Başını salladı. Onu kucağıma çektim. Çıplak olduğumuz için belki de en iyi fikir değildi ve ondan akan döllерimin kalçamı kapladığını hissettim. Şimdi yine sertleşmişim.

Sürpriz, sürpriz. Tahta
gibi başını salladı.

"Onları kurtarmamız gerektiğine emin misin?" Merak ettim.

Başını kaldırdı ve gözlerini kocaman açarak bana baktı. Düzgün bir yüz ifadesi takınmak gerçekten çok zordu. Sonra güldü.

"Sal Reggiano'nun neye benzediğini bilmiyorum ama onu şu anda ailemin oturma odasında oturmuş annemin garnitürlerden bahsetmesini ve Briana'nın onunla flört etmeye çalışmasını dinlerken görebiliyorum. Bir saatten önce kaçabilir."

Sırıttım. "Gerçekten acımasızsın."

Omuz silktili ve ben de çıplak omzunu öptüm.

"Ne yapacağız Jack?" Sesi yumuşaktı. Korkmuştu. Maceracı, cesur kızımından duymak istediğim ses tonu bu değildi.

"Akılsız aileni bir mafya babası tarafından infaz edilmekten kurtarmak dışında mı?"

Ağzı küçük bir gülümsemeye yukarı kalktı. "Evet. Bunun dışında."

"Birkaç fikrim var." Yana doğru eğilerek komodinden cep telefonumu aldım ve bir numara çevirdim.

"Onu öldürecek misin?" diye sordu.

Ben de istedim. Sal ölmemi istiyordu ve Hannah'yı tehdit ediyordu. Bunun için uykularım kaçmazdı. Ama serseri bir tetikçi bir mafya patronunun peşine mi düşecekti? Ölmüş sayılırdım. Hayır, Sal Reggiano'nun çok özel bir şekilde öldürölmesi gerekiyordu.

"Eğer bu işi doğru yaparsak, biri benim için yapar" dedim, sonra telefon bağlandı. "Paul. Sanırım ortak bir sorunuz var."

HANNAH

"Birkaç fikrim olduğunu söylediğimde, bunlardan biri Hannah'nın ailesinin evine girip Sal Reggiano'yu alıp geri çıkmamasıydı," diye homurdandı Jack.

Coal Springs'e doğru I-70 yolunda çok hızlı gidiyordu. Ben onun SUV'unun arka koltuğundaydım. Dax öndeki yolcu koltuğundaydı.

"Ben de onunla gitmeliyim," diye ekledi. Bakışları dikiz aynasından benimkilere kaydı.

Dax'i aldık ve onu bilgilendirdik, fikirler üzerinde ileri geri konuştuk. Hepsi de Paul'ün Jack'le değil babasıyla uğraşması gerektiği gerçeğine dayanıyordu. Mafya mafyanın icabına bakar, dedi.

Üzerinde anlaşmaya varılan plan buydu - en azından demokrasiyle, oybirliğiyle değil. Jack iki elinde birer silahla içeri girip adamı vurmak istiyordu. İçimden bir ses bunun akıllıca davranmak yerine beni koruma ihtiyacından kaynaklandığını söylüyordu.

"Bunu konuşmuştuk," dedim. "Ailemin senin bir cenaze levazımatçısı olduğunu düşünmesini tercih ederim" -Dex buna homurdandı- "bir tetikçi olmasındansa. Silahlar ele verir."

"Silahlı olabilir," diye karşı çıktı Jack.

Bunu düşündük ve Sal Reggiano muhtemelen öyle olacaktı, ama büyük olasılıkla etrafta silah sallamayacak ya da ailemi rehin tutmayacaktı. En azından onlar bunun farkındaydı.

"Reggiano Coal Springs'te bir evi vurmak istemeyecektir. Mayberry'ye çok benzeyen bir kasabada bir aileyi öldürmekten daha kötü bir halkla ilişkiler olamaz."

Bu üzücü ama güven vericiydi. Ailemi sevmiyordum ama ölmelerini de istemiyordum.

"Bir sorun çıkarsa ortadan kaybolurum." Bakışlarımı Dax'e çevirdim.

"Bunu ailenin önünde yapmak istediğine emin misin?" Jack sordu.

Omuz silktim ama Jack gözleri yolda olduğu için fark etmedi. "Zaten görünmez olduğumu düşünüyorlar. Eğer gözden kaybolursam, başlangıçta orada olmadığımı düşünecekler."

Kulağa çok üzücü geliyor ama doğru.

"Bu kaybolma olayını bana ne zaman anlatacaksın?" Dax başını çevirip bana bakarken tırnak işareti kullandı. Dikiz aynasından Jack'in bakışlarıyla tekrar karşılaştım. Başını salladı.

"Benim süper güçlerim var." Bunu sanki ekstra uzun kalça kemiklerim ya da takma kirpiklerim varmış gibi basitçe söyledim.

"Doğruluk kementi gibi mi?"

Wonder Woman'ın suçla mücadele aletlerine yaptığı gönderme karşısında dudaklarım eğlenerek seğirdi. "Hayır."

"Şu mermi saptırıcı bilekliklere ne dersin? Onlar aslında bu küçük gezinti için kullanışlı olabilir."

"Kızıma ateş etmek yok!" Jack neredeyse bağıırıyordu.

Kabul ettim ama yine de sııttım. "Bunlar aksesuar, süper güç değil."

"Sanırım içlerinden biri Smitty'yi yerden kaldırıp sağa sola savuruyor."

Başımı salladım.

"Peki ya diğeri?"

Güçlü olmak mantıklıydı. Makul. Ama diğeri?
Kavraması zor. Yine de "Işınlanma" dedim.

"Defol git buradan." Doğum gününde havalı tüfek almış bir çocuk gibi sırttı.

"Hayır!" Jack seslendi. "Buradan çıkma. Orada kal."

Jack şu anda gergin ve korumacı olmanın ötesindeydi. Buna bayıldım. Onu sevdim.

Emniyet kemerini ayarladıktan sonra arkasındaki yerimden öne doğru eğildim ve kollarımı koltuğa ve omuzlarına doladım. Arkama yaslanmadan önce başının yan tarafını öptüm.

"Bana nasıl yapılacağını gösterebilir misin?"

Dax sordu. "Nasıl *yaptığımı* zar zor biliyorum,"

diye karşı çıktım. "Sen nasıl yapıyorsun?"

"Sinirleniyorum. Sinirleniyorum."

"Hayatın boyunca bu sende miydi?"

"Hayır. Sadece son zamanlarda. Geçen hafta gibi." "O zaman buna ne sebep oldu?"

"Emin değilim ama aklıma gelen tek şey radyasyon tedavim."

"Örümcek Adam gibi!" diye neredeyse bağıırıyordu.

"Beni örümcek ısırmadı!" Aynı konuşmayı bir kez daha gözden geçirerek söyledim. Bu süper kahraman takıntısının erkeklere özgü bir şey olup olmadığından emin değildim.

"Ben kıskandım," diye mırıldandı. "Süper güçler istiyorum." "Onları elde etmek için beyninde tümör olması gerekiyorsa, güven bana, onları istemiyorsun."

Benimle aynı fikirde olduğu için mi yoksa olmadığından mı emin olamasam da sessiz kaldı. Ona göre, bir beyin tümörü süper güçlere değebilirdi. Yine de, bilinçli bir karar vermek için hiç tümör geçirmemiş ya da onunla birlikte gelen zorlu şeyleri bilmiyordu.

"Bana inanmıyorsun, değil mi?" Alınmadan sordum. Muhtemelen ben de bana inanmazdım. Jack inanmamıştı.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Üzgünüm. Ama gördüğüm zaman inanacağım."

"Arabada ışınlanmak yok!" Jack seslendi.

Seksen yaşına girdiğimiz ve "inişin" nasıl olacağı hakkında hiçbir fikrim olmadığı için bunu yapmayacaktım, bu yüzden konuyu değiştirdim. "Paul Reggiano'nun babasına bakacağını söylemişsiniz."

"Evet," dedi Jack.

"Dikkatli ol, onu öldürecek." "Evet."

"Çünkü-"

"Çünkü Paul yönetimi ele geçirmek istiyor. Mafya kadınlarla ve çocuklarla uğraşmaz. Seni tehdit ettiğinde o çizgiyi aştı. Senin peşine düşmek onu ortadan kaldırmak için yeterli değil çünkü bu adamlar çok kötü şeyler yapıyorlar ama Paul'den yardım istemem için yeterli. Onun için çalıştım ve bu işin peşini bırakması bana saygısızlık olur."

"Yine de babası."

"Güven bana, birbirlerinden hoşlanmıyorlar," diye yanıtladı Jack ve Dax başıyla onayladı.

"Paul'ün beklediği bahane bu muydu yani?" Merak ettim.

Jack başını eğdi ve Dax ile bakıştı.

"Paul, babasının insanları ezebileceğinizi ve ışınlanabileceğinizi düşündüğünü öğrendi."

"Bunu kimden öğrendi?"

"Ben," dedi Jack. "Ama muhtemelen doğrudan babasından da. Joey Brains kütüphanede olanları Sal'e anlattı ve otoparkın güvenlik kayıtları ona Kaşları nasıl fırlattığını gösterdi. Bu ilk elden bilgiye rağmen Paul babasının aklını kaçırıyor olabileceğini düşünüyor. Onu dışarı çıkarmak için bir neden daha."

"Sal Reggiano'nun aslında tamamen akıllı başında olduğu halde akıl hastalığı yüzünden ölmesini istemiyorum."

"Öyle mi?" Dax sordu. "Adam Vegas çölünü cesetlerle doldurdu. O bir koro çocuğu değil. Ölmesi gerekiyor."

Jack'e baktım.

"Bizim *iyi* kötü adamlar olduğumuzu söylediğimi hatırlıyor musun?" "Oh, bunu sevdim," diye yanıtladı Dax.

"Bu o zamanlardan biri," diye devam etti Jack. "O gidince dünya daha iyi bir yer olacak."

Dudaklarımı büzdüm ve düşündüm. Bir adamın ölümünde payım olduğunu bilerek hayatıma devam edebilir miydim?

"Buna ne dersin?" Jack dürtükledi. "Ya sen ya o, güzelim. Ya seni tetikçi olarak ister ya da seni öldürür. Ve aileni. Ve beni."

"Ve muhtemelen ben de," diye ekledi Dax. "O mu ben mi?" Tekrarladım.

Başka seçenek yoktu. "O zaman tek başıma içeri girer ve onu Paul'e götürürüm."

"Siktir," diye mırıldandı Jack.

JACK

Planladığımız gibi Highcliff'in evinden yaklaşık üç ev uzağa, sokağın aşağısına park ettik. Dax ve ben Hannah'nın kaldırımından ailesinin evine doğru yürüyüşünü izledik. Hatta peşinden gitmemi engellemek için elini göğsüme koydu.

Park ettiğimiz yerin karşısında bir grup çocuk limonata standı açmıştı, biz de beklerken küçük girişimcilere yirmi dolar verdik ve bir şeyler içtik.

"Biraz votkaya ihtiyacı var," dedi Dax, SUV'a yaslanıp plastik bardağının içindekilere bakarak.

Standın yararlı olduğu ortaya çıktı çünkü iki tetikçi ve süper kıızı beklemek yerine bir yaz ikramının tadını çıkaran iki adam gibi görünüyorduk.

"Paul hangi cehennemde?" Saatime onuncu kez bakarak sordum. "Burada olması gerekiyordu. Hannah'nın ailesiyle yalnız kalması fikrinden hoşlanmıyorum, hele ki lanet olası bir mafya patronuyla."

Dax'ın telefonu çaldı. Takım elbisesinin ceketinden çıkardı. "Zamanlaman çok etkileyici. Bu Paul. Orada bir

otoyolda kaza yaptı. Şimdilik sıkışmış durumda." Gözlerim yuvalarından fırladı.

Bizden sadece on beş dakika gerideydi ve bir kaza olmuştu. Tipik.

"Kahretsin," dedim, sesimi alçak tutmaya dikkat ederek, çünkü limonata standının etrafında bir yığın çocuk vardı. Bazıları yürümüş, bazıları bisikletle gelmişti. Küçük bir çete gibiydiler. Hepsi de sokağın aşağısında neler olup bittiğinden habersizdi.

"Hannah, Paul onu almadan Sal'le birlikte evden çıkacak." Sesimin yükseldiğini fark ettim ve eğilip tısladım, "Bir mafya adamıyla gidemez!"

Dax içkisinin kalanını geri attı. "Sakin ol. Aşağı inip neler olduğuna bakacağız. Paul gelene kadar destek olacağız."

Hannah'nın içeri girip ailesiyle sohbet edeceği ve Sal'le birlikte dışarı çıkıp onlara istediğini yaptıracaklarını düşündürteceği plan konusunda bana karşı çıkılmıştı. Adam *her zaman* istediğini elde ettiğine göre, bu *hiç* de yersiz olmazdı. Paul kaldırımında babasını karşılayacak ve onu dondurma yemeye ya da beynine bir kurşun sıkmaya götürecekti. Paul'e babasının saltanatını ve hayatını sona erdirmek için ihtiyaç duyduğu bahaneyi vermiştik ve benimle Hannah'ya yapılan saldırılardan da kurtulmuş olacaktık. Arkamı kollamak ya da Hannah'yı gizli bir yarasa mağarasında saklamak zorunda kalmadan işi bırakabilirdim.

"Sakin mi olayım? Hatırlat da kadının tehlikedeyken seni bir güzel kızdırayım."

Bu planla ilgili içimde kötü bir his vardı. Başından beri vardı. Tahmin ettiğim gibi dağılıyordu. B planının zamanı gelmişti, ama bu da bir kanattı.

HANNAH

Bu kadar gergin ve korkmuş olduğumu hatırlamıyordum. Joey Brains beni boğmaya çalışırken bile. Belki de ondan önceden haber almadığım içindi. Sal Reggiano'nun ailemin evinde olduğunu biliyordum. Onun küçük süper güçlü askeri olmamı istediğini biliyordum.

İki hafta önce, içinde bulunduğum durumu bana söyleyen herkese güler geçerdim. Bunu asla hayal edemezdim. Bunu bir kitapta bile bulamazdım.

Zayıftım. Korkmuştum. Yalnızdım.

Öyleydi.

Artık güçlüydüm. Evet, korkuyordum ama kendi gölgemden korkmuyordum. Yaşamaktan. Görülmekten. Ve yalnız değildim. Jack vardı. Brittany de vardı. Belki ailem bile kendi saçma yöntemleriyle. Yine de ondan tekrar hoşlanmadan önce Briana ile biraz konuşmam gerekiyordu.

Bunu yapabilirim.

Son bir derin nefes aldım ve ön kapıyı iterek açtım. "Merhaba!" diye seslendim.

"Muz, buradayız," diye seslendi babam oturma odasından, oysa tek yapmam gereken başımı

herkesi görme hakkı.

Misafirimiz olmadığı sürece bu odada hiç oturmadık. Hiç kullanılmadığı için her şey her zaman tertemizdi. Ortadaki şömine soğuktu ve şöminenin üzerinde, boynuzları iki yana neredeyse üç metre uzanan kocaman, monte edilmiş bir geyik kafası vardı.

"Patates salatası nerede?" Annem koltuktan kalkarak sordu.

Çok rahatsız edici ahşap salıncakta oturan Sal Reggiano'ya odaklandım. Altmışlı yaşlarındaydı, tepesinde seyrelmiş gri saçları vardı. Güneşli Las Vegas'a uygun bir bronzluğu vardı. Takım elbisesi lacivertti ve göğüs cebine altın bir mendil sıkıştırmıştı.

Sürükleyici olan gri gözleriydi. Böyle bir soğukluk görmemiştim. Böyle... hoşnutsuzluk. O şeytandı. Perry'nin burada olmaması iyi bir şeydi çünkü Sal dillerde konuşmaya başlarsa alevler içinde kalabilir ya da toza dönüşebilirdi.

Babam onun yanındaki koltuğa oturdu. Hem onun hem de Sal'in elinde içki vardı. Koyu renginden ve bardaklarındaki buzdan anlaşıldığı kadarıyla buzlu viskiydi.

Briana kanepenin diğer köşesinde bacak bacak üstüne atmış oturuyordu, kucağında dekoratif yastıklardan biri vardı. Üzerinde yine esnek bir egzersiz kıyafeti vardı, annemin onu eğlendirmek için trambolinden indirdiğini düşündüm.

Briana elini sallarken, "Jüriyi şaşırtmak için en iyisi Back Cody," dedi. "Kolay bir beceri, ancak önden inişten ayaklara inişe bir ve çeyrek takla ile... Tabii ki bunu düz bir üç çeyrek geri S ve S ile gerçekleştiriyorum ve sonra-"

Şimdi Sal'in neden öldürmeye hazır görüldüğünü biliyordum. Briana susmuyordu. Ne kadar zamandır konuştuğunu merak ediyordum.

"Eee?" Annem Briana'nın gevezeliğe devam etmesine izin vererek dürttü. Haki pantolon ve kırmızı bir polo tişört giymişti.

büyük mağazada bir iş bulabilir ya da belediye binasında devam eden Noel Baba Yaz Etkinliği'nde elf yardımcısı olarak çalışabilir.

"Patates salatası yok," dedim bakışlarımı yaşlı adamdan ayırmadan. Onu unutmamıştım. Endişelenmem gereken daha önemli şeyler vardı. "Ben kalmıyorum. Bay Reggiano da kalmıyor."

"Ne? Güzel bir içki içiyoruz!" Babam aradı.

"Ona henüz Yarı İçeri Yarı Dışarı'dan bahsetmedim," dedi Briana, sesi alt dudağından daha somurtkandı. "Ya da ona gösterebilirim."

"Gidemezsin, daha yeni geldin. Bana geleceğini ve misafir getireceğini söylemedin bile," dedi annem aynı anda.

"Birinin seni hatırlamaması sinir bozucu, değil mi?" Bu çok iğneleyiciydi ama umurumda değildi. Sal'in ailemin evinden çıkmasına ihtiyacım vardı, hem de hemen.

Sal'in uyuşmuş kışını sandalyeden kaldırıp dışarı çıkması için başımı ön kapıya doğru eğdim. Oğlu Paul şimdiye kadar burada olmalıydı.

Sal yavaşça ayağa kalktı, sonra kolunun altındaki kılıftan bir silah çıkardı. Çok klişeydi ama aynı zamanda çok gerçekti.

Normal insanlar gibi paniklemek yerine, ailem hep bir ağızdan konuştu.

"Oha." Babam silahı gördü ama muhtemelen paniğe kapılmayacak kadar sarhoştı. Ayrıca, Sal onunla bir içki paylaşmıştı, bu yüzden muhtemelen kanka olduklarını düşünüyordu.

"Ne oluyor lan?" Briana, zıplama becerisiyle kanepenin arkasına geçti ve kenarından baktı.

"Senin o kitap dünyanda ne tür arkadaşların var?" Annem sadece kollarını kavuşturdu ve burnunun ucuyla bana baktı, silahtan hiç etkilenmemişti. Bana karşı duyduğu hayal kırıklığı çok derindi.

"Evet, Han," dedi Briana saklandığı yerden. "Silahını çekmeden önce bu adamın senin için biraz yaşlı olduğunu düşünmüştüm. Bay Ateşli'ye ne oldu?"

"Cenaze levazımatçısı mı?" Babam araya girdi.

"Siz de cenaze levazımatçısı mısınız? Yani takım elbise de giyiyorsun," diye ekledi Briana. Saklanırken silahtan hiç etkilenmemiştir. Annemle babam da rahatsız olmamıştır. Onların nesi vardı ki?

"Ben de sizinle geliyorum. Silaha gerek yok," dedim Bay Reggiano'ya. Hay sikeyim. Şimdi ne yaptım ben? Silahı hiç hesaba katmamıştık. Belki de almalıydık. Belki diye bir şey yok.

Jack'in benden istediği gibi evden dışarı ışınlanamazdım. Sal ailemi öldürürdü.

"Cenaze levazımatçısı mı?" Sal sordu. Sonra sırtıttı. Dişleri Joey Brains'ten daha iyiydi çünkü dişlerinde altın dolgu yoktu ve çok düzgündü. "Evet, benim bir cenaze levazımatçısı olduğumu söyleyebilirsiniz. Belki Hannah, ailen benim hizmetlerimle ilgilenebilir."

Yani ölmüş olurlar.

"Seninle geliyorum dedim," diye tekrarladım.

"Diğer cenaze levazımatçısı nerede?" Babam sordu. "Projelerimdeki hayvan iç organlarını yakma hizmetinden sonra ona soracaktım."

Kaşlarımı çattım. Sal babama delirmiş gibi baktı. Ya da sarhoş.

"İyy, baba," dedi Briana, öğürür gibi bir yüz ifadesiyle.

"İğrenç." "Evet canım, diğer cenaze levazımatçısına ne oldu?"

Annem sordu.

Sal'in bakışlarıyla karşılaştım ve açıkça "Ayrıldık" dedim.

"Sanırım canım, bu senin için biraz yaşlı olabilir?" Annem yakından eğilerek ama sesini yumuşatmadan sordu.

Harika, şimdi de silahlı adama hakaret etti.

"Ayrıldık çünkü Bay Reggiano daha iyi bir adam. Onun sunduklarını seviyorum. Ayrılmamı sağlayan şey avantajlarıydı." Avantajlar derken, Jack'in hayatta kalacağını kastetmiştim.

"Bir cenaze levazımatçısının neden silaha ihtiyacı olur ki?" Annem sordu.

JACK

"Lanet olası bir silahı var," diye tersledim.

Dax bir kez daha elini göğsüme koyarak beni geride tuttu. Highcliff'in ön bahçesindeki koca bir ağacın arkasındaydık ve Hardy Boys gibi etrafını gözetliyorduk. Öndeki cumbalı pencereden oturma odasını görebiliyorduk. Sal şöminenin yanında durmuş Hannah'ya silah doğrultuyordu. Annesi de onun yanında duruyordu. Ailenin diğer üyelerini göremedim ama en azından babası ve kız kardeşinin orada olduğunu tahmin ettim.

Dax, "İçeri girip ortalığı ateşe veremezsin," diye uyardı.

"Hannah ördek gibi kaçtığı sürece, ne tür bir bir ikincil hasar var." "Ailesi o kadar kötü mü?"

Kendimi kaybedecek olsam da gülmek zorunda kaldım. "Daha kötüsü."

"Eğer Sal'i kendimiz öldürürsek, ölürüz. Tüm mafya peşimize düşer." Bunu zaten konuşmuştuk ama yine de keskin bir hatırlatma oldu. Başını çevirdi ve bakışlarımla buluştu. "Paul'ü beklemek zorundayız. Bunu yapacak kişi o olmalı. Bu

gücünü tüm organizasyona gösteriyor ve ona liderlik etmesi için gereken saygıyı veriyor."

"Biliyorum ama Sal Hannah'ya silah doğrultuyor!" Kolumu eve doğru uzattım. "Tüfeğime ihtiyacım var. Buradan beynine bir kurşun sıkacağım."

"Öldürücü atış yok. Şurada bir limonata standı var. Küçük çocukların önünde tüfekle ateş edemezsin." İcini çekti. "İçeri girip onu kurtaracağız. Ama öldürmek yok."

Sikeyim. SIKTIR!

Tekrar eve baktım.

"Peki," dedim dişlerimi sıkarak. "Sal'i öldüremeyiz. Ama sakat bırakabilir ve kontrol altına alabiliriz, değil mi? Kız arkadaşımı silah zoruyla alıkoyduğu için kesinlikle sakatlanmayı hak ediyor."

Dax düşünürken yüzünü buruşturdu. "Bunu yapabiliriz. Yine de ön kapıdan geçemeyiz, yoksa silahını bize doğrultur. Ya da Hannah'yı hizada tutmak için örnek olarak bizi vurur."

Ailesini vurmaktan daha iyi olur diye düşündüm. "Sence arka tarafta bahçe makasları olan bir kulübeleri var mıdır?"

Dax sordu. "Paul'ün onu götürüp cesedini beton bir temele atması için on parmağına birden ihtiyacı yok."

Arka bahçe. Arka bahçe. Eve bir göz attım.

"Gizlice girebileceğimiz bir arka kapı olmalı."

ARKA BAHÇE. Çatıya baktım. Evet!

"Benim daha iyi bir fikrim var."

HANNAH

Anneme, cenaze levazımatçıları ve silahlar hakkındaki sorusunu yanıtlarken, "Silahı var çünkü o kötü bir adam," dedim.

"Neden kötü bir adamla çıkıyorsun?" diye sordu, gözleri kocaman açılmıştı.

"Onunla çıkmıyorum!" Ellerimi havaya kaldırdım. "Onun için çalışacağım."

"Mumyalama mı? Bir kitapçı açmak istediğini sanıyordum."

"Kimseyi *mumyalamıyorum*." Bu düşünce beni ürpertti.

"En azından bu adam için çalışmak sana iş güvencesi sağlayacaktır. Özellikle de istediğin perakende alanı artık mevcut olmadığına göre."

"Ne?" Göğsüm sıkıştı. Yer alınmış mıydı?
Orası benim yerimdi!

"Aptalca bir fikirdi. En azından bu adam size iş güvencesi sağlayabilir."

"Bir erkek mi? Bir erkek olduğum için daha iyi bir kariyer yapacağımı mı düşünüyorsun?
adam mı verdi?"

Dudaklarını büzdü. Düşündüğü şey buydu.

"Anne, çalışmamı istediğin adamın bir *silahı* var ve bana doğrultmuş durumda. Hepimize. O *kötü* bir *adam*. Neden bunun kendi işimi kurmamdan daha iyi olduğunu söylüyorsun?"

"Avlanır mısın?" Babam Sal'e sordu. "Bence bu büyük avlar için yanlış bir silah. Özellikle de bir kupa yapmak istiyorsan. Çok fazla sıçratır. Eğer bir tane alırsan bana haber ver. Senin için tahnit edebilirim." Cebinden bir kartvizit çıkardı ve mafya babasına uzattı.

"Kim yumruk ister?"

Döndüm. Ne oluyor lan? Perry mi? Elinde kırmızı bir içeceklerle dolu bardakların olduğu bir tepsi tutuyordu. Bunca zamandır mutfakta mıydı?

"Pazar ayini için yeni bir meyve suyu türü deniyorum. Bu hafta sonu özel bir inziva var. Belki yeni *arkadaşın* biraz ister diye düşündüm. Senin gibi günahkârlar bile susar."

Sal garip bir ses çıkardı ve ben de ona döndüm. Kalp krizi geçirip geçirmediğinden emin değildim ama gerçekten acı çekiyor gibiydi.

Ailem bunu birine yapabilir.

"Perry, elinde silah var," dedim, onlara bu tehlikeli gerçeği hatırlatmak zorunda olduğuma inanmayarak. "Şimdi zamanı olmayabilir."

"Ben kaçırmadım," diye omuz silkerek cevap verdi. "Burası açık bir taşıma eyaleti."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Paul hangi cehennemdeydi? Eğer yakında gelmezse, Jack'in istediği gibi ışınlanacak ve ailemi Sal'in planladığı kadere terk edecektim.

JACK

"Benimle dalga geçiyor olmalısın."

"Ne?" dedim. Zıplamasını test etmek için avucumu trambolin minderine bastırarak söyledim.

"Çatıya çıkmak için trambolinde zıplamak mı istiyorsun? Burası ortaokul beden eğitimi dersi değil. Bu şeyin üzerinde asla o kadar yükseğe çıkamayız."

Sırıttım, kendimi yukarı ittim ve üzerine tırmanmak için bir bacağımı attım. "Evet, çıkacağız. Sizi yaklaşık yirmi beş metre fırlatıyor."

Dax alete daha fazla ilgi ve daha az şüpheyle baktı. Sonra sanki kafasında geometri yapıyormuş gibi eve ve arkasına baktı.

Briana'nın havada uçtuğunu görmüştüm. Eğer o evi geçebiliyorsa, biz de geçebilirdik. Dax ve ben en az elli kilo daha ağırdık. Lisede fizik dersinde pek başarılı değildim ama ben bile daha fazla ağırlığın daha fazla zıplama anlamına geldiğini biliyordum. Çatıya çıkacaktık.

"Ben varım ama oraya çıktığımızda ne yapacağız?" diye sordu.

Eve bir kez daha göz attım. Mutfak arka bahçeye bakıyordu, yani Sal muhtemelen hayatında ilk kez arka bahçeye girmeye karar vermediyse muhtemelen bizi görmeyecekti. Komşular muhtemelen Briana'nın havada uçmasına alışkındı, bu yüzden takım elbiseli adamlar onları korkutmazdı.

"Şu balkon. Sanırım ana yatak odasının dışında." İkinci katta üstü kapalı bir sundurma vardı. Oradan dağ manzarasının görüldüğünü tahmin ettim. "Oraya kolayca sallanabiliriz."

"Ben Örümcek Adam değilim. O içeride," diyerek Hannah'ya ve onun süper güçlerine atıfta bulundu.

Kaşlarımı çattım. "Duvarlara tırmanamıyor."

"Evet, üzerinde bir silah var ve söz verdiği gibi ışınlanmıyor da."

Bundan kurtulduğumuzda, plana uymadığı için kışına şaplak atıyordum, eğlence için değil.

"Paul'e tekrar mesaj at ve nerede olduğunu öğren," dedim ve ağırlığımla mindere bastırarak bir ayak kadar yukarı aşağı zıpladım. Silahımı iyice sabitlediğimden emin olduktan sonra biraz daha baskı uyguladım ve ayaklarım havalandı. Sonra daha fazla.

Daha da yükseğe çıktım. Kollarım daireler çiziyordu ve kendimi ilk kez uçmayı öğrenen bir kuş gibi hissediyordum. Görüldüğü kadar kolay değildi. Çatıyı ıskalayıp bacağımı ve vücudumun diğer kısımlarını kırma ihtimalim oldukça yüksekti.

"Vay anasını, bu ciddi bir trambolin," dedi Dax, beni takip ederken başı bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu.

Yaklaşık on saniye sonra, kelimenin tam anlamıyla havada uçuyordum. Köşedeki limonata standını ve muhtemelen uzaktaki New Mexico'yu gördüm.

Hannah'ya yardım etmeliydim ve bunun için ne gerekiyorsa yapacaktım. Bir kez daha sertçe zıpladım, bu kez minderin yan tarafına doğru ve kendimi Highcliff'in çatısına, sonra da üzerine fırlattım. Bir gümbürtü ve taklayla yere indim. Daha önce hiç

Olimpiyatlara gideceğim kesindi. Tek istediğim kız arkadaşına ulaşmaktı.

HANNAH

Tepemizde bir gümbürtü vardı.

Herkesin bakışları tavana yöneldi.

"Aptal sincaplar," diye mırıldandı babam. "Şu silahı ödünç alabilir miyim? Onların işini bitirmem gerek."

Annem babama, "Artık içi doldurulmuş sincap yapmayacaksın," diye emretti. "Bütün arkadaşlarımız tatil için onları aldı bile."

O gümbürtü koca bir sincap sesi gibiydi.

Perry tepsiyi sehpanın üzerine koydu. Kimse içeceklere dokunmadı.

Briana kanepenin arkasında kaldı.

"Sizin için çalışacağımı söyledim," dedim Bay Reggiano'ya. "Jack'in bu işin dışında olduğunu söyledim. Sanırım ailemi yumruklarıyla baş başa bırakabiliriz."

Sal yumruğa ihtiyatla baktı.

Yukarıdan bir gümbürtü daha geldi. "Marcia," diye sızlandı babam.

Perry, "Burada işimiz bittiyse, vaazım üzerinde çalışmam gerekiyor," dedi ve bir bardak alıp dışarı çıktı.

Sal kekeledi, kimsenin ondan ya da silahından korkmamasına şaşırdığı belliydi.

Briana sonunda kanepenin arkasından fırladı. "Evet, rutinim üzerinde çalışmalıyım. Onları nasıl seçeceğini iyi biliyorsun, Han." Sal'e flört etmek için son bir kez daha düşünecekmiş gibi baktı, sonra buna değmeyeceğine ya da belki de otuz yaş fazla yaşlı olduğuna karar vermiş olmalıydı ve Perry'nin peşinden odadan çıktı.

"Yüce İsa. Sen evlatlık mısın?" Sal sordu.

JACK

Dax yanımdan üst kattaki balkona inerken bana bir bakış attı.

"Uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim." Nefesini tutarken sıırttı.

"Hadi kızımı alalım," dedim. "Sal'i Paul için hazırla."

Belki burası lanet olası Mayberry olduğu için, belki de hava gerçekten güzel olduğu için, ana yatak odasına girmemizi sadece bir paravan engelledi. Sürgülü kapı açıktı. Mükemmel bir şekilde yapılmış iki adet ikiz yatak vardı. Aralarındaki komodinin üzerinde monte edilmiş bir ayı kafası asılıydı.

"Bu da ne böyle?" Dax ona bakarak fısıldadı. Ağzı hırıltılı bir şekilde açıktı, kocaman dişleri ve sahte salyası vardı. "Bu bana kâbuslar gördürür."

"Hannah'nın annesinin yanında uyanmak da öyle," diye mırıldandım.

Dax telefonunu kontrol etti. "Paul neredeyse burada olduğunu söyledi." Güzel. Tam zamanında. Yatakların etrafından dolaştım.

"Hadi gidelim."

Silahımı çıkardım. Dax de aynısını yaptı, sonra beni takip etti.

HANNAH

Sal bileğinin bir hareketiyle silahı ön kapıya doğrulttu. Diğer eliyle de viskisinin kalanını geri fırlattı. "Hadi gidelim. Burada daha fazla kalamam."

"Onları öldürmeyecek misin?" Onunla gitmeyi kabul etmeden önce ailemi bağışlayacağından emin olmak için sordum.

"Bunu yaparsam sana iyilik yapmış olurum," diye mırıldandı.

Merdivenlerden gelen bir gıcırtı duydum. Evde büyüdüğüm için o basamakların çıkardığı her sesi bilirdim. Bakışlarımı o yöne çevirdiğimde Jack'i gördüm. Ne? Yukarıya nasıl çıkmıştı?

Gümbürtüler. Çatıya nasıl çıkmışlardı? Aman Tanrım. Trambolini kullanmışlar.

"Neden gülümsüyorsun?" Sal sordu. "Gidiyorsun diye mi?"

"Evet, işte bu," dedim başımı sallayarak. "Dışarı çıkmak için silahı bir kenara bırakman gerekecek. Dışarıda çocuklar var. Bir limonata standı."

Bana güvenmiyormuş gibi baktı.

"Mafya adamlarının çocuklarla uğraşmadığını sanırdım." Onun onur duygusunu dürttüğümde silahını pantolonunun arkasına soktu.

"Neden silahını çıkardı ki?" Annem sordu. "Hiç mantıklı değil."

"Çünkü o kötü bir adam!" Bağırdım. Jack bir basamak daha indi ve arkasında Dax'in bacaklarını gördüm. "Anne, o *kötü* bir adam."

"O zaman neden onunla gidiyorsun?"

"Böylece ölmezsin!"

"Bizi neden öldürsün ki? Biz tamamen saygıdeğer insanlarız. Yanlış bir şey yapmadık."

Anne-kız tartışması Sal'in dikkatini dağıtmıştı. Bunu kendi avantajıma kullandım. "Çünkü-" Ben başladım. Silahı sakladıktan sonra kendimi ona doğru fırlattım ve pazılarından yakaladım. Tek bir hamleyle merdivenlere doğru uçtu. Havada savruldu ve ağır bir gümbürtüyle ahşap zemine indi, ardından birkaç metre kaydı.

Jack son birkaç basamağı atladı, Sal'i sırt üstü çevirdi, üzerine çıktı ve sanki bir MMA kafes dövüşündeymiş gibi yumrukladı. Dax birkaç vuruş yapmasına izin verdi ve sonra onu durdurdu.

Annem şaşkınlıkla haykırdı.

Babam seslendi. "Cenaze levazımatçısı!"

Perry aceleyle odaya girdi. Manzarayı inceledi ve başını salladı. "Üç adam mı, Hannah? Çok fazla günah."

Kardeşimin yanına gittim ve omzunu okşadım. "Sadece bir tane, Per. Sadece bir taneyle çok günah işliyorum."

Sanki bir torba yavru köpeği dereye attığımı itiraf etmişim gibi kustu.

"Bu kadar saçmalık yeter," dedim ona. "Denver'da Çarşamba geceleri görüştüğün kadını biliyorum. Takipçilerinden aldığın parayı da."

Annemin nefesi kesildi. "Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Çünkü anne, ben bir şeyler görüyorum. Görünmez değilim. Kafam kitapta olabilir ama dikkatimi veririm. Senin aksine."

"Sen ne-"

"Bir kitapçı açıyorum anne. *O* kitapları satacağım. Bu benim hayalimdi ve bugünlerde bunu gerçekleştireceğim. Olimpiyatlar değil, bir tarikat da değil. Bir tetikçiye aşığım ve-"

"Ben onu cenaze levazımatçısı sanıyordum," dedi babam, şaşkınlıkla gözlerini kırıştıtararak.

"O zaman sen ne oluyorsun?" Annem bana sordu.

Jack ve Dax hırpalanmış Sal'i ayağa kaldırdılar. Annem yere kan damlamasından çok Jack'le kalırsam ne olacağım konusunda endişeliydi.

Yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamadım. "Bir tetikçinin kız arkadaşı."

Adamlar Sal'i aralarında sürüklediler, her birinin bir kolu vardı. Jack önümde durdu. "Yanlış anladın güzelim. Ben süper kızın erkek arkadaşıyım."

Sonra Dax onunla ilgilensin diye Sal'i bıraktı ve beni öptü. Dolu dolu, diliyle, bolca günahla.

JACK

Planlandığı gibi, biraz geç de olsa Paul geldi. Üç karartılmış cip kaldırımdaydı. Yanında fedaileriyile duruyordu. Sokaktaki insanlar muhtemelen onu bir mafya babası yerine gizli servis elemanları olan bir Başkan sanmışlardı.

Dax, Sal'in aşağı inmesine *yardım* etti ve Paul'ün iki adamı onu ondan aldı. Yediğim dayaktan dolayı cenaze levazımatçıları, yarı aptallar ve evlat edinilmek hakkında sızlanmaktan başka bir şey yapamayacak kadar kendinden geçmişti. Öndeki aracın arka koltuğuna oturtuldu ve ortalık sessizleşti.

Paul'ün önünde dururken kolumu Hannah'nın omzuna doladım.

"Neden emekli olduğumu şimdi anlıyorum," dedi, ona biraz fazla takdirkâr bir şekilde bakarak.

Kız arkadaşım ile ilgili herhangi bir düşüncesi olduğu için yüzüne yumruk atmak istedim ama bir denge noktasındaydık. Ben işten ayrıldım ve Paul beni bundan alıkoyan tek sorunu halletti.

"İkimiz de istediğimizi alıyoruz," dedim başımı Sal'in bulunduğu cipe doğru eğerek.

Paul yirmili yaşlarının sonlarındaydı. Yakında ölecek olan babasının daha genç bir versiyonuna benziyordu. "Beni Denver'a gönderdi," diye mırıldandı. "Pislik herif."

"Senin tarafından tehdit edildi," dedim
ona. Paul başını salladı. "Haklıydı."

Omzuna bir tokat attım. "Hak ettiğin yeri almak için Vegas'a dönüyorsun."

Paul etrafına baktı. Sessiz sokağa baktı. "Ve sen de buraya taşınıyorsun."

Hannah bana baktı.

"Evet. Hannah bir iş kuruyor ve ben de ona yardım edeceğim."

Paul elini uzattı. Tokalaştık.

Hannah'ya başıyla selam verdi ve Dax'e temasa geçeceğini söyledi. Ben emekli olabilirdim ama Dax değildi. Paul'un yapılması gereken bir sürü tamiraty vardı.

Ortadaki arabaya doğru döndü ve adamlarından biri onun için arka kapıyı açtı. "Yol üzerindeki limonata standında duralım. Susadım."

HANNAH

Jack benim daireme geldi. Dax bizimle Denver'dan geldiği için onunla baş başa kalmıştık. Jack'in bana attığı bakışları kaçırmak zordu. Beni becermek istiyordu ve şimdi becermek istiyordu.

Beklemek zorundaydı.

Koridorda yürürken anahtarlarımı çıkaran Brittany kafasını kapıdan uzattı. "Hannah, ben- Oh, selam."

"Jack'le tanıştığınızı sanmıyorum," dedim birleşik ellerimizi havaya kaldırarak.

Brittany gülümsedi. "Kızım ile ilgilendiğin için teşekkürler."

Kızardım, çünkü en iyi arkadaşımı tanıdığım için Büyük D'sini kastetmişti."

"Memnuniyetle," diye cevap verdi Jack, dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Evet, onu anladı.

"Hey, Brittany," dedi Dax. "Sanırım bu sefer öpüşmedikleri için şükretmeliyiz."

"Yine de," diye ekledi Jack.

"Tatlım, kötü haberlerim var."

Bir an Jack'e baktım. "Ah?" Üzgün, endişeli ve pişman görünüyordu. Sanki söyleyeceği her neyse

beni sevmeyecektim. Hem de hiç. "Sen iyi misin? Ailen?"

Başını salladı. "Evet. Ben iyiyim. Onlar da iyi. Ama, şey, kitapçı için boş yer tutuldu."

Oh. *Oh*. Doğru.

Endüstriyel halıya baktım, ayak parmağımla fırçaladım. "Evet, mafya babası tarafından silah zoruyla alıkonulduğumuzda annem bundan bahsetmişti."

"Ne? *Kaçırdım* mı?"

"Annemlerin evindeydik."

Kaşlarını çattı. "Boş ver."

Kafamı kaldırdım ve yüzüme kocaman bir gülümseme yerleştirdim. "Hepimiz sağlıklı ve hayattayız, yani bu da bir şeydir, değil mi?"

"Şehirde başka yerler de var. Daha iyileri" dedi, her zaman beni destekliyordu.

"Alınmamış," dedi Jack.

Brittany ikna olmamış bir şekilde ona baktı. "Bir hastam bana teyzesinin kuaförünün oğlunun emlakçı olduğunu ve tüm binayla ilgili bir sözleşme olduğunu söyledi."

"Satın aldım," diye itiraf etti Jack.

"Ne?" Brittany sordu. "NE?" Ben bağırdım.

Dax, "Lanet olsun, gerçekten de Coal Springs'e taşınyorsun," diye mırıldandı.

Jack hepimizi görmezden geldi ve "Senin için, güzelim. Geçen gün emlakçıyla görüştüm. Yer senin. Hayal senin. Şimdi bunu gerçekleştirme zamanı."

Gözyaşları döküldü. Tekrar. Ve kendimi Jack'e attım, onu öptüm.

"Sanırım istenmiyoruz. Yine," dedi Dax ama Jack'in dili benimkiyle neredeyse çiftleşirken onu görmezden geldim.

Jack'in elleri kıcımdaydı ve ben de zıplayıp bacaklarımı ona doladım.

"Tamam. Evet. Gidip bir şeyler yemek ister misin?" Brittany ona sordu.

"Sonra da içkiler," diye ekledi Dax. "Sanırım biraz uzun sürecek."

JACK

"Sanırım yeni bir yere ihtiyacımız var," dedim sonunda Hannah'nın dairesine bakma fırsatı bulduğumda. Üzerimizdeki gerekli giysileri çıkarmadan ya da aceleyle hızlıca sevişmek için kapıyı açmadan önce ön kapısına kadar gelmiştik -içine-.

Brittany ve Dax'in bahsettikleri akşam yemeğine gitmiş olmalarını umuyordum, aksi takdirde kapının vurulduğunu duyacaklardı... vurulduğunu.

Hannah üstünü değiştirmek için yatak odasına gitmişti ve ben de kapıda durup onu izledim. Dolabı çok küçüktü ve gömme değildi. Dairesinin tamamı üç odadan oluşuyordu: oturma odası/yemek odası/mutfak, yatak odası ve banyo. Yeni bir binaydı, bakımlıydı. Alanı aydınlıktı ve kadınsı, yumuşak tavrıyla uyumluydu. Ve kitaplar. Her yerde kitaplar vardı. Oturma odasının bir duvarı boydan boya raflarla kaplıydı. Yatağının yanında, komodinin üzerinde bir yığın kitap vardı. Şifonyerin üstünde.

Bu alan başkasına ait olamazdı.

Başını yeşil bir tişörtün içine soktu ve tişörtü gövdesinin üzerinden aşağı çekti. "Neden?"

"Züppeyim ve büyük, süslü bir yere ihtiyacım var demiyorum ama Pancake öyle."

Dudağını ısırdı. "Gerçekten mi? Ne tür bir yer *Krep* gibi mi?"

"Çitleri olan bir ev." Gözleri büyüdü. "Gerçekten mi?"

"Ah, evet. Hep bir tane isterdi." Gözleri yumuşadı.

"Peki bu alan... üç kişilik mi?" diye sordu. "Ya da iki?"

"Ben değil veren yukarı Pancake Hatta Eğero o a snooty

piç kurusu."

Ona doğru gittim, ellerimi kalçalarına koydum. Sadece birkaç dakika önce elimde olmasına rağmen ona dokunmadan edemiyordum. "Bahsettiğim *biz*, sen ve ben, güzelim. Evet de."

"Seninle yaşamaya mı?"

Başımı salladım. "Benimle bir *hayata*."

Sözlerim yanlış etki yarattı. Gözyaşlarına boğuldu.

"Oh kahretsin. Tamam, birlikte yaşamak zorunda değiliz."

Alnını göğsüme dayadı, sonra salladı. "Mesele o değil. Bana kitapçıyı sen aldın. Daha iki hafta önce tanıştık."

Saçlarını okşadım ve sulu gözlerine bakabilmek için çenesini yukarı kaldırmaya zorladım.

"Süslü takım elbiselerimden, süslü çatı katımdan, süslü cipimden ve ekstra süslü kedimden tahmin edebileceğiniz gibi, tonla param var. İyi bir şey için kullanılmalı. Ve sen iyisin, Hannah Highcliff... bir gün Hollister."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bana *evlenme* mi teklif ~~ediyorsun?~~"

Başımı salladım. "Ne zaman sorduğumu anlayacaksın, güzelim. Sanırım yaptığım şey, daha önce hiç yapmadığım için çok kötü bir şekilde, sana seni sevdiğimi söylemek. İki hafta mı? Ben iki dakikada anladım."

Tekrar ağlamaya başladı.

"Böyle ağlamak bir erkeğin egosu için iyi değildir," diye ekledim ama bekledim.

"Bir aşk kahramanı gibi konuşuyorsun," dedi hıçkırarak. Öfkelendim. "Senin olduğum sürece istediğin her mecaz olabilirim."

"Aman Tanrım, dur!" diye feryat etti, sonra burnunu gömleğime sildi. "Ama henüz ilk kitap siparişleri ve tadilat masrafları için birikmiş param yok ve-"

"*Param var* lafının neresi kafa karıştırıcı?" Çok basitti. Kitapçıyı istedi, ben de ona kitapçıyı vereceğim.

"Paranı alamam!"

"Evet, yapabilirsin."

"Jack."

"Hannah. Eğer istediğin bir şey varsa, onu sana vermek benim işim."

"Elbette, belki bir kolye ya da Aspen'de bir hafta sonu, ama b i r *kitapçı* değil."

"Bir kolye mi yoksa Apsen'de bir hafta sonu mu istiyorsun?"

"Hayır."

"O zaman bir kitabeviniz olacak. Ve tadilat. Ve kitaplar."

"Sana borcumu ödüyorum."

"Tamam. Oral seks ve anal kabul ediyorum."

Ağzı açık kaldı. "Aman Tanrım."

"Neden üzgün olduğunu anlamıyorum. Kızgın olan ben olmalıyım."

"Sen mi? Neden?"

"Kızım ona söylediğim gibi ışınlanmadı. Bir mafya babasının sana silah doğrultmasını izlemek zorunda kaldım. Sana ulaşmak için lanet bir trambolinin üzerine atladım."

"Gördün mü? Kahramanım benim." Sulu bir kahkaha attı. "Ben de seni seviyorum."

İçimi çektim, onu kollarıma aldım. Bu, tam burada, ona sarılmak her şeydi. Basit bir şey arzuluyordum ama tek istediğim buydu. "Şükürler olsun."

"Gerçekten benimle Coal Springs'de yaşamak istiyor musun? Hızlıdır. Çılgınca hızlı."

Omuz silktim. "Sanırım hayatın ne getireceğini asla bilemeyeceğimizi ve ne istiyorsak onu almamız gerektiğini diğerlerinden daha iyi biliyoruz."

"Ben sıkıcıyım," dedi, sanki bu beni caydıracakmış gibi. Bir avantaj gibi geldi.

"Güzel."

"Dışarı çıkmaktansa kitap okumayı tercih ederim."

"Görünüşe göre ben de."

Kaşlarını kaldırdı ve büyük silahlarını çıkardı. "Ailemi görmeniz gerekecek."

Tekrar omuz silktim. Sözlerinin beni caydıracağını düşünüyor gibiydi. "Bence onlarla ilgili her şeyi çözecek bir şey var."

Bana baktı, muhtemelen cevabı nasıl bildiğimi anlamaya çalışıyordu. "Oh? O da ne?"

Sırıttım, yumuşak dudaklarını öptüm ve "Patates salatası yapsana" dedim.

EPİLOG #1

JACK

"İyi günler. Bir şey bulmanıza yardım edebilir miyim?"

Nitro'nun raporuna göre bu Kevin'di, Hannah'nın eski araba satıcısı. Arazide ona doğru yürüdüm. Otoyol kenarındaki birkaç otel ve zincir restoranın arasına sıkışmış olduğundan bulması kolay olmuştu. Yirmi ayak uzunluğundaki mavi, şişme dans eden çizgi film karakteri de yardımcı olmuştu.

Hannah ve Brittany kitapçada plan ve liste yapıyorlardı. Öğle yemeği için şarküteri sandviçi almayı teklif ettim ama yoldan sapmaya ve *nihayet* - nihayet - eski sevgiliyle *anlaşmaya* karar verdim.

Onu öldürmeyin. Öldürmeyin. Sakatlayabilirsin. Sakatlamak iyidir.

Kevin'ı hemen tanıdım. Latino. Siyah saçları var. Alışveriş merkezinin hemen aşağısındaki berber zincirinde saçlarını kestirmiş, haki pantolonunu ve polo tişörtünü almıştı. Dudağının üzerinde bir bıyık vardı, ancak otuz yaşlarında olduğunu tahmin ettiğim bir adam için bile oldukça düzensizdi.

SUV'uma bakarken, muhtemelen beyni neden on yıllık bir station wagon veya kamyonet almak istediğime dair çalkalanıyordu.

"Kevin Cortez?"

Sanki yeni arkadaşmışsınız gibi bana gülümsedi. "Beni bulmuşsun. Başka bir araç mı arıyorsun?"

Daha iyi günler görmüş bir minivana doğru yürüdüm. "Biraz daha fazla alanı olan bir şey arıyorum."

"Büyüyen aile mi?"

"Bedenler."

Güldü ama tamamen sahteydi. Bakışları aniden ihtiyatlı bir şekilde üzerimde gezindi.

"Bir arkadaşım senin adını paylaştı," dedim ona.

Göğsü kabardığı, bir arkadaşı olduğu için çok mutluydu. "Oh? Kime teşekkür etmeliyim?"

"Hannah Highcliff."

Gülümsemesi kayboldu. "Güzel kız."

İyi kız mı?

"Telefonun yanında mı?" Adama değil arabaya bakarak sordum.

Başını salladı.

Bekledim, sonra çekip çıkarmasını istediğimi anlamayınca parmaklarımı kıvrarak buraya gel işareti yaptım.

Gözlerini kırıştırdı, sonra pantolonunun arka cebinden çıkardı.

"Bir harita uygulaması aç," dedim ona.

Ekrandan başını kaldırıp baktı. "Kayıp mı oldun?" "Ben kaybolmadım ama sanırım sen kayboldun."

Kaşlarını çattı. "Bu bölgeyi oldukça iyi biliyorum." "Klitoris için bir arama yap."

Barlardaki kadın düşmanı hıyarların bir araya geldiklerinde attıkları türden bir kahkaha attı. "Ne?"

"Beni duydun."

Deliymişim gibi başını salladı ve y a z m a y a başladı. "Bulamıyorum."

"Evet, anladım. Kahrolası bir haritayla bile klitorisi bulamıyorsun."

Sonunda anladı ve sinirlendi. "Ne oluyor lan?"

Yaklaştım. Çok yaklaştım ki ucuz parfümünün ve çaresizliğinin kokusunu alabileyim. "Şehri terk et. Yirmi dört saatin var."

Yutkunurken adem elması sallanıyordu. "Ne?"

"Colorado'dan çık. Hannah Highcliff'ten mümkün olduğuunca uzağa."

Başını iki yana salladı. "Hayatta olmaz. Beyninde tümör olmasaydı, yine de kötü bir kadın olurdu. Kız kardeşi gibi değil."

Yanlış kelimeler. O daha gözünü kırpamadan sağ yumruğu fırladı ve yüzüne saplandı. Kevin küfürler savurup burnunu kapatmadan hemen önce kemiğin çatırtısı geldi. Parmaklarının arasından kan sızıyordu.

Ah, bu iyi hissettirdi.

Yaklaştım. Bir adım geri çekildi, taşaklı biri olabileceğini fark etti ve kendini tuttu. Arkama uzanarak silahımı çıkardım ve dikkatini çektiğimden emin olmak için bileğimi iki yana çevirdim. "Yirmi dört saat. Eğer o zamana kadar ortadan kaybolmazsan, ilk iş diz kapakların olacak. Ondan sonra ne olacağını bilmek ister misin?"

Gözleri büyüdü ve muhtemelen altına işedi. Onaylamak için aşağıya bakmadım. Başını salladı, sonunda gerçekten ciddi olduğumu anlamıştı. Onu vurabilir, minibüse tıkabilir ve yakındaki bir uçurumdan aşağı atabilirdim. Yapmak istediğim şey buydu ama ben bir tetikçi değildim. Ben bir erkek arkadaştım.

Erkek arkadaş, kız arkadaşının eski sevgilisini öldürmedi. Burnunu kırdı.

Ve onu şehir dışına sürdü.

Siktir, evet.

EPİLOG #2

HANNAH

Duş perdesini yırtıp açtım ve mektubu havada salladım. "Oku şunu!"

Jack sıcak spreyin altında durdu. Her tarafı sabunla köpürmüştü. Kaslı, dövme, sabunlu. Bağışıklığım yoktu.

"Geliyor musun?" diye sordu. Duşum küçüktü ama fazla odaya ihtiyacımız yoktu. "Muhteşem, yüzüm burada."

Evet, her saniye daha da sertleşen sikine bakıyordum.

"Bir dakika içinde." Sikimin şaşkınlığından gözümü kırpıştırarak çıktım. "Kanser merkezinden gelen bir mektup. Brittany'nin benim için topladığı diğer postaların arasındaydı."

Elini yüzünde gezdirerek damlacıkları sildi. Beni inceledi, muhtemelen ne kadar korktuğumu ölçmek için. Suyu görmezden geldi. Cildindeki sabunu. Benden başka her şeyi. "Bana oku."

Derin bir nefes aldım ve hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Zaten iki kez okumuştum.

Kimi ilgilendiriyorsa:

Bu yazıyı 1 Mayıs ve 7 Mayıs tarihleri arasında tesisimizde radyasyon tedavisi görenlere gönderiyoruz. Lineer hızlandırıcı ile sınırlı olmamak üzere tesisimizdeki radyasyon makinelerinden yapılan tedavilerin bir bakım sorunundan etkilenmiş olabileceği tespit edilmiştir. Bu süre zarfında gerçekleşen prosedürlerde herhangi bir etki beklenmemektedir ve ameliyat sonrası randevular sırasında veya /takip bakımı rapor edilmiştir. Herhangi bir sorunuz veya olağandışı yan etkiniz varsa, lütfen derhal bize bildirin.

Saygılarımla,

Radyasyon Bölümü, Batı Kanser Merkezi

Mektuptan başımı kaldırdım ve mektubu ileri geri salladım. "Tahminimiz doğruymuş. Radyasyon yüzünden. Süper güçler. Öyle olmalı."

"Takip randevularınız her şeyin yolunda olduğunu mu söyledi?" Mektubun benden farklı bir kısmına odaklanıyordu. Belki de tam dozda radyasyon almamıştım ya da işe yaramamıştı.

Başımı salladım. "Her şey yolunda." İlk okumadan sonra paniğe kapılmıştım, ancak prosedürün planlandığı gibi işlediğini söyleyen bir dizi takip randevusuna gitmiştim. "Belki de

Kredinizin tehlikeye girdiği mektuplar gibi. Hata konusunda yapabileceğim bir şey yok, ancak mektup onları davalardan korumak için gönderildi."

"Belki. Şey, kesinlikle. Onlara yeni yeteneklerinden bahsetmeyi düşünüyor musun?"

Gözlerim büyüdü, sonra başımı salladım. "İmkânı yok." Büyük ihtimalle kendimi bir akıl hastanesinde ya da bir yeraltı sığınağında eğitim alırken bulacaktım. "Ama-" Dudağımı ısırdım.

"Ama ne?" Kadrana uzandı ve suyu kapattı.

Dalgınca ona bir havlu uzattım ve küvetten çıkıp banyo paspasımın üzerine çıkabilmesi için hareket ettim. Mektup olmasaydı, şu anda utanmadan onu elliyor olurdum.

"Başka kim tedavi gördü ve şimdi süper güçleri var?" Merak ettim. "Bir tek ben miyim?"

Havluyu önce yüzünde, sonra gövdesinde gezdirdi. "Sence başkaları da olabilir mi?"

Kâğıdı taradım, sonra Jack'e baktım. Kitaplar, televizyon ve filmler dışında ışınlanabilen tek kişi ben miydim? *Başka bir* süper güçleri var mıydı? Eğer öyleyse, neydi? Görünmezlik mi? Hız mı? Kimdi onlar? Onlar da benim gibi meraklı ve şaşkın mıydı? Şu anda aynı mektubu okuyor ve aynı şeyi mi merak ediyorlardı?

"Belki de. Bilmiyorum ama öğrenmeyi çok isterim."

***Hannah ve Tetikçi'yi okuduğunuz için
teşekkürler!***

Daha fazla kahkaha dolu romantizme hazır mısınız?

**Sırada küçük bir kasabada geçen romantik komedi
serisi İnsan Avında'nın tamamını okumak var! Erkek
Avı ile başlayın!**

**Milyarder patronumun üzerine kahve
dökmekten daha kötü ne olabilir? Yanlışlıkla
ona e-postamı
bir seks testinin cevapları.**

O bendim. Bunu ben yaptım. Bir dahi olabilirim ama bu
gerçekten aptalcaydı.
Silmek için ofise gizlice giriyorum ama artık çok geç. En
yaramaz fantezilerimi biliyor.
Beni kovmak yerine, her birini yerine getirmek istiyor.
İstediğimi bilmediğim her şey onda var: Daha yaşlı,
şiddetle koruyucu ve Montana büyüklüğünde
sahiplenici bir çizgi.
Ama benim gibi geçmişî erkeklik mücadeleleriyle ve kafası
matematik problemleriyle dolu birini gerçekten isteyebilir
mi?

*İnek bir kadın kahramanın, oduncu cüsseli bir milyarder
tarafından bir aşk sınavında alt edildiği bu ateşli küçük
kasaba romantizminde cevabı bulun. On A'daki tüm kitaplarla
Manhunt serisi, erkekler için her zaman açık sezondur.*

İnsan Avı'nı şimdi okuyun!

BONUS İÇERİK

Tahmin edin ne oldu? Sizin için bazı bonus içeriklerim var! [Posta listeme](#) kaydolun.

Bazı kitaplarım için sadece abonelerime özel bonus içerikler olacak. Kaydolmak, bir sonraki kitabım çıkar çıkmaz haberdar olmanızı da sağlayacak (ve ücretsiz bir kitap alacaksınız... vay canına!)

Her zaman olduğu gibi... kitaplarımı ve bu çılgın yolculuğu sevdiğiniz için teşekkürler!

Vanessa

VAGON TRENİNE KATILIN!

Facebook'ta iseniz, lütfen kapalı grubum Wagon Train'e katılın! Kaçırmayın!

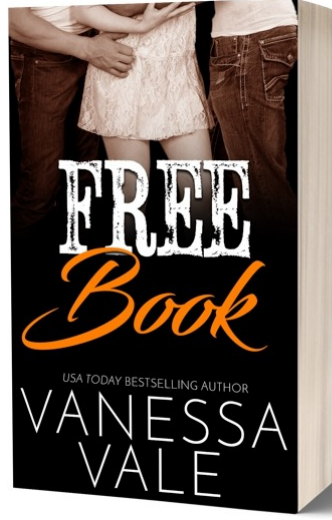
<https://www.facebook.com/groups/vanessavalewagontrain/>

BEDAVA KİTAP ALIN!

Yeni çıkan kitaplardan, ücretsiz kitaplardan, özel fiyatlardan ve diğer yazar çekilişlerinden ilk siz haberdar olmak için posta listeme katılın.

<http://freeromanceread.com>

AYRICA VANESSA VALE TARAFINDAN

Kitaplarımın en güncel listesi için: vanessavalebooks.com

Hannah ve Tetikçi

İnsan Avında

Man Hunt

Man Candy

Man Cave

Man Splain

Man Scape

Adam Kulp

Adam Yayılma

Milyarlık

Mirasçılar

Yaralı Kusurlu

Kırık

Alfa Dağı

Kahra

man

Asi

Savaşçı

Milyarder Çiftliği

Kuzey

Güney

Doğu

Batı

Bekarlığa Veda

Müzayedesi Bana

İpleri Öğretin Dizginleri

Bana Verin Eyere Geri

Dönün

Kurt

Çiftliği

K a b a

Vahşi

Vahşi

Vahşi

Acımasız

iki işaret

Evcilleşmemiş

Baştan

Çıkarılmış

Arzu Edilmiş

Bir Kovboydan Daha

Fazlası Güçlü ve

İstikrarlı Sert ve Hazır

Vahşi Dağ Adamları

Dağ Karanlığı Dağ

Zevkleri Dağ Arzusu

Dağ Tehlikesi

A Sınıfı Biftek

Sığır Fileto T-

Bone

Tri-Tip

Porterhouse

Etek Biftek

Küçük Kasaba

Romantizmi

Montana Ateş

Montana Buz

Montana Isı

Montana Vahşi

Montana Maden

Steele Çiftliği

Mahmuzlu

Karışık

Kementli

Bridgewater County

Ride Me Dirty

Claim Me Hard

Take Me Fast Hold

Me Close Make Me

Yours

Öp Beni Deli

Slate Springs'in Mail Order Gelini

Şehvetli Bir Kadın

Vahşi Bir Kadın

Kötü Bir Kadın

Bridgewater Ménage

Onların Kaçak Gelini

Onların Kaçırılmış

Gelini Onların Asi

Gelini Onların Esir

Gelini Onların Değerli

Gelini Onların Noel

Gelini Onların İsteksiz

Gelini Onların Çalınmış

Gelini Onların Arsız

Gelini Onların Asi

Gelini Onların Pervasız

Gelini

Bridgewater Gelinler Dünyası

Lenox Çiftliği Kovboyları

Kovboylar ve Öpücükler

Mahmuzlar &
Saten Dizginler &
Kurdeleler
Markalar &
Fiyonklar Lassos
& Dantel

Montana
Erkekleri

Kanun Adamı
Kovboy Kanun
Kaçağı

Standalones

Hannah ve Tetikçi Acımasız
Hepsi Benim & Gelin
Anlaşması Benim
Sert Aşk İki Kat
Lezzetli
Kanunla Flört Ökseotu
Evliliği
Erkek Şekeri - Bir Boyama Kitabı

VANESSA VALE HAKKINDA

USA Today'in en çok satanlar listesinde yer alan Vanessa Vale, sadece aşık olmakla kalmayan, aynı zamanda sert bir şekilde aşık olan kötü çocuklarla baştan çıkarıcı bir romantizm yazıyor. Kitapları bir milyondan fazla satmıştır. Batı Amerika'da yaşıyor ve her zaman bir sonraki hikâyesi için ilham buluyor.

vanessavaleauthor.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

